

Giới thiệu Sử Thượng Tội Cường Vô Địch Kiếm Tu

Thể loại: tiên hiệp, huyền huyền dị giới, xuyên không, sắc...

Số phận của Mặc Vũ rất đáng thương nơi cậu sinh sống là ở địa cầu, sống trong cô nhi viện do bị cha mẹ bỏ rơi tại cổng bệnh viện, trong lúc đang chơi một trò chơi tên là [Nhất đại tông sư] thuộc thể loại game chiến thuật xây dựng môn phái thì đột nhiên không hiểu thấu xuyên qua Huyền Thần đại lục, cùng với hệ thống trong tay, nhìn xem Mặc Vũ treo lên đánh các lộ cường giả.

Tiên Vương?

Tiên Đế?

Tất cả chỉ là mưa bụi!!!

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tội Cường Vô Địch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mặc Vũ, xuyên qua?

Một ngày, cũng như mọi ngày khác, bên trong gian phòng chỉ rộng chưa tới mười mét vuông, một gã thanh niên nhìn qua chỉ khoảng 19,20 tuổi, đang cắm đầu chúi mũi vào chiếc máy tính trước mặt, khi thì tức giận, khi lại cười ngớ ngẩn, lúc thì buồn ỉu xiu xiu như cái bánh đa nhúng nước, có thể nói rằng biểu cảm của thanh niên này cực kỳ phong phú.

Thanh niên ngồi trên một chiếc ghế dựa, vắt chân chữ ngũ, miệng ngậm một điếu thuốc lá còn đang đỏ lửa, trên bàn máy tính ngoài chiếc máy tính còn để một cái gạt tàn thuốc lá bên trong đã ngập tràn đầu lọc mà thanh niên cũng chẳng thèm để ý hay mang đi đổ, ngược lại mỗi giây bàn phím máy tính đều vang lên từng đợt âm thanh "Tạch tạch..." liên hồi.

Chỉ thấy lúc này không biết nhìn thấy một chuyện gì bất khả tư nghị để cho thanh niên đột nhiên tròn tròn cả mắt, cái mũi nhanh chóng dí sát vào màn hình khoảng cách chỉ chưa tới năm cm, sau đó phả lên cười như một thằng điên:

"Ha ha ha, Đợcm nó, lão tử đang nhìn thấy cái quái gì thế này hả trời? Chết cười mất!!!"

"Con mẹ nó chứ, [Độc cô thành]? Lại còn cả [Thiên Hạ hội], một đám young puffalo cùng một đám óc chó mà còn nghĩ bản thân là Hùng Bá với Kiếm Thánh? Có ai không, chọc mù mắt ta đi!!!"

"Một đám yếu gà, ánh sáng đom đóm còn muốn cùng nhật nguyệt tranh huy, óc chó is real!"

"...Nằm hết xuống hát chinh phục cho lão tử, trước mặt [Vô địch kiếm tông] của lão tử, tất cả chỉ là mưa bụi!!!"

"Cái gì? Đồ cùi bắp như vậy cũng mặc? Cmn, đùa nhau sao?"

"Như thế này lão tử không đánh hai người các ngươi còn có thể đánh người nào, xem như các ngươi xui xẻo!"

...

Thanh niên này gọi là Mặc Vũ, vừa mới trải qua sinh nhật vài ngày, tính toán thì năm nay tròn hai mươi tuổi, không cha không mẹ, từ nhỏ được người của cô nhi viện nhặt trước cửa bệnh viện đem về nuôi, thân cao 1m82, không phải rồng phượng trong loài người, nhưng cũng muốn so với đám bạn cùng trang lứa nhìn hơn một đoạn, dung mạo không quá xuất chúng nhưng tương tự cũng thuộc hàng trung thượng, nếu ăn mặc tốt thì cũng là một soái ca tuần tú có thừa.

Ở bên trong cô nhi viện hẳn được đám huynh đệ tỷ muội tôn làm lão đại, có cái gì hẳn đều muốn nhường cho bọn họ trước tiên dùng, cho đến hẳn mười mấy tuổi năm ấy bởi vì cô nhi viện không có tiền cho hẳn học lên cấp ba cho nên từ đó Mặc Vũ liền bắt đầu lăn lộn buôn trái ngoài xã hội, tự mình làm công kiếm tiền đóng học phí tiếp tục đi học, thành tích cũng rất tốt còn nghiêm nhiên nhận mấy năm bằng khen, chỉ là hẳn học hết cấp ba liền thôi không vào đại học, một phần vì chi phí đắt đỏ, hai là nếu học đại học thì hẳn không có thời gian đi làm kiếm tiền trang trải cuộc sống cũng như đóng học phí, cho tới hiện tại hẳn hai mươi tuổi thành ra qua mấy năm làm công bên ngoài cũng tích cóp được chút tiền, hẳn năm mười tám tuổi liền dứt khoát ở bên ngoài thuê phòng trọ, trừ đi sinh hoạt phí mỗi tháng thì tiền kiếm được hẳn đều gửi về cô nhi viện giúp đỡ một đám huynh đệ tỷ muội ở đó.

Mặc Vũ có lẽ bởi vì lăn lộn xã hội quá sớm, cho nên cái thói đời ra sao hẳn từ rất lâu đã nhìn rất thấu triệt, hơn nữa còn học được một thân bản lĩnh luôn cúi khom khéo cũng như nhìn sắc mặt người khác đoán ý, chỉ là trên miệng bị lấy nhiệm lấy lưu manh cùng chợ búa hơi hướng tương đối nặng một chút.

Không khó để nhận thấy điều đó qua cách hẳn nói chuyện, tất nhiên là chỉ những lúc như này thôi, còn nếu đi làm công hẳn tuyệt đối không dám nói kiểu như vậy, nếu không muốn mất việc hoặc khiến cấp trên phản cảm, hẳn không muốn chỉ vì thế mà mất việc rồi phải vất vả tìm việc khác phù hợp, nên nhớ

hắn còn không có bằng đại học đâu, mà thời buổi hiện này, tuy bằng cấp chẳng nói lên điều gì nhưng không có bằng cấp thì chẳng nơi nào muốn nhận, hắn cũng chỉ có thể làm mấy công việc như bốc dỡ sắp xếp hàng hóa, hay đi ship kiểu như vậy, cho nên đang làm ổn định hắn cũng không nghĩ vì mấy cái lý do vớ vẩn liền bị đuổi việc.

Rất dễ có thể thấy được, Mặc Vũ lúc này đang chơi game, thời gian hiện tại đã tương đối muộn, còn kém mấy phút liền mười hai giờ đêm, đây đồng thời là một cách hắn dùng để phát tiết buồn bực, stress tích tụ trong lòng, game này có tên gọi là [Nhất đại tông sư], thuộc thể loại game chiến thuật, xây dựng tông môn, làm nhiệm vụ thu về tài nguyên, đạo cụ các loại... Tiến tới tăng lên chủ tướng đẳng cấp, chiến lực, sau đó mang đi PK cùng người chơi khác.

Mỗi người chơi đều có khả năng bồi dưỡng nhân vật của mình theo một hướng đi riêng biệt, có mạnh có yếu, mà hiển nhiên Mặc Vũ hắn vận khí bên trong game này rất may mắn, không nói mở tân thủ lễ bao ra cực phẩm trang bị, làm nhiệm vụ mở ruộng hay quay luân bàn mỗi tháng miễn phí vậy mà cũng ra một đồng skill cùng puff hiếm, cho tới nay, mặc dù rất ít khi nạp thẻ, trái lại chiến lực của hắn vẫn thuộc top mười server, so với một số người chơi nạp thẻ còn muốn trâu bức hơn rất nhiều.

Bên trong trò chơi, Mặc Vũ môn phái có tên là [Vô địch kiếm tông], lý do hắn chọn cái tên này vì đơn giản hắn có sự hứng thú rất lớn với kiếm, cũng một phần do từ nhỏ đọc các loại Kim, Cổ, tiểu thuyết mạng,...cảm thấy kiếm chính là binh trung chi vương, mười phần bá khí, còn Lv thì cho tới hiện tại môn phái hắn đã max cấp 100, chỉ chờ GM mở khóa cấp độ mới mà thôi.

Hắn môn phái quân số bên trong sắp có tới mười vạn, chiến lực kinh người, các loại kiến trúc đều tương tự max cấp, Truyền công điện, Tàng kinh các, Bảo khố phòng, Nghị sự điện, Luyện đan phòng, Luyện khí thất, Tu luyện động thiên bên trong lĩnh mạch toàn bộ là cực phẩm,...Quả thực là hết sức kinh khủng.

Lúc này, Mặc Vũ đang mang quân cùng hai tên ngu ngốc là [Độc cô thành] cùng [Thiên Hạ hội] lẫn nhau PK chém giết, hắn ngón tay cũng như thiên nữ tán hóa lướt trên bàn phím cùng con chuột đánh cho hai tên kia hoa rơi nước chảy, thì bất ngờ...

"Cái gì thế này?"

"Con bà nó, lại lag!?"

"Đxcm game, con mẹ bọn GM làm ăn như cái QQ!!!"

"Con mẹ thằng GM, đi đường bị xe tải cán chết cmm đi!!!"

...

Mặc Vũ quả thực điên tiết không có chỗ phát, hắn sáng nay đi ship hàng gặp phải một con mụ béo bất ngờ đến hai tiếng đồng hồ trang điểm rồi mới khoan thai ơ ơ cái eo chẳng khác cái thùng phi là mấy đi ra lấy hàng, mà đáng nói ở đây là trang điểm xong đáng lẽ phải đẹp hơn một chút thì đằng này so với ma cầu còn muốn ma cầu, hoàn toàn một dạng ma chê quỷ hờn phải gọi bằng cụ để Mặc Vũ quả thực lúc đó chỉ muốn phun toàn bộ thức ăn buổi sáng từ bên trong dạ dày vào mặt con mụ kia, đã thế sau khi về đến cửa hàng còn bị lão quản lý chửi xoi xoi vào mặt, nói hắn lại đi tán gái chết ở đâu giờ này mới vac mặt về, để hắn đã ăn một cục tức nghẹn ở họng.

Con mẹ nó chứ, lão tử có thể cùng con mụ béo kia có cái rắm tâm tình!

Mặc Vũ đứng bật dậy, gạt ngã cái ghế dựa, không dám mạnh tay đối với cái máy tính dù sao cũng là hắn hai tháng tiền làm thuê mới mua được, nhưng chẳng lẽ cái tường phía sau hắn có thể nhịn!?

Một trận liên hoàn cước đạp tới tấp như muốn phát tiết sự ức chế tốt độ, không may là ngón chân của hắn đúng lúc chui vào ổ cắm điện...

"Xẹt xẹt...đùng!!!"

Mặc Vũ chỉ kịp nghĩ trong đầu một câu:"Con mẹ nó, chẳng lẽ lão tử muốn chết sao?", tiếp đó hắn hai mắt tối sầm, mất đi toàn bộ tri giác.

Hình ảnh trò chơi trên màn hình đột nhiên trở nên mờ lung mờ ảo, ở chính giữa xuất hiện một cái lỗ đen giăng đầy tia chớp sáng trắng lập lòe, sau đó thân thể Mặc Vũ biến thành một chấm sáng nhỏ bị hút vào bên trong lỗ đen hoàn toàn không thấy nữa.

Đợi sau khi Mặc Vũ thân ảnh biến mất, lỗ đen cũng tiêu tán, căn phòng rộng chưa tới mười mét vuông lại một lần nữa trở về bình thường, dường như chưa có việc gì xảy ra mà toàn bộ người có liên quan tới Mặc Vũ, ký ức đột nhiên không hiểu thấu bị thiếu mất một đoạn, hoàn toàn không biết rằng trước đó có một thanh niên tên gọi Mặc Vũ tồn tại và sinh sống ở nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tội Cường Vô Địch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Huyền Thần đại lục!

Toàn thân ê ẩm, đầu thì đau như búa bổ, Mặc Vũ chậm rãi tỉnh lại, cố gắng trợn to hai mắt chỉ muốn đú lại, đồng thời hần cũng bắt đầu đánh giá hoàn cảnh xung quanh, chỉ thấy nơi hần xuất hiện là ở bên trong một gian phòng, có bố cục cùng kiểu dáng khá cổ xưa, hầu như toàn bộ đồ gia dụng đều được làm từ một loại gỗ nào đó mà hần chưa bao giờ biết tới, màu sắc tím đen sờ vào không những không cảm thấy lạnh ngược lại mang theo từng đợt ấm áp ôn nhuận hết sức thoải mái, thế nhưng chuyện đó hoàn toàn không được Mặc Vũ chú ý quá nhiều mà điều hần quan tâm hiện tại là bản thân đang ở nơi nào?

Có một điều Mặc Vũ cực kỳ chắc chắn và hiển nhiên là như vậy đó là nơi này không phải phòng của hần, thông qua cửa sổ đập vào mắt là từng dãy đình dài lâu các kiểu dáng như thể thời kỳ phong kiến bên trong nhà một vị quan lại nào đó vậy, hần cũng trông thấy một vài thân ảnh mặc quần áo chẳng khác nào đóng phim cổ trang, cho nên kết hợp những chi tiết này lại, hần bước đầu đoán được một vài thứ...

Bởi vì từ nhỏ đã lăn lộn ngoài xã hội, cho nên khả năng thích ứng của Mặc Vũ tuyệt đối rất mạnh mẽ, hần không có lập tức kêu loạn, ngược lại bắt đầu nhắm mắt cố gắng tập trung suy nghĩ xem bản thân nguyên nhân xuất hiện tại nơi này.

"Xem nào, trước đó mình hần là đang chơi [Nhất đại tông sư], sau đó...bởi vì game lag, không dám đối với bộ máy tính ra tay đành tìm tới bức tường cuồng đập một trận phát tiết..."

"Lại tiếp sau đó, chỉ cảm thấy toàn thân tê dại một trận..."

"...con mẹ nó, lão tử vậy mà đút chân vào ổ điện, oh fuckin' shit!!!"

"Như vậy, chẳng lẽ...lão tử xuyên qua rồi!"

"Không thể nào, làm sao có thể có chuyện hoang đường như vậy được, chuyện này...không phải chỉ xuất hiện trên tiểu thuyết mạng thôi hay sao?"

Nghĩ tới đây, Mặc Vũ từ trên giường đột nhiên bật dậy tiến tới trước mặt một chiếc gương soi bằng một loại kim thiết được mài sáng loáng như gương đặt ở kệ tủ muốn xem xem bản thân mình bề ngoài có hay không giống như một đồng tiểu thuyết nói "hồn xuyên", "đoạt xá trọng sinh" các loại, nếu không phải "hồn xuyên" như vậy chính là "thân thể xuyên qua" rồi.

Rất may, bên trong chiếc gương kim loại phản chiếu ra bộ dáng vẫn nguyên si là của hần bộ dáng, lại kiểm tra một số vết sẹo trên người mà hần từ nhỏ đã mang lấy khi bị ngã, quả nhiên tất cả đều không sai lệch, như vậy có nghĩa là hần "thân thể xuyên qua" mà không phải "hồn xuyên", đây coi như cũng là một việc may mắn trong bất hạnh, dù sao hần cũng không muốn "đoạt xá" người khác hay dùng người khác thân thể.

Mặc Vũ sau đó quyết định muốn đi ra bên ngoài xem xét thì đúng lúc này cánh cửa đột nhiên mở ra, từ bên ngoài đi tới một thiếu nữ dung mạo cực kỳ xinh đẹp tràn ngập vẻ ôn nhu, nữ tử này trên tay bưng lấy một cái khay, chính giữa đặt một chén gì đó đen ngòm còn bốc khói nghi ngút, có vẻ như là một loại thuốc nào đó, nàng vẫn luôn đứng giờ mang thuốc tới bón cho người bên trong gian phòng này, chỉ là hôm nay khi nhìn thấy Mặc Vũ đứng sừng sững trong phòng hai mắt đối với nàng nhìn chăm chăm, thiếu nữ trên tay chiếc khay đột nhiên rơi xuống...

"Choang!!!" Chén thuốc va đập với mặt đất cứng rắn vỡ tan, hai tay nữ tử không kịp kim được giờ lên che lấp cái miệng anh đào nhỏ vì quá kinh ngạc mà mở to.

Trong khi Mặc Vũ con ngươi trợn trợn, thiếu nữ thân thể như một con mèo nhỏ nhanh như chớp lao vào lòng ôm chặt lấy hần, nức nở hô:

"Thiếu gia, người tỉnh!!!"

Mặc Vũ hoàn toàn không hiểu mô tê gì hết, hần thân thể cứng đờ, miệng như bị kim khâu may lấy một dạng, không biết nói gì cho phải cũng như xử lý tình huống này thế nào, phải biết rằng từ nhỏ tới lớn, tiểu huynh đệ chỉ dùng để đi tiểu mà thôi, đến tay phụ nữ còn chưa bao giờ được nắm, đột nhiên bị một người thiếu nữ tràn ngập sức sống thanh xuân hơn nữa còn quá ư xinh đẹp, thân thể lồi lõm co dãn ôm chặt lấy, hần có thể làm gì đây?

Chỉ là, cho dù thiếu nữ này có xinh đẹp như mình tinh siêu cấp, thế nhưng Mặc Vũ không có quen nàng, hần cũng nhanh chóng làm ra phản ứng tự nhiên, đó là đẩy ra thiếu nữ trong ngực, miệng lắp bắp nói:

"Ngươi là!?"

Thiếu nữ đột nhiên bị Mặc Vũ đẩy ra cũng sững sờ, có điều nàng cũng không tỏ ra không vui, ngược lại sột sắng hỏi lấy:

"Thiếu gia, ngươi...ngươi không nhớ Cẩm Hồng sao? Cẩm Hồng chính là thiếu gia thiếp thân nha hoàn a!"

"Thiếp thân nha hoàn?" Mặc Vũ khó hiểu nhắc lại, đồng thời hần nào bộ cũng nhanh chóng vận chuyển:"Chẳng lẽ ta thật sự xuyên qua rồi, hơn nữa thân phận còn không thấp? Còn có cả thiếp thân nha hoàn nữa, nếu như vậy thì cũng không quá tệ, chắc, chắc, thiếp thân nha hoàn a, không phải là nói ta dù có đề nàng ra ăn cũng là có thể sao?"

Trong lúc Mặc Vũ tinh thần YY lên cao, Cẩm Hồng cũng nhân tiện đánh giá vị thiếu gia nhà mình một phen, cảm thấy thiếu gia cho nàng cảm giác thật sự rất khác biệt so với lúc trước, chỉ là nàng mặc dù thấy lạ lắm, nhưng cũng không hỏi, cái gì nên nói cái gì không nên nói nàng vẫn rất hiểu lấy, chỉ im lặng chờ hần mở miệng.

Từ bên trong đám ý thoát ra, Mặc Vũ đồng thời đánh giá Cẩm Hồng một phen, quả thực dường như Giang Nam nương tử một dạng, cực độ ôn nhu, lại kết hợp vẻ đẹp của nàng cùng thân hình tuyệt vời mà hần vừa mới cảm nhận được lúc trước, Mặc Vũ không tránh khỏi nuốt một ngụm nước miếng, trong đầu chỉ muốn ngay lập tức hóa thân thành sói đem thiếu nữ trước mặt ngay tại chỗ hành quyết.

Có điều, việc này để sau hãy bàn, dù sao nếu thực sự nàng là hắc thiếp thân nha hoàn, vậy thì còn có thể từ trong ngũ chỉ son của hắc thoát ra được hay sao, quan trọng là bây giờ hoàn cảnh hắc không biết chút gì, khá bất lợi, nếu bị phát hiện bản thân trao đổi cùng vị "thiếu gia" trong miệng Cẩm Hồng, e rằng hắc kết cục không phải thảm bình thường, phải biết rằng cổ đại phong kiến xã hội, hơi một tý sơ xảy cũng muốn đem mạng ra bồi, hắc cũng không muốn vừa xuyên qua chưa biết cái gì liền ngòm củ tỏi, quá uất ức đi chứ hả?

Đương nhiên hắc cũng chấp nhận việc bản thân mình thật là đã xuyên qua rồi.

Dù sao cũng là một người lẩn lộn xã hội lọc lõi, Mặc Vũ cũng không ngu đến mức hỏi ra mặc dù hắc cũng chẳng biết bản thân thân phận đến cùng là gì, thế nhưng hắc để ý đến chi tiết Cẩm Hồng khi tiến tới trên tay bụng một bát thuốc, nói rõ một điều thân phận vị "thiếu gia" mà hắc đang đóng vai này có bệnh, cho nên bèn nghĩ ra một cách, bên ngoài khuôn mặt rất bình thân hoàn toàn không lộ ra chút gì khác lạ, đối với Cẩm Hồng bình tĩnh nói:

"Cẩm Hồng, thiếu gia vừa rồi mới tỉnh lại không lâu, cho nên trí nhớ còn rất lộn xộn, ngươi nếu không nhắc, e rằng thiếu gia còn không nhớ ra ngươi, còn có ngoài ngươi ra, thiếu gia chẳng nhớ được thứ gì khác, không bằng ngươi cùng thiếu gia kể lại sự tình lúc trước một lượt được không? Như vậy thiếu gia ký ức sẽ nhanh chóng hồi phục!"

Gọi là Cẩm Hồng thiếu nữ cũng hơi kinh ngạc, sau đó không biết nghĩ ngợi điều gì, gật đầu nói: "Nếu thiếu gia phân phó, Cẩm Hồng đương nhiên sẽ tuân theo, chỉ là không biết thiếu gia muốn nô tỳ kể lại bắt đầu từ đâu?"

Mặc Vũ làm sao biết nên để thiếu nữ trước mắt kể từ chỗ nào chứ? Hắc lúc này cực độ khuyết thiếu thông tin, lỡ miệng một cái thì...

Cho nên, Mặc Vũ ho khan một tiếng che lấp thất thố, nói:

"Ngươi bắt đầu giảng từ lúc ngươi phục vụ thiếu gia cho tới bây giờ được rồi, à, càng chi tiết càng tốt, như vậy thiếu gia sẽ nhanh chóng nhớ lại được!"

...

Sau một hồi, Mặc Vũ cuối cùng cũng biết được bản thân mình đang ở nơi nào, và hắc đã chắc chắn 100% bản thân mình đã xuyên qua, bởi nơi này không còn là Địa Cầu mà là một mảnh đại lục gọi là Huyền Thần đại lục, nơi hắc đang có mặt là ở bên trong một cái tông môn gọi là Thiên kiếm tông.

Huyền Thần đại lục có bốn mảnh địa vực tiếp giáp nhau, bao gồm: Đông Vực, Tây Vực, Bắc Vực, Nam Vực, mà Thiên kiếm tông nằm ở rìa ngoài Nam Vực, coi như là một vùng căn cứ bên trong Huyền Thần đại lục.

Để hắc càng khó có thể tin được đó là người của nơi này vậy mà lại có thể tu luyện, người tu luyện tu vi càng cao thậm chí không những trở nên trường sinh tri hoãn già yếu mà thân thể thông qua võ kỹ, pháp thuật phát ra uy lực bài sơn đảo hải, thậm chí nghe đồn đại năng giả tiện tay liền có thể đánh nát nhật nguyệt tinh thần, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Cấp độ tu luyện mà Cẩm Hồng có thể biết tới là Luyện thể, Luyện Khí, Trúc cơ, Kim đan, Nguyên thần, Mặc Vũ cũng không quá đòi hỏi nhiều, dù sao nàng cũng chỉ là một giới nha hoàn, biết được vậy tính coi là nhiều rồi.

Theo lời kể của Cẩm Hồng thì cha hắc, à không, nên nói chính xác thì là cha của cái "thân phận" này còn là chương môn nhân của Thiên Kiếm tông đời thứ hai mươi ba đương nhiệm, tu vi có thể nói bên trong phạm vi mấy trăm km xung quanh cũng tính là bá chủ một phương, kim đan cảnh sơ kỳ.

Như bình thường, nếu nghe thấy tin tức này, đáng ra Mặc Vũ phải cảm thấy vui sướng bởi lẽ hắc cũng có thể thử cảm giác trở thành phú nhị đại nó ra làm sao, thế nhưng để Mặc Vũ rất không có gì để nói chính là cha hắc lúc này sợ rằng sắp muốn ngòm củ tỏi đến nơi rồi, cho nên hắc lúc này không những không được cảm thụ phú nhị đại cảm giác mà còn muốn khắp nơi đề phòng đám trưởng lão Thiên Kiếm tông đang ngấp nghé tông chủ chi vị đây.

Còn nguyên nhân cha hắc trọng thương thì là tại mấy tháng trước cùng Nam Minh tông giao chiến muốn tranh quyền sở hữu một tòa linh mạch quảng thạch, không nghĩ tới Nam Minh tông tông chủ Nam Minh Long tu vi cao hơn một bậc, đạt tới kim đan trung kỳ, một chương đánh gãy linh khí bản mệnh cho nên trọng thương trở về, thương thế vô cùng nghiêm trọng, kim đan nứt vỡ, pháp lực sụt giảm, hơn nữa kim đan nhanh muốn sụp đổ, có thể chắc chắn là không sống được quá lâu thời gian, để cho Mặc Vũ muốn chửi con mẹ nó một trận, đây không phải là muốn chết non tiết tấu hay sao?

Để hắc càng không nói chính là mẹ hắc ngay từ sau khi sinh ra hắc liền bị một thế lực thần bí mang đi, cha hắc cùng người của thế lực kia gây lên sự tẩu tử bị đánh bán thân bất toại, nếu không phải mẹ hắc ngay mặt cầu xin, có lẽ giờ đã xanh mộ từ lâu.

Tình cảnh mỗi khi nghe tới quả thực chỉ muốn hồng bét như vậy, đó là còn chưa tính đến việc hắc hôn mê bất tỉnh cũng không phải nguyên nhân bình thường, mà theo Cẩm Hồng nói là có bàn tay của đám trưởng lão trong tông, bởi nếu hắc chết, cha hắc sau đó cũng đi theo như vậy tự nhiên là tông chủ chi vị bỏ trống, bọn họ sẽ có cơ hội thừa cơ mà vào.

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tới Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Nam Cung Vũ Linh!

Tình thế lúc này của Mặc Vũ có thể nói hồng bét, hẳn có thể dự liệu được rằng chỉ cần lão cha hẳn cười hạc tây đi, như vậy hẳn kết cục, dùng mộng để nghĩ cũng biết chẳng tốt đẹp gì, đôi khi có được toàn thân hay không còn là một chuyện.

Bởi vì không thể để cho bản thân bị động như vậy, Mặc Vũ quyết định đi tìm Mặc Thiên Hành, muốn cùng lão cha của hẳn thương lượng đối sách, dù sao Mặc Vũ cũng không tin bản thân Mặc Thiên Hành nhất tông chi chủ nếu chỉ có một chút bản sự như vậy liền có thể ngồi vững hơn hai mươi năm qua, còn không phải bị một đám trường lão bạch nhãn lang cho ăn đến đầu khớp xương cũng không còn chứ đứng nói sống được cho tới hiện tại, thêm một lý do nữa đó là hẳn lúc này chỉ là một người bình thường, muốn phản kháng cũng bất lực, chỉ có thể trông cậy lão cha hẳn mà thôi.

Mặc Thiên Hành là tông chủ Thiên Kiếm tông cho nên lão cũng giống như đám trường lão đều có một tòa động phủ riêng biệt, nếu không có động phủ lệnh bài mà đi bữa xâm nhập, chắc chắn sẽ bị một đám sát trận thủ hộ động phủ cho oanh thành cận bã, cho nên ngay khi tiếp cận động phủ của Mặc Thiên Hành, hẳn liền từ trong trữ vật giới chỉ trước đó tìm thấy ở trong phòng lõi ra một tấm lam bằng kim thiết nặng trĩu lệnh bài khắc họa chỉ chút Huyền văn.

Ở đây cũng nói qua một chút về các loại chức nghiệp bên trong Huyền Thần đại lục bao gồm:

Huyền Đan sư, Huyền Binh sư, Huyền Phù sư, Huyền Văn sư, Huyền Trận sư, Huyền Khôi sư, Huyền Thú sư, tổng cộng bảy loại chức nghiệp, mỗi loại chức nghiệp đều phân chia cửu cấp, nhất cấp thấp nhất, cửu cấp cao nhất, mà cấp hay còn được gọi là phẩm.

Huyền đan sư, tên như ý nghĩa, có thể đem linh dược, thiên tài địa bảo thông qua đỉnh lô luyện chế đan dược, rất nhiều diệu dụng.

Huyền binh sư, nghe tên là đoán được chức nghiệp này có thể làm được những gì, hiển nhiên là luyện khí, chế tạo huyền binh.

Huyền phù sư, Huyền văn sư, Huyền Trận sư, Huyền khôi sư bốn loại chức nghiệp này tương đối liên quan tới nhau, chính xác mà nói thì Huyền Phù sư, Huyền Trận Sư và Huyền Khôi sư ba cái chức nghiệp này dây mơ rễ má với chức nghiệp Huyền Văn sư, theo đó Huyền phù sư chế tạo phù chú thông qua vật liệu kết hợp minh văn, mà Huyền Trận sư đồng dạng tiêu hao vật liệu kết hợp minh văn bày trận hoặc chế tạo trận bàn, Huyền khôi sư nghiên cứu khôi lỗi tương tự muốn dùng tới cơ quan thuật cùng minh Văn.

Huyền Thú sư thì lại muốn cùng Huyền Văn sư và Huyền Đan sư liên hệ, đơn giản vì tuần thú thuật dùng chính là minh văn chế tạo khế ước quyền trực kết hợp đan dược mà thành.

Trong tay mang theo lệnh bài, Mặc Vũ không gặp chút trở ngại nào liền tiến vào bên trong động phủ.

Đúng lúc hẳn còn đang đưa mắt đánh giá xung quanh hoàn cảnh thì một tiếng nói từ sâu bên trong mang theo nặng nề ngữ khí cùng suy yếu vang lên, có điều nghe bên trong vẫn có lẫn vào một chút kinh hi:

“Là Vũ nhi sao?”

Mặc Thiên Hành đương nhiên kinh hi, bởi lẽ hẳn nhi từ cách đây không lâu liền lẩn ra bất tỉnh, làm cách nào cũng không tỉnh lại được, đột nhiên hôm nay tỉnh dậy, thông qua giọng nói có thể nhận thấy thân thể rất khỏe mạnh, hẳn làm sao không vui mừng cho được?

Còn đối với Mặc Vũ, hẳn đương nhiên biết đây là giọng nói của Mặc Thiên Hành cho dù hẳn chưa bao giờ gặp qua Mặc Thiên Hành lần nào.

Từ nhỏ bản thân hẳn đều là không cha không mẹ, hôm nay tự dưng gặp được ‘cha’ mặc dù không phải thật sự là cha hẳn, mà là cha của thân phận hẳn đang nhận lấy này, cho nên tâm tình Mặc Vũ trở nên cực kỳ phức tạp, mong mỏi có, xa lạ có, sợ sệt có,...cuối cùng Mặc Vũ phần e sợ vẫn chiếm thượng phong, lý trí đã chiến thắng nói cho hẳn biết đây không phải cha hẳn, mà chỉ là cha của cái ‘thân phận’ hẳn đang mang mà thôi, cho nên Mặc Vũ hít sâu một hơi, để cho tâm bình khí hòa xong mới lên tiếng:

“Cha, là ta, người không sao chứ?”

Mặc Vũ nói xong cũng không tiến vào, để cho Mặc Thiên Hành đang đả tọa trên chiếc bồ đoàn sâu bên trong tận cùng động phủ cảm thấy kinh ngạc, hẳn nghi hoặc hỏi:

“Vũ nhi, người làm sao không tiến vào bên trong đây?”

Mặc Vũ đương nhiên không muốn cùng Mặc Thiên Hành tiếp xúc quá nhiều, nếu không lộ ra chân ngựa để Mặc Thiên Hành hoài nghi hẳn đoạt xá nhi tử của lão còn không phải muốn chết sao, cho nên hẳn vội đáp:

“Cha, ta sợ quấy rầy người bế quan chữa thương, cho nên chỉ tới hỏi mấy câu sẽ rời đi!”

Lý do Mặc Vũ đưa ra có phần gượng ép, có điều Mặc Thiên Hành lúc này cũng không có tâm tình truy tra, dù sao thương thế của hẳn quả thực quá nặng, nói chữa khỏi khó như lên trời, cứ theo đà này, không tới mấy ngày nữa, hẳn chắc chắn phải mệnh tang hoàng tuyền.

Có một chút buồn khổ cùng tự điều, Mặc Thiên Hành sau đó thờ dãi nói:

“Vũ nhi, người muốn hỏi cha điều gì?”

Hỏi trầm ngâm, Mặc Vũ sau đó dứt khoát nói thẳng:

“Cha, không biết người đối với mấy vị trưởng lão có tính toán gì?”

Đối với câu hỏi của Mặc Vũ, Mặc Thiên Hành cảm thấy kinh ngạc, bởi từ trước tới giờ Mặc Vũ đối với chuyện trong tông hoàn toàn không thêm quan tâm không thêm hỏi tới, vật mà hôm nay đột nhiên nói ra, làm sao hắn không ngạc nhiên cho được.

Có lẽ cảm thấy hứng thú đối với Mặc Vũ, Mặc Thiên Hành trong giọng điệu xen lẫn một chút khảo nghiệm ý vị hỏi:

“Vũ Nhi, không vội nói cha suy nghĩ, nếu con đã biết vậy trước con thử nói xem, con đối với mấy vị trưởng lão có ý nghĩ như thế nào?”

Mặc Vũ trầm mặc trong giây lát, như muốn sắp xếp ngôn ngữ, sau đó hít sâu một hơi nói:

“Cha, như vậy ta cũng nói thẳng, thương thế của người chính người là người rõ ràng nhất, trong số năm vị trưởng lão tông môn thì đại trưởng lão Hoàng Thắng, nhị trưởng lão Trương Khôn, ngũ trưởng lão Lạc Tú Phương hoàn toàn chính là một đám bạch nhãn lang, ba người bọn họ trước giờ vẫn luôn cùng cha ngầm tranh đấu, bất cứ lúc nào đều ngầm nghe tông chủ chỉ vị, nếu không diệt trừ, không nói cơ nghiệp mà cha xây dựng nên rồi cũng bị họ chiếm đoạt không còn, mà ta kết quả hẳn phải chết không nghi ngờ!”

“Tam trưởng lão Vũ Thông, tứ trưởng lão Bạch Phương Huyền, hai người này trước giờ vẫn ở phe trung lập, có thể suy tính lôi kéo, nếu cha cùng hai người bọn họ liên thủ, như vậy có thể ngành sinh kéo về thế hòa nhau!”

Nghe Mặc Vũ nói xong, Mặc Thiên Hành chân mày đồng dạng nhíu lại, việc này hẳn là tông chủ đương nhiên nhìn cái rõ ràng, thế nhưng muốn giải quyết thì nói dễ hơn làm, không nói cho dù lôi kéo được hai người kia ủng hộ, nhưng hẳn thương thế quả thật quá nghiêm trọng, nếu xung đột lên, hẳn cũng không có nắm chắc chiến thắng đại trưởng lão Hoàng Thắng lão già kia, có điều dù sao cũng là nhất tông chi chủ, há lại không có chút thủ đoạn phòng ngừa, cho nên hẳn cũng không quá lo lắng, ngược lại đối với Mặc Vũ thay đổi cảm thấy hứng thú hơn, hắn nói:

“Vũ Nhi, tại sao con đột nhiên lại có hứng thú tới chuyện tranh chấp nội bộ trong tông như vậy?”

Mặc Vũ thở dài, trầm nghĩ nếu không phải liên quan tới an nguy bản thân mình, hẳn làm sao muốn nhảy vào vũng nước đục này cơ chứ? Ăn no rồi việc hay sao?

“Nếu ta nói, trước kia ta bất tỉnh không dậy đều do một tay mấy vị trưởng lão tâm lang cầu phước kia ban tặng, như vậy cha cho rằng ta sẽ dám không chú ý bọn họ sao?”

Mặc Thiên Hành giật mình, vội truy vấn:

“Vũ Nhi, người nói cái gì? Là đám đại trưởng lão đối với người hạ thủ, vậy làm sao người biết được?”

Khẽ gật đầu, Mặc Vũ nói:

“Không sai, cha, người chắc biết được bên người ta có một vị nha hoàn gọi là Cầm Hồng đi?”

“Ta nhớ được, Cầm Hồng chính tay ta từ chợ nô lệ mang về đưa tới chỗ con trở thành của con thiếp thân nha hoàn, không lẽ...?” Mặc Thiên Hành nói đến đây liền sững sờ.

Mặc Vũ phủ nhận suy nghĩ của hắn nói:

“Không phải, là Cầm Hồng từ lúc ta đột nhiên hôn mê bất tỉnh đã sinh nghi cho nên âm thầm điều tra, tuy không có chứng cứ rõ ràng, nhưng có tới bảy thành là người của đại trưởng lão nghe theo hắn mệnh lệnh đem Diệt hồn hoa trộn vào bên trong cơm nước của ta!”

Nghe thấy “Diệt hồn hoa” ba chữ, Mặc Thiên Hành trong lòng run lên, sau đó hắn sát khí không thể kìm nén như sóng trào biển thét ồ ạt mà ra để cho Mặc Vũ đứng bên ngoài thân thể cũng suu suu lạnh.

“Khá lắm, vậy mà dám đối với ta nhi tử dùng tới tàn nhẫn chí cực chi vật ‘Diệt hồn hoa’, Hoàng Thắng...!!!” Từ trong miệng Mặc Thiên Hành gằn ra từng chữ, mỗi một chữ đều lạnh căm căm tràn ngập sát ý.

Sau đó, bỗng nhiên Mặc Thiên Hành sát ý biến mất tăm, hướng Mặc Vũ ân cần nói:

“Vũ Nhi, sau đó thì sao? Làm sao con có thể tránh thoát độc tính của Diệt Hồn hoa? Vật ấy ngay cả cha trúng phải cũng muốn toi nửa cái mạng...”

Mặc Vũ đương nhiên không thể nói hắn đêch phái con của lão, có điều chỉ đành biện ra một cái lý do nói:

“Cha, ta cũng không biết tại sao có thể chống cự được với độc tính của Diệt Hồn hoa, chỉ là khi tỉnh dậy thì miếng ngọc bội của mẹ mà ta từ nhỏ đeo lấy đã vỡ làm đôi, không biết có phải nguyên nhân này hay không?”

Nghe Mặc Vũ nhắc tới mẹ hắn là Nam Cung Vũ Linh, đồng thời cũng là vợ của Mặc Thiên Hành, lão đột nhiên ngậm miệng, để Mặc Vũ không hiểu ra sao, chờ mãi một lúc lâu không thấy lão lên tiếng, hắn có chút sốt ruột muốn mở miệng thì đúng lúc này Mặc Thiên Hành mới thở dài tán tán:

“Không trách, không trách được...nếu như là mẹ người Vũ Linh, vậy đều có thể lý giải!”

Chương 4: Thân thể của Nam Cung Vũ Linh!

Mặc Vũ nghe được Mặc Thiên Hành cảm thán, nghi hoặc hỏi:

“Cha, người thế nào?”

“Còn có, mẹ của con có thân thể ra sao?”

Mặc Thiên Hành trầm ngâm hồi lâu, lại thở dài xen lẫn chút chán trường, tuy Mặc Vũ không nhìn thấy hấn thân ảnh, nhưng thông qua một tiếng thở dài này liền có thể hiểu được Mặc Thiên Hành bất đắc dĩ cùng bất lực.

Mãi một lúc sau, Mặc Thiên Hành mới mở miệng đáp:

“Mẹ con, Nam Cung Vũ Linh, chắc hẳn con cũng nên đã biết được nàng không phải người nơi này đi!”

“Điều đó con biết!”

Mặc Vũ khẽ gật đầu lại nói: “Chỉ là không rõ mẹ rốt cuộc là người ở đâu? Tại sao lâu như vậy cha không có đem mẹ trở về?”

“Vũ Nhi, con cũng không còn nhỏ nữa, đối với chuyện của mẹ con, cha cũng là có lòng mà vô lực, lại thêm nay cha tình cảnh không mấy lạc quan, cũng là lúc nên nói ra để con biết được chuyện về mẹ của con...”

“Có lẽ thông qua tên của nàng, con cũng có thể biết được nàng chính là người của Nam Cung gia tộc, mà Nam Cung gia tộc vị trí không phải cùng một nơi như chúng ta đang sinh hoạt mà là ở một nơi khác...nơi đó được gọi là Trung Thiên vực!”

“Trung Thiên vực!” Mặc Vũ nghi hoặc nói, đồng thời cũng âm thầm nhớ kỹ cái danh từ này.

Dường như Mặc Thiên Hành biết rõ nghi hoặc của hấn, cho nên lão cũng ngay lập tức cho ra đáp án:

“Không sai, là Trung Thiên vực. Vũ Nhi, con tưởng rằng Huyền Thần đại lục không chỉ có bốn mảnh địa vực thôi sao?”

“Không lẽ không phải?” Mặc Vũ nói.

“Đương nhiên không phải, con nên biết rằng Huyền Thần đại lục từ mấy chục ngàn vạn năm trước đã xuất hiện tu luyện giả, nếu thời gian trải qua lâu dài như vậy, làm sao cho tới bây giờ toàn bộ Đông, Tây, Nam, Bắc tứ vực người có tu vi cao nhất cũng chỉ là Độ Ách cảnh cơ chứ? Không phải rất không hợp lý hay sao?”

“Độ ách cảnh? Không lẽ cha nói là cảnh giới phía sau Nguyên thần cảnh?” Mặc Vũ nghe được cảnh giới mới, có chút hứng thú đối với Mặc Thiên Hành hỏi lại.

“Ha ha, đương nhiên không chỉ là phía sau đơn giản như vậy, sau nguyên thần là Hợp thể cảnh, mà vượt qua Hợp thể cảnh mới chính là Độ Ách cảnh tiến tới độ kiếp phi thăng Trung Thiên vực!” cười nhẹ, Mặc Thiên Hành trực tiếp cho hấn đáp án.

Không nghĩ tới dĩ nhiên tu luyện cấp độ lại là như vậy để cho Mặc Vũ cũng hiếu kỳ không ngớt, bởi lẽ hấn giờ vẫn còn là người bình thường.

Chiều theo lời của Cẩm Hồng cùng Mặc Thiên Hành, như vậy có thể sắp xếp một chút lại thông tin về cảnh giới tu luyện đó chính là: Luyện thể, Luyện Khí, Trúc cơ, Kim đan, Nguyên thần, Hợp thể, Độ Ách, phi thăng.

Sau đó, Mặc Vũ tạm thời bỏ qua vấn đề này, dù sao đi nữa hấn bây giờ quan trọng là nghĩ cách làm sao đem đám trưởng lão bạch nhãn lang cho diệt, có thể thì sinh mệnh của hấn mới có thể đảm bảo, chứ không một khi Mặc Thiên Hành xuống mồ, mà hấn sẽ trở thành nhân vật theo gót Mặc Thiên Hành tỷ lệ đã lên tới 99,99%.

“Cha, người tiếp tục nói đến nơi gọi là Trung Thiên vực đi!” Mặc Vũ cắt ngang nhắc nhở.

Đang có chút vui vẻ, đột nhiên nghe thấy Mặc Vũ nhắc tới ‘Trung Thiên vực’ ba cái chữ này, Mặc Thiên Hành tâm tình ngay lập tức xuống dốc, có cảm giác hấn muốn già đi tới mười mấy tuổi vậy.

Mặc Thiên Hành thở dài nói:

“Nơi chúng ta đang sinh hoạt chính là Hạ Thiên vực, hay theo ngôn ngữ trong miệng đám người Trung Thiên vực còn được gọi là Hạ giới!”

“Mẹ con như cha đã nói lúc trước, nàng là người của Nam Cung gia, trong người mang theo huyết mạch trực hệ của họ Nam Cung, mà Nam Cung gia chính là bá chủ tại Trung Thiên vực, bọn họ không muốn huyết mạch cao quý của mình lưu lạc ra ngoài mà còn là trực hệ huyết mạch, nhất là một nơi thấp kém như Hạ Thiên Vực lại càng không chấp nhận được, cho nên sai người của Thông Thiên tháp tới đem mẹ của con mang trở về!”

Mặc Vũ nghe tới đây càng nghi hoặc, hần nói:

“Thông Thiên tháp lại là nơi nào? Tại sao Nam Cung gia có thể điều động người của Thông Thiên tháp?”

“Thông Thiên tháp là một nơi rất đặc biệt, nó là cầu nối giữa Hạ Thiên Vực cùng Trung Thiên Vực, nghe đồn rằng phía trên còn có Thượng Thiên Vực, mà Thông Thiên tháp chính có nhiệm vụ tiếp dẫn người từ hạ giới phi thăng lên thượng giới!”. Mặc Thiên Hành khi nhắc tới Thông Thiên tháp khuôn mặt cũng có một chút hướng tới, có điều ngay sau đó chỉ còn lại âm trầm cùng không cam lòng.

Đúng lúc này, Mặc Vũ đột nhiên hỏi:

“Nếu Thông Thiên tháp mang nhiệm vụ tiếp dẫn người phi thăng vậy tại sao cha lại nói Nam Cung gia tộc là bá chủ Thông Thiên tháp? Mà họ lại còn có thể điều động được người bên trong tháp nghe theo mệnh lệnh của mình, như vậy không phải muốn ai chết người đó chết hay sao?”

Mặc Thiên Hành ngữ khí trầm trọng đáp:

“Không sai, cha nói Nam Cung gia là bá chủ cũng không phải nói quá, Thông Thiên tháp từ xưa tới nay đều mang theo mình nhiệm vụ tiếp dẫn người của hạ giới phi thăng lên, ai cũng không biết vị đại năng nào sáng tạo ra Thông Thiên tháp, có điều hiện nay chương quân Thông Thiên tháp rơi vào trong tay bát đại gia tộc có thực lực mạnh nhất bên trong Trung Thiên vực, mà Nam Cung gia trong bát đại gia tộc có thực lực cùng thể lực mạnh mẽ nhất...”

“Bọn hần cũng đã lôi kéo được bốn trong bảy gia tộc còn lại ngã về phía mình, cho nên mới nắm giữ quyền phát ngôn bên trong Thông Thiên tháp, nếu có việc gì không quá quan trọng liên quan trực tiếp tới lợi ích của bọn họ thì chắc chắn ba gia tộc còn lại không muốn cùng Nam Cung gia tộc làm lớn chuyện, tình cảnh như vậy cứ mãi kéo dài thành ra càng về sau, thế của Nam Cung gia cũng càng theo đó mà lớn mạnh!”

Mặc Vũ lúc này khoe miệng đã có phần co rút, nhưng hần vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, lại tiếp tục hướng về Mặc Thiên Hành mà hỏi:

“Cha, thế Trung Thiên Vực người của Nam Cung gia có tu vi cao nhất là?”

Mặc Thiên Hành nghi hoặc không hiểu Mặc Vũ muốn hỏi cái này làm gì, có điều nếu nhi tử đã hỏi hần làm cha, tình cảnh lúc này cũng muốn hồng bét, cho nên cho nhi tử biết thì đã có làm sao?

Hần nói:

“Ừ, theo lời kể của mẹ con thì người có tu vi cao nhất bên trong Nam Cung gia là một vị Thái thượng trưởng lão, cảnh giới là Đại La kim tiên, còn đến cùng cao bao nhiêu thì cha cũng không biết rõ ràng!”

Nghe tới đây, Mặc Vũ trong lòng muốn chửi mẹ, con bà nó chứ, Đại la kim tiên? Nghe qua cũng đủ biết hết sức trâu bò, Lão Mặc vậy mà không bị bọn hần giết chết, quả thực coi như vận khí tốt!

Có chút chán nản, Mặc Vũ đành tạm thời đem cái chuyện này vứt ra sau đầu, quan trọng bây giờ là hần làm thế nào để giữ mạng sau khi Mặc Thiên Hành ngóm củ tỏi mới là trọng yếu, Mặc Vũ cho dù muốn trốn ra bên ngoài cũng không được, bởi lẽ đại trưởng lão Hoàng Thăng sẽ không để hần làm được, lão bắt từ kia tuyệt đối sẽ thực hiện phương châm diệt cỏ tận gốc, nếu không muốn gió xuân thổi lại mọc.

“Cha, thôi không nói về chuyện của mẹ nữa, dù sao thực lực không đủ, có nghĩ cũng là vô dụng, chúng ta nói tiếp về việc nên đối phó thế nào với đám đại trưởng lão kia thì hơn!” Mặc Vũ thờ dài nói.

Nghe tới Đại trưởng lão, Mặc Thiên Hành đột nhiên cười lạnh đáp:

“Vũ Nhi, chuyện này con không cần lo lắng, tuy cha thương thế đã không còn cách nào chữa được, tất tử vô sinh, thế nhưng trước khi cha chết chắc chắn sẽ dọn ra cho con một mảnh quang minh, cha dù gì cũng là nhất tông chi chủ, không có chút thủ đoạn thì làm sao có thể leo lên cái vị trí này cũng như giữ được nó lâu như vậy?”

Mặc Vũ nghe vậy giật mình, gấp gấp hỏi:

“Cha, người có biện pháp gì?”

Mặc Thiên Hành thần nhiên đáp:

“Vũ Nhi, con yên tâm, trước khi mẹ con đi theo người của Thông Thiên tháp đã để lại cho cha một ‘vật’, dặn cha khi nào gặp phải tình cảnh nguy hiểm liền dùng tới, nay cũng vừa đúng dịp!”

“Cha, ‘vật đó’ là vật gì?” Mặc Vũ hiếu kỳ nói.

Mặc Thiên Hành khoát tay, chỉ nói:

“Chuyện này con không cần quá quan tâm, tiếp tới ngày mai, cha sẽ để cho đám đại trưởng lão biết được ta, Mặc Thiên Hành, cho dù là sắp chết cũng không phải đám bọn hần có thể trêu chọc!”

Mặc Vũ nghe vậy đành thôi, hần nhẹ giọng nói:

“Đã cha có đối sách, như vậy con cũng không hỏi nhiều, cha nghỉ ngơi đi, con trở về phòng!”

“Ừ, Đi đi!”

Rời khỏi động phủ của Mặc Thiên Hành, Mặc Vũ trở lại phòng của mình, chỉ là trên đường hần gặp phải một người mà lúc này hần không hề muốn gặp một chút nào, Hoàng Cường.

“Ai u, đây không phải là thiếu chương môn hay sao? Không nghĩ tới thiếu chương môn mệnh cũng còn là rất cứng rắn nha, thế mà vẫn chưa chết, uống cho bản thiếu gia ngày đêm mong nhớ!”

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tới Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hệ thống xuất hiện!

Hoàng Cường, đệ tử Thiên Kiếm tông, năm nay đã hai mươi hai tuổi, trọn vẹn lớn hơn Mặc Vũ hai tuổi, bề ngoài cao lớn, lưng hùm vai gấu, khuôn mặt chữ điền tràn đầy vẻ cương mãnh, chỉ là nếu biểu hiện của hần lúc này không cuồng vọng kiêu ngạo thì có lẽ người khác sẽ đối với hần có nhiều thiện cảm, thế nhưng điều đó hiển nhiên là không thể nào.

Hoàng Cường tư chất cũng rơi vào tầm trung thượng, nếu tính bên trong nam vực thì thuộc về hàng ngũ nhân tài, cho nên mặc dù chỉ mới hai mươi hai tuổi, nhưng hần dĩ nhiên đã có luyện khí tu vi, cụ thể là đang trong giai đoạn khai mở khí hải.

Tất cả những điều này đối với Mặc Vũ mà nói thì không quá quan trọng, bình thường hần có nghe được tin tức như vậy cũng chỉ cười nhạt bỏ qua, thế nhưng khi thêm vào một cái tin tức chen vào đó là Hoàng Cường bản thân chính là thân sinh nhi tử của đại trưởng lão Hoàng Thắng thì tất cả mọi thứ đều biến vị, mà Mặc Vũ cho dù không muốn để ý cũng không được, bởi lẽ tính toán ra thì hai người quan hệ chẳng khác nào sinh tử đại địch, mà những người coi thường kẻ địch thường muốn chết rất sớm, Mặc Vũ đương nhiên muốn sống, còn muốn sống thật tốt, cho nên phải chú ý thời.

Hoàng Thắng là người nào? Là đại trưởng lão, mà đại trưởng lão là đối thủ của lão Mặc cha hần, đã vậy thì Hoàng Thắng nhi tử, Hoàng Cường, có thể có sắc mặt tốt với Mặc Vũ sao? Ngược lại thì có, Hoàng Cường vẫn luôn tìm đủ mọi cách chèn ép Mặc Vũ, bởi Mặc Vũ thân thể không cách nào tu luyện, mà Hoàng Cường lại là trong tông nhân tài, cha của bọn họ là đối đầu, trong miệng Cầm Hồng hỏi ra thì hiển nhiên Mặc Vũ mỗi khi gặp Hoàng Cường kết cục đều không quá tốt đẹp.

Nếu hần vẫn là Mặc Vũ thiếu chương môn con trai của Mặc Thiên Hành, như vậy đương nhiên đối với câu nói mĩa mai của Hoàng Cường sẽ không nhin nổi, nóng đầu không tự lượng sức đối chọi với Hoàng Cường, có điều Mặc Vũ hần không phải Mặc Vũ ban đầu, hần cũng không phải thật sự là con của Mặc Thiên Hành, lại thêm trước kia lăn lộn bên dưới tầng thấp nhất xã hội, có tình cảnh nào mà chưa từng gặp, xỉ nhục nào mà chưa ăn qua? Một chút trào phúng hần mới đểch thêm quan tâm.

Cho nên chỉ là mấy câu mĩa mai trào phúng khiêu khích, hần thêm để ý sao? Lại nói đến ngày mai, lão Mặc đối với Đại trưởng lão có hành động, hần lúc này cùng nhi tử của lão bắt từ kia gây lên, đôi khi còn muốn nảy sinh biến hóa khác, vậy thì được không bằng mắt.

Nghĩ vậy, Mặc Vũ coi lờ Hoàng Cường chỉ như gió thoảng bên tai, liếc cũng không thèm liếc hần một cái, thân nhiên nện bước ung dung rời đi, để cho Hoàng Cường sắc mặt tương đối khó coi.

Hoàng Cường không hề nghĩ tới Mặc Vũ tên này trước giờ chỉ khích bác một hai câu liền đem đầu đốt hồng giận quá mất khôn, hần qua đó có thể quang minh chính đại đem Mặc Vũ hành hung một trận, Mặc Thiên Hành là tông chủ Thiên Kiếm Tông hần gây không được, còn Mặc Vũ chỉ là một tên không thể tu luyện phế vật, hần có đem Mặc Vũ đánh cho nằm giường vài tháng không dậy được miễn không nguy hiểm tính mạng thì với địa vị của hần không ai dám đối với hần xử phạt, tất nhiên với điều kiện là hần phải có lý do cùng Mặc Vũ đánh lên mới được.

Thế nhưng bây giờ Mặc Vũ không hiểu thấu đột nhiên như thay đổi thành một người khác, hoàn toàn không thèm để lờ hần vào trong tai, cực kỳ bình tĩnh đối với hần không nhìn, Hoàng Cường làm sao có thể không thấy lạ cho được đây?

Chỉ là Hoàng Cường hiển nhiên không muốn dễ dàng buông tha Mặc Vũ, hần cười mĩa mai nói:

“Thế nào? Thiếu tông chủ phế vật, không có lời gì để nói sao? Hay bản thân ngươi cũng cảm thấy bản thiếu gia nói sự thật, không phản bác được rồi?”

Mặc Vũ bước chân chậm lại, không biết nghĩ ngợi điều gì, quay đầu nhìn nhặt đáp:

“Hoàng Cường, tiếp tục nhảy nhót cho thỏa mãn đi, bởi ngươi sẽ không còn quá nhiều thời gian đâu!”

Nói xong, Mặc Vũ ngoảnh đầu rồi đi, để lại Hoàng Cường đứng nguyên một chỗ, sắc mặt âm trầm, hần nhìn lấy bóng lưng Mặc Vũ cười lạnh:

“Hừ, để xem tiểu tử ngươi còn có thể kiêu ngạo được bao lâu, đợi cha ngươi chết đi, cũng chính là giờ chết của ngươi!”

....

Gặp được Hoàng Cường cũng chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ, Mặc Vũ cũng không quá để tâm, hần lúc này đã trở về phòng của mình, Cẩm Hồng thì không biết đi đâu, hần nhìn rồi không có việc gì, trái lại hướng về phía tầng kinh các địa phương đi tới.

Bởi vì Thiên Kiếm tông chỉ là một môn phái nho nhỏ nằm ở rìa ngoài Nam Vực, nay còn xuống dốc không phanh, cho nên toàn bộ môn phái chỉ có đúng hai mươi mấy người tính cả tạp dịch, thành ra Tầng Kinh các cũng không có người thủ hộ, ai muốn vào thì vào, một phần cũng là bởi công pháp của Thiên Kiếm tông cũng không mấy cao thâm gì cho cam, chẳng ai muốn mất công mất sức tốn thời gian trông coi làm gì.

Điều này trái lại càng dễ cho Mặc Vũ cảm thấy thuận tiện, nếu như cứ muốn vào bên trong Tầng Kinh các lại phải thông qua một đồng thủ tục thì hần thà đi về phòng ngủ một giấc còn hơn.

Đối với người thế giới này có thể học tập công pháp tu luyện, Mặc Vũ cũng tương đối có hứng thú, cho nên tiến vào bên trong tầng kinh các, hần liền tuyển ngay vị trí đặt công pháp tu luyện đi tới.

[Liệt Dương công]

[Mộc Thần điển]

[Cửu chuyển tâm kinh]

[Ngũ hành ly hợp công]

[Thanh Vân quyết]

...

Một loạt các loại công pháp tên gọi hết sức bá đạo, thế nhưng khi Mặc Vũ giờ ra đọc qua một hồi, khóe miệng không kìm được co rút kịch liệt.

Con mẹ nó, còn Liệt Dương công, luyện đến viên mãn cũng chỉ để chân khí, pháp lực bên trong sinh ra một tia âm áp, đến nhóm lửa còn không được chứ đừng nói uy lực có bao nhiêu cao.

Còn cái gì đó Mộc thần điển, quả thực hổ tới nhà ông nội, muốn luyện tới Trúc cơ kỳ tính toán sơ giản cũng mất con bà nó cả ngàn năm, quả thật chỉ có thần mới có thể luyện chứ người luyện đến già cũng đếch thể nào luyện được viên mãn cảnh giới.

Xem xong toàn bộ công pháp đặt ở giá thứ nhất, Mặc Vũ cảm tưởng trên đầu như có một vạn con thảo nê mã (Fuck your mother) chạy chồm mà qua, dây xéo tâm linh nhỏ bé của hần.

Thờ dài một hồi, Mặc Vũ sau đó tiếp tục tìm tới giá thứ hai, bên trong công pháp số lượng ít hơn gấp đôi giá thứ nhất, chỉ lèo tèo chưa tới chục quyển, tiện tay rút ra một quyển sách bìa màu vàng bề ngoài cực kỳ rách nát, có vẻ chỉ là tàn thiên bởi lẽ độ dày quyển sách này chỉ có mấy trang, nhìn đến phần tên gọi, Mặc Vũ khóe miệng lại một lần nữa được co giật...

[Cửu chuyển huyền công]

Con mẹ nó còn Cửu chuyển huyền công, vậy lão tử chính là Nhị lang thần!

Nghĩ rằng bản thân lại lần nữa chui hổ, Mặc Vũ ngán ngẩm mở ra định lướt xem qua một chút xem ‘sách lậu’ này có gì mà dám đặt cái tên bá khí như vậy, chỉ là khi đọc được nội dung bên trong sách, hần bỗng nhiên hai mắt tròn to, bật thốt:

“Fuck fuck fuck fuck....con mẹ nó, lão tử vớ được bảo!!!”

Ngay sau đó, không thèm tra xét thêm chút nào công pháp bên trong Tầng kinh các, Mặc Vũ đem [Cửu chuyển huyền công] nhét vào bên trong ngực áo, rồi đi Tầng kinh các trở về bên trong gian phòng khóa trái cửa.

Làm xong toàn bộ, hần mới từ trong ngực lôi ra quyển sách màu vàng rách nát tàn tạ, bắt đầu chăm chú đọc lấy.

Không biết qua bao nhiêu lâu, Mặc Vũ mới từ bên trong tỉnh lại, hần nhìn sắc trời bên ngoài đã có chút tối đen, cảm thán:

“Không nghĩ tới, vậy mà thật sự là Cửu chuyển huyền công, mặc dù đáng tiếc lại là tàn thiên, bên trong chỉ có tam chuyển công pháp!”

“Cũng đúng, nếu như là hoàn chỉnh công pháp, e rằng quyền thần công này sẽ không bị nhét xó không người thèm để ý như vậy, hơn nữa điều kiện tu luyện yêu cầu cường độ thân thể quá thực đề cho người khác giật sõi gan, nếu không biết nó trân quý, ai mà muốn tu luyện loại biến thái công pháp này đây?”

“Chỉ tiếc, cho dù bản thân mình có biết được nó trân quý, thế nhưng cũng không cách nào tu luyện được, chỉ có thể nhìn không thể ăn, quả thực chính là một loại cực hạn dày vò!”

Trong lúc Mặc Vũ đang cảm thán thì đột nhiên bên tai vang lên từng đạo thanh âm:

“Đình! Vô địch tông môn hệ thống khởi động...!!!”

“Đình! Đang trong quá trình đọc dữ liệu...70%...75%...80%...90%...99%...100%...đọc dữ liệu hoàn tất!

“Đình! Hệ thống đang cùng ký chủ tòa định...”

“Đình! Tòa định hoàn tất, bốn hệ thống sẵn sàng vì ký chủ phục vụ!!!”

“Đình! Phát hiện bí tịch [Cửu chuyển huyền công] (Tàn thiên), phải chăng học tập?”

Tự nhiên nghe được bên tai vô số thanh âm để cho Mặc Vũ suýt chút nữa tưởng bản thân thần kinh có vấn đề nhảy dựng khỏi giường, chỉ là nghe tới chỗ ‘Hệ Thống’ cái danh từ này, hấn nét mặt liền biến thành cực độ hoan hỉ, đây con mẹ nó chẳng lẽ là kim thủ chi!?

Không nghĩ tới người khác xuyên việt có kim thủ chi, bản thân hấn xuyên qua cũng đồng dạng có được, con bà nó, lão tử bây giờ muốn nghịch thiên!!!

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Vô Địch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thần kỹ!

“Đình! Ký chủ, phải chăng học tập Cửu chuyển huyền công?”

Học, đương nhiên phải học, cmm lão tử không học chính là đồ ngu!

“Học tập đi!” Giọng nói tràn ngập hưng phấn, Mặc Vũ lựa chọn học tập Cửu chuyển huyền công, chỉ là có lẽ vui quá thì hóa buồn...

“Đình! Ký chủ xác định học tập Cửu chuyển huyền công, xét thấy ký chủ cường độ thân thể không đủ điều kiện tu tập, hệ thống đưa ra biện pháp xử lý tối ưu đó là cưỡng ép học tập, có thể hơi đau một chút, xin ký chủ nhẫn nại!”

“Gi! ? Đau một chút...khoan đã...” Mặc Vũ sửng sốt, còn đang không hiểu mô tê ra sao...

“Argrr...a...a.aa.aaaa...!!!” Mặc Vũ hét lên một tiếng tê tâm liệt phế, toàn bộ cơ thể hấn gân mạch toàn thân đều lồi lên, con ngươi đỏ ngầu vẫn vận tia máu, bàn tay nắm chặt tới mức móng tay ghim sâu trong da thịt tới chảy máu, trên trán gân xanh chằng chịt đan xen.

Mặc Vũ lúc này có cảm giác đầu của hấn đang bị một người tay cầm một thanh sắt nung tới mức đỏ rực đâm sâu vào bên trong mặc sức chọc ngoáy lung tung khiến hấn phải chịu vô tận đau nhức, nếu như bình thường, một người gặp phải cơn đau quá sức chịu đựng thì cơ chế phản vệ của cơ thể sẽ khiến người đó tự động ngất đi, thế nhưng Mặc Vũ lúc này dù hấn làm thế nào đi nữa cũng không cách nào ngất đi được, để cho hấn muốn phát điên, thân thể đau nhức nếu so với cơn đau thấu não bây giờ chỉ như muỗi đốt mà thôi.

Bởi vì quá đau đớn, Mặc Vũ kêu la hết sức thảm thiết, hấn như một con dã thú sa bẫy, mỗi thời mỗi khắc muốn giằng thoát ra, nhưng không sao thoát được ngược lại luôn phải chịu đau nhức dằn vặt, răng hấn cắn ngập môi, cổ họng dâng lên một cảm giác ngòn ngọt, hấn biết máu tươi từ vết thương trên môi chảy xuống.

Không biết đi qua bao lâu, Mặc Vũ cảm thấy đã đến cực hạn hấn có thể chịu đựng, nếu cơn đau kéo dài dù chỉ thêm có một giây đồng hồ thôi, chắc chắn hấn sẽ phải chết đi, rất may cuối cùng đau đớn cũng như thủy triều thoái lui, đến cũng nhanh mà đi lại càng nhanh hơn, thân thể hấn cũng đã trở lại bình thường, đau đớn đã không còn sót lại chút nào.

Nằm dưới đất nặng nề hô hấp, tham lam hít lấy không khí tươi mới, Mặc Vũ toàn thân như thể vừa mới bị đá xuống dưới ao sau đó vớt lên một dạng, chẳng khác chuột lột là bao, có điều, đầu óc hấn lúc này sau khi cơn đau qua đi là vô tận thanh lương cùng minh mẫn, trong mắt hấn mọi vật dường như trở nên càng rõ ràng hơn, mà thân thể hấn...

“Rộp rộp...!!!” Bàn tay nắm lại phát ra từng tiếng khớp xương va chạm, Mặc Vũ cảm thấy hấn thân thể như lột xác, đạt được tân sinh, trở nên vô cùng mạnh mẽ, sức lực dường như vô cùng vô tận, dùng mãi không hết.

Đối với thành quả sau khi học tập [Cửu chuyển huyền công], Mặc Vũ cực kỳ hài lòng, có điều nghĩ tới bản thân mình bị hệ thống hỏ, còn cái gì mà ‘biện pháp tối ưu’...hắn bây giờ chỉ muốn bóp cổ chửi mả nó.

Con mẹ ngươi, hệ thống, lão tử nhớ kỹ thù này!

...

Mặc Vũ lại kiểm tra một chút bản thân lực lượng, lại so sánh với nội dung công pháp bên trong [Cửu chuyển huyền công], hắn cuối cùng đưa ra một kết luận đó là hắn đã tu luyện hoàn thành nhất chuyển đầu tiên.

Lúc này, Mặc Vũ đối với hệ thống kêu gọi:

“Hệ thống, hệ thống...ngươi có đây không?”

“Đình, hệ thống sẵn sàng phục vụ!”

Thở phào một cái, còn tốt, lão tử chỉ sợ ngươi ăn chửi xong lặn mất tích, lúc đó lão tử biết kêu ai bây giờ!?

“Hệ thống, giới thiệu một chút ngươi công năng xem nào!”

“Đình! Ký chủ, hệ thống hiện tên gọi [Vô địch tông môn hệ thống], trách nhiệm của hệ thống là giúp đỡ ký chủ xây dựng nên đệ nhất tông môn, hiện tại là version 1.0, công năng gồm có: mỗi tháng rút thưởng luân bản miễn phí, hệ thống nhiệm vụ, thuộc tính nhân vật, rương chứa đồ”.

Đệ nhất tông môn? Làm sao lão tử cứ có cảm giác như đang chơi [Nhất đại tông sư] cái trò chơi kia vậy nhỉ?

Mặc Vũ sau đó hướng về Hệ thống nói:

“Mở ra thuộc tính nhân vật!”

Ngay sau đó, trước mặt hắn hiện ra một cái màn hình trong suốt, thông tin bên trong chính là:

Ký chủ: Mặc Vũ

Giới tính: Nam

Tuổi tác: 18

Tư chất: ★★☆☆(Tư chất chia cửu tinh, nhất tinh thấp nhất, cửu tinh cao nhất)

Ngộ tính: ★★☆☆(Ngộ tính chia cửu tinh, nhất tinh thấp nhất, cửu tinh cao nhất)

Cảnh giới: Luyện khí cảnh (Thông mạch)(Exp: 35/500)

Vật phẩm: Không (Rương chứa đồ đã mở khóa)

Kỹ năng: Không (Chưa có kỹ năng)

Công pháp: Cửu chuyển huyền công(nhất chuyển viên mãn)

Nhìn phần cảnh giới vậy mà đã là Luyện khí cảnh, thông mạch giai đoạn, Mặc Vũ trong lòng có chút cao hứng, cũng khá hài lòng, dù sao ăn qua một trận đau khổ như vậy, nếu không đạt được chút gì, hắn có lẽ tâm muốn chết đều có.

Đáng tiếc, tư chất cùng ngộ tính của hắn cũng chỉ thuộc dạng trung bình kém, bởi lẽ nếu theo hệ thống phân chia thì cửu tinh cao nhất mà hắn tư chất chỉ có tứ tinh, mà ngộ tính chỉ đạt tam tinh rưỡi.

Tư chất ý nói thân thể có độ phù hợp tu luyện là bao nhiêu, còn ngộ tính chỉ khả năng lĩnh ngộ học tập, chẳng hạn một môn võ kỹ, công pháp, thân pháp nhưng người này tốc độ học tập nhanh, người kia tốc độ học tập lại chậm, chênh lệch chính là ở ngộ tính cao hay thấp.

Đang trong lúc Mặc Vũ cảm thán bản thân, hệ thống đột nhiên đưa ra nhắc nhở:

“Đình! Ký chủ, ngài còn một lần rút thưởng miễn phí, phải chăng bắt đầu rút thưởng?”

Mặc Vũ giật mình, sau đó trong mắt toát ra một chút hưng phấn, ngay lập tức lựa chọn rút thưởng:

“Rút, đương nhiên phải rút, hệ thống, ta muốn rút thưởng!”

Dứt lời, trước mắt Mặc Vũ đột nhiên hiện ra một cái đại luân bàn, vòng tròn bên trong chia thành bốn ô bao gồm: Công pháp, Kỹ năng, Trang bị, Tạp vật, phía trên có một mũi tên màu đỏ, hiển nhiên nếu mũi tên rơi vào ô nào thì tức là hắn quay trúng ô đó, mà chính giữa có một cái nút ấn đồng dạng màu

đỏ, đoán chừng là muốn ấn vào đây để quay.

Mặc dù không biết vì sao hệ thống chỉ có bốn ô tương ứng bốn loại vật phẩm như vậy, thế nhưng Mặc Vũ cũng chỉ có thể phỏng đoán rằng đơn giản hệ thống vẫn còn là ở giai đoạn Version 1.0, cho nên ít đồ đi.

Không chần chừ, Mặc Vũ đưa tay ấn vào nút bắt đầu, đồng thời luân bàn cũng theo đó chuyển động, tốc độ cực nhanh, chỉ ít là hần không cách nào bằng mắt thường thấy được có những ô nào đã lướt qua.

Cuối cùng, luân bàn tốc độ cũng chậm dần...

“Tạch...tạch...tạch...” Từng tiếng động do mũi tên ma sát với ô chứa tạo ra, mà Mặc Vũ tâm tình cũng theo đó nhấc lên tận cổ họng, quả thực rất hồi hộp.

“Tạch!” Một tiếng cuối cùng vang lên, Mặc Vũ tầm mắt cũng dời đến vị trí mũi tên chỉ vào, không nghĩ tới vậy mà lại là ô [Kỹ năng]

Tiếp đó, luân bàn đột nhiên phát ra một đạo quang mang chói mắt, từ chỉ có bốn ô lựa chọn, biến thành tổng cộng mười hai ô, nhiều ra gấp ba lần lúc trước, mà vật phẩm bên trong để Mặc Vũ một phen hô hấp gấp rút.

Vậy rốt cuộc bên trong đó có chứa những thứ gì mà để hần lộ ra biểu tình như vậy?

Chỉ thấy, ô đầu tiên: [Thuận di] (Khi sử dụng có thể trong nháy mắt dịch chuyển ra vị trí khác, không nhìn kết giới, cấm chế, trận pháp, khoảng cách cùng số lần dịch chuyển tùy theo người sử dụng cảnh giới mà định ra)

Ô thứ hai: [Kết giới] (Sau khi sử dụng sẽ tạo ra một kết giới không gian có thể dùng để giam cầm địch nhân hoặc phòng ngự bản thân, thời gian duy trì cũng như cường độ phụ thuộc vào cảnh giới người sử dụng)

Ô thứ ba: [Trị liệu] (Sau khi sử dụng có thể đem thương thế của người dùng hoặc người khác trị liệu, mức độ hiệu quả phụ thuộc vào cảnh giới người sử dụng)

Ô thứ tư: [Phản đòn] (Sau khi sử dụng có thể đem lực công kích phản ngược lại địch thủ, mức độ bắn ngược đạt bao nhiêu % tùy thuộc cảnh giới người sử dụng)

Ô thứ năm: [Bạo kích] (Sau khi sử dụng, mỗi lần công kích đều gây ra gấp đôi uy lực, thời gian duy trì tùy thuộc cảnh giới người sử dụng)

Ô thứ sáu: [Cường thiết] (Sau khi sử dụng, thân thể người dùng sẽ trở nên kiên cố, cường độ đạt bao nhiêu phụ thuộc cảnh giới người sử dụng)

Ô thứ bảy: [Mô phỏng] (Sau khi sử dụng có thể phỏng chế lại kỹ năng, khí tức, uy áp,... uy lực, mức độ chân thực phụ thuộc cảnh giới người sử dụng)

Ô thứ tám: [Thôn phệ] (Sau khi sử dụng có thể đem tất cả mọi thứ thôn phệ luyện hóa tăng lên bản thân người dùng, tốc độ luyện hóa tùy thuộc cảnh giới người sử dụng)

Ô thứ chín: [Xuyên giáp] (Sau khi sử dụng có thể không nhìn địch nhân phòng ngự, mức độ xuyên thấu đạt bao nhiêu % tùy thuộc cảnh giới người sử dụng)

Ô thứ mười: [Tăng tốc] (Sau khi sử dụng có thể tăng lên tốc độ của bản thân, bao gồm phản ứng, di chuyển, tấn công,... còn tăng lên bao nhiêu % phụ thuộc cảnh giới người sử dụng)

Ô thứ mười một: [Trúng đích] (Sau khi sử dụng, tất cả công kích của người sử dụng sẽ tự động tìm tới mục tiêu, thời gian kích hoạt dài ngắn phụ thuộc cảnh giới người sử dụng)

Ô thứ mười hai: [Dò xét] (Sau khi sử dụng, có thể đem toàn bộ thông tin đối phương từ thực lực, kỹ năng, công pháp,... hiển hóa thành số liệu, mức độ dò xét cao bao nhiêu toàn bộ phụ thuộc cảnh giới người sử dụng)

Khi nhìn toàn bộ ‘vật phẩm’ bên trong mười hai ô chứa, Mặc Vũ không kìm được nuốt một ngụm nước miếng.

Con mẹ nó, Lão tử muốn nghịch thiên... thần kỹ, toàn bộ đều là thần cmn kỹ...

Lão tử chỉ muốn hỏi một câu thôi... còn có ai????

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Vô Địch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chí tôn phẩm chất, tân thủ lễ bao!

Mặc Vũ con người dân chài lấy mười hai loại kỹ năng có thể nói không so với thần kỹ kém một chút nào, hẳn không có nói quá, bởi lẽ nhưng kỹ năng này tác dụng quả thực muốn nghịch thiên.

Mà bên trong mười hai loại kỹ năng này, nếu để cho hắn chọn lựa xem bản thân muốn loại kỹ năng nào nhất thì có lẽ là kỹ năng [Thôn Phệ], còn tại sao hắn lại muốn cái kỹ năng này ư?

Lý do thật ra rất đơn giản, theo hệ thống chú thích thì cái kỹ năng [Thôn Phệ] này bất cứ thứ gì đều có thể thôn phệ phụng dưỡng ngược lại tự thân người sử dụng, chỉ cái công năng này thôi đã đủ để hắn thèm nhỏ dãi, phải biết rằng [Cửu Chuyển Huyền Công] cái môn công pháp này thực chất là một môn luyện thể thần công, tất nhiên không phải toàn bộ luyện thể, cũng có luyện khí nhưng tác dụng thực sự không quá lớn mà chủ yếu là lấy luyện thể làm chủ lưu, một khi luyện đến cuối cùng thân thể thành thánh, bất hủ bất diệt, vô kiên bất tồi, cực kỳ trâu bò.

Thế nhưng nhược điểm của môn công pháp này lại khá rõ ràng, bởi môn công pháp này là một môn công pháp đốt nhà...à nhầm, là đốt tiền.

Đúng vậy, không sai! Môn công pháp biến thái này cực độ tốn tài nguyên, nếu không có tài nguyên dùng để tu luyện thì ngay cả chuyển thứ nhất có luyện nữa, luyện mãi, luyện đến khi chết già cũng chưa chắc luyện được, còn Mặc Vũ hẳn tuy có hệ thống ngành sinh đem hắn luyện thành chuyển đầu tiên, hơn nữa còn là viên mãn, thế nhưng chỉ đến thế mà thôi, tiếp theo chỉ có thể dựa vào chính hắn, hệ thống cũng không giúp được gì.

Tất cả những thứ này đều là Mặc Vũ từ hệ thống hỏi ra, như thế mới để hắn biết được một điều đó là bất cứ loại công pháp, võ kỹ, thân pháp, pháp thuật, thần thông...các loại, chỉ cần hắn đủ điều kiện tu tập, đều có thể thông qua hệ thống nhập môn, tiến vào môn đạo, còn tiếp theo quá trình thì hắn phải tự thân vận động.

Tương tự mà nói thì [Cửu Chuyển Huyền Công] những chuyển tiếp theo, hắn phải tự mình luyện thành, cho nên đối với cái kỹ năng [Thôn Phệ] này, Mặc Vũ cực kỳ khát cầu, bởi lẽ nó đối với hắn quá mức cần thiết.

Mặc Vũ đã thử tính toán qua, nếu hắn đem [Cửu Chuyển Huyền Công] tàn thiên luyện thành công toàn bộ tam chuyển, như vậy tu vi của hắn cũng sẽ tiến vào Kim Đan cảnh giới, còn Trúc cơ giai đoạn nào thì hắn không thể phỏng đoán, thế nhưng thông qua chuyển thứ nhất luyện tới viên mãn đã đạt tới Luyện Khí Thông Mạch giai đoạn, e rằng tam chuyển viên mãn cũng không phải chỉ đơn giản là Kim Đan giai đoạn đầu Giả Đan mà thôi.

Mặc dù trước kia Mặc Vũ từng mua xổ số, cũng đã từng quay thưởng, thế nhưng chưa bao giờ hắn tâm tình lại thấp thỏm như lần này, nhịp tim hắn hiện tại càng lúc càng gấp gáp, đến nỗi hai mắt của hắn đã hoàn toàn nhắm chặt, trong lòng một mực lay chín phương trời, lay mười phương đất, khẩn cầu khắp nơi thần Phật đồng thời tay điểm vào nút bắt đầu quay thưởng.

“Tạch...tạch...tạch...!!!” Từng đạo âm thanh do mũi tên ma sát với ô chứa khi luân bàn chuyển động vang lên liên hồi không ngừng nghỉ, tim hắn đập càng lúc càng nhanh, dường như muốn ăn nhập với từng tiếng do luân bàn phát ra vậy.

Cuối cùng...”Tạch!”.

Còn không đợi Mặc Vũ mở ra hai mắt nhìn xem rốt cuộc hắn quay được vào thứ gì thì bên tai đã vang lên âm thanh nhắc nhở của Hệ thống:

“Đinh! Chúc mừng ký chủ rút trúng kỹ năng [Dò Xét]”

Con mẹ nó...

Mặc Vũ tròn trĩnh hai mắt nhìn vào mũi tên trên luân bàn chỉ đúng vào ô kỹ năng [Dò Xét], hẳn lúc này chỉ muốn đem Hệ thống ra chửi một trận máu chó đầy đầu, con mẹ nó chứ, bao nhiêu cái kỹ năng tốt không vào, lại đi vào ngay cái kỹ năng nhìn qua vô dụng nhất là [Dò Xét], nhìn luân bàn theo quang mang phát ra mà biến mất, Mặc Vũ nội tâm nhỏ máu, tức đứt ruột đứt gan không thôi.

Nên nhớ hẳn lúc này tình cảnh muốn hổng bết cực kỳ, tuy lão Mặc có nói hắn có biện pháp dọn dẹp đám đại trưởng lão, thế nhưng Mặc Vũ chẳng bao giờ muốn đem bản thân hy vọng toàn bộ ký thác lên thần người khác, đây không phải tính cách của hắn, mà hắn nội tâm cũng không cho phép điều đó xảy ra.

Mà hắn nếu muốn đối chọi với đám đại trưởng lão Hoàng Thắng, vậy điều kiện tiên quyết là phải có thực lực, ở Huyền Thần đại lục này nơi nào mà không phải thực lực vi tôn, các lớn nuốt cá bé luật rừng?

Quay vào kỹ năng [Dò Xét] đã định ra kết quả rằng Mặc Vũ lần này muốn toàn bộ dựa vào Mặc Thiên Hành lão cha của hắn chống đỡ, nếu Mặc Thiên Hành toi mạng, Mặc Vũ tự nhiên nối gót đi theo mà hoàn toàn không thể có một chút cơ hội nào.

Không nghĩ tới lão tử thân mang hệ thống trâu bò như vậy mà rơi vào tình cảnh như thế này, quả thực là người xuyên việt uất ức nhất mọi thời đại!

Mặt ừ mầy chau, Mặc Vũ lúc này chỉ có thể đánh cược Lão Mặc dành chiến thắng mở ra cho hắn một mảnh quang minh đại địa chứ không phải địa ngục hắc ám mới tốt.

Chỉ là, còn không để Mặc Vũ ừ rử quá lâu, hệ thống đột nhiên phát ra một đầu thông báo, mà khi Mặc Vũ nghe thấy âm thanh này, quả thật đối với hắn không khác nào tiếng trời:

“Đinh, hệ thống ám áp nhắc nhở, ký chủ bên trong rừng chứa đồ còn một lần mở tân thủ lễ bao, phải chăng mở ra?”

Bên trong cảm nhận của hắn dường như đang từ địa ngục tối đen không có chút ánh sáng nào mà đột nhiên lại nhìn thấy một đạo ánh sáng hy vọng, Mặc

Vũ vội vàng mở ra rương chứa đồ.

Khi rương chứa đồ được mở ra trước mắt, hần để ý thấy bên trong có tổng cộng có chín mươi chín ô cách, mà ngay ở vị trí ô cách đầu tiên nằm lảng lảng một gói quà màu đỏ được thắt nơ hoàng kim rất bắt mắt.

Theo những gì hần đọc được từ chú thích thì gói quà tân thủ này phẩm chất gồm có: Thanh đồng, bạch ngân, hoàng kim, bạch kim, kim cương cùng chí tôn, sáu loại phẩm chất, mở ra được phẩm chất như thế nào thì đều tùy thuộc vận khí, đồng dạng vật phẩm bên trong chất lượng cũng theo phẩm chất gói quà mà định ra.

Mặc Vũ ngón tay có chút run run, đối với gói quà điểm lấy.

“Oanh!!!” Một đạo pháo hoa đột nhiên từ bên trong gói quà nổ ra để hần suyt chút nữa thì ngã ngửa.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ vận khí xông bao, may mắn mở ra [Chí Tôn phẩm chất] tân thủ lễ bao!”

“Đinh! Ký chủ nhận được [Tur chất đề thăng tạp] ba trương!”

“Đinh! Ký chủ nhận được [Ngộ tính đề thăng tạp] ba trương!”

“Đinh! Ký chủ nhận được [Tu Luyện thất kiến trúc tạp] một trương!”

“Đinh! Ký chủ nhận được [Luyện đan thất kiến trúc tạp] một trương!”

“Đinh! Ký chủ nhận được [Nghị sự điện kiến trúc tạp] một trương!”

“Đinh! Ký chủ nhận được [Xích Diễm kiếm] một thanh!”

“Đinh! Ký chủ nhận được [Linh thạch thượng phẩm] một ngàn viên!”

“Đinh! Ký chủ nhận được kỹ năng tạp [Cuồng bạo] một trương!”

Mặc Vũ khuôn mặt đỏ ra, ngón tay đồng dạng cứng ngắc trên không, hạnh phúc tới quá đổi bất ngờ để cho hần không kịp làm ra phản ứng.

Ngay sau đó, hần đột nhiên nhảy cẫng lên, cất một tràng cười dài như thể mới trúng độc đắc, mà cũng đúng, đây không phải độc đắc thì đâu mới là độc đắc đây!

Con mẹ nó, [Chí Tôn phẩm chất] chính là [Chí Tôn phẩm chất], quả thực quá con mẹ nó Chí Tôn!!!

Lão tử thao con mẹ nó, lão tử muốn nghịch thiên!!!

Sướng phát run, Mặc Vũ nhìn lấy bên trong rương chứa đồ gói quà tân thủ đã biến mất chỉ để lại một đám tạp bài, một chồng linh thạch cùng một thanh tiên kiếm, hần bắt đầu đọc lấy chú thích từng loại vật phẩm.

Tur chất đề thăng tạp: Sau khi sử dụng có thể đem bản thân tur chất hoặc người khác tur chất ngành sinh đề thăng nhất tinh.

Đánh giá: ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Ngộ tính đề thăng tạp: Sau khi sử dụng có thể đem bản thân ngộ tính hoặc người khác ngộ tính ngành sinh đề thăng nhất tinh.

Đánh giá: ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Tu luyện thất kiến trúc tạp: Sau khi sử dụng có thể nâng cấp không gian tu luyện hoặc xây mới, tốc độ tu luyện đề thăng 10%

Đánh giá: ★ ★ ★

Luyện đan thất kiến trúc tạp: Sau khi sử dụng có thể nâng cấp không gian dùng để luyện đan hoặc xây mới, xác suất thành đan đề thăng 10%

Đánh giá: ★ ★ ★

Nghị sự điện kiến trúc tạp: Sau khi sử dụng có thể nâng cấp không gian dùng để làm nơi nghị sự hoặc xây mới, độ trung thành môn phái tăng 10 điểm

Đánh giá: ★ ★ ★

Linh Thạch thượng phẩm: Một loại khoáng thạch ẩn chứa thiên địa linh khí, được khai thác bên trong quặng mỏ, phẩm chất từ thấp đến cao bao gồm: Hạ phẩm linh thạch, Trung phẩm linh thạch, Thượng phẩm linh thạch. Tỷ lệ quy đổi 1 Thượng phẩm = 1000 Trung phẩm = 10.000 Hạ phẩm, Linh thạch có giá trị trao đổi là một loại đồng tiền mạnh trong tu luyện giới, hoặc có thể sử dụng để tu luyện.

Đánh giá: ★ ★ ★

Xích Diễm kiếm: Trung phẩm linh khí, được chế tạo từ xích diễm kim, bản thân mang chút linh tính, chém sắt như chém bùn, là một thanh không sai linh kiếm.

Đánh giá: ★ ★ ★ ★

[Cuồng Bạo] kỹ năng tạp: Sau khi sử dụng đạt được kỹ năng [Cuồng Bạo], người sử dụng sau khi dùng kỹ năng bản thân chiến lực tăng lên gấp ba, thời gian duy trì phụ thuộc cảnh giới người sử dụng.

Mặc Vũ khi trông thấy [Tur chất đề thăng tạp] còn có [Ngộ tính đề thăng tạp], hắn đã suýt chút nữa cao hứng phát điên, cho tới [Xích Diễm kiếm] lại còn là một thanh linh khí, phải biết rằng cho dù là bên trong Hạ Thiên vực, phẩm cấp linh binh cao nhất cũng mới chỉ là Cực phẩm linh khí mà thôi, chỉ là đề hấn quá đôi vui mừng là còn có một trương kỹ năng tạp, hiệu quả muốn bao nhiêu nghịch thiên liền có bất nhiêu nghịch thiên, quá cmn trâu bò, gấp ba chiến lực có nghĩa là gì?

Không cần hỏi, lão tử chỉ cần biết trong cùng cảnh giới, lão tử là vô cmn địch!!!

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tới Cường Vô Địch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Phiền toái tìm tới!

Nhìn một đám vật phẩm nằm lẳng lẳng bên trong rương chứa đồ, Mặc Vũ tâm tình lúc này rất tốt, một lần nữa hấn lại có được hy vọng, dù sao không ai không muốn tự bản thân làm chủ vận mệnh của mình, hấn cũng như thế, nếu sinh tử không do mình nắm giữ mà toàn bộ muốn dựa vào địch nhân tâm tình, vậy còn không bằng bảo hấn cắt cmn cổ tự sát cho xong.

Mặc Vũ hưng phấn lòi ra [Tur chất đề thăng tạp] cùng [Ngộ tính đề thăng tạp], mỗi loại hai trương, sau đó điểm kích sử dụng.

Ngay sau đó, bốn trương tạp bài hóa thành từng điểm quang mang nhỏ li ti xâm nhập vào trong cơ thể, chỉ khác nhau một chỗ đó là [Ngộ tính đề thăng tạp] vị trí xâm nhập là não bộ mà [Tur chất đề thăng tạp] vị trí là thân thể của hấn.

Sau khi quang mang toàn bộ hòa vào bên trong cơ thể, Mặc Vũ hai mắt nhắm lại, bắt đầu tinh tế cảm thụ được thân thể tur chất đang chậm rãi đề thăng, từng tế bào, lục phủ ngũ tạng, huyết mạch, cốt tủy, cho tới làn da mái tóc đều đang nhận được sự lột xác tân sinh.

Mặc Vũ mặc dù không quá rõ ràng cơ thể mình có biến hóa gì, thế nhưng hấn trong minh mình có thể nhận thấy bản thân tur chất đã cải biến, đồng thời, não bộ càng thêm thanh minh, càng lúc càng linh hoạt, những ký ức từ trước nằm phủ bụi sâu bên trong cũng đồng loạt hiện lên rõ mồn một như thước phim quay chậm, còn có những đoạn khẩu quyết tối nghĩa khó hiểu bên trong [Cửu chuyển huyền công], nay cũng đã rõ ràng hơn, tuy chưa đến mức thông hiểu toàn bộ, nhưng như vậy đã là rất kỳ diệu rồi.

Tiếp đó, hấn không chần chừ, tiếp tục lòi ra kỹ năng tạp, lựa chọn học tập.

“Đinh! Ký chủ học tập thành công kỹ năng [Cuồng bạo]”.

Không để ý tới hệ thống thông báo nhắc nhở, Mặc Vũ sau đó mở ra thuộc tính nhân vật bảng, nhìn xuống thông tin của bản thân mình:

Ký chủ: Mặc Vũ

Giới tính: Nam

Tuổi tác: 18

Tur chất: ★ ★ ★ ★ ★ (Tur chất chia cửu tinh, nhất tinh thấp nhất, cửu tinh cao nhất)

Ngộ tính: ★ ★ ★ ★ ★ ☆ (Ngộ tính chia cửu tinh, nhất tinh thấp nhất, cửu tinh cao nhất)

Cảnh giới: Luyện khí cảnh (Thông mạch)(Exp: 35/500)

Vật phẩm: Thượng phẩm linh thạch x2000, Xích Diễm kiếm, Tur chất đề thăng tạp x1, Ngộ tính đề thăng tạp x1, Luyện đan thất kiến trúc tạp x1, Nghị sự điện kiến trúc tạp x1, Tu luyện thất kiến trúc tạp x1.

Kỹ năng: [Cuồng bạo]

Công pháp: Cửu chuyển huyền công (nhất chuyển viên mãn)

Nhìn thấy Tư chất, Ngũ tính hai dòng trạng thái nganh sinh kéo lên hai tính, Tư chất đạt tới lục tính, mà Ngũ tính thì là Ngũ tính rười, tuy vẫn chưa đến mức siêu quần bạt tụy, thiên tài yêu nghiệt, nhưng nếu nghĩ dựa theo thang đo mà nói cũng đã thuộc về hàng ngũ trung thượng tồn tại, mà Huyền Thần đại lục nhân khẩu nhiều bao nhiêu? Không có đến mấy trăm thì cũng có tới mấy chục tỷ, mà người tu luyện góp vào lại có bao nhiêu? Dù là một phần mười còn chưa tới, cho nên một người có thể tu luyện thành công đã là may mắn, mà tư chất cùng ngũ tính cao lại càng may mắn trong may mắn.

Mặc Vũ trước kia sống ở tầng chót đáy xã hội, hẳn từng trải qua sinh hoạt đủ đường thiếu thốn, cho nên hẳn rất quý trọng những gì mình đang có, biết thế nào là đủ.

Đóng lại hệ thống màn hình, Mặc Vũ đã tọa trên giường, từ bên trong rương chứa đồ lôi ra một viên Thượng phẩm linh thạch, bắt đầu vận chuyển [Cửu chuyển huyền công] môn công pháp này, hấp thu linh khí bên trong linh thạch.

Quả không hổ là Thượng phẩm linh thạch, linh khí bên trong hết sức dồi dào, chỉ là tốc độ hấp thu của Mặc Vũ lúc này có phần quá mức chậm chạp, để cho hắn đối với [Thôn Phệ] kỹ năng càng lúc càng khát vọng mãnh liệt, thầm nghĩ nếu vượt qua nguy khốn ngày mai, tháng tới nhất định muốn tìm cách từ bên trong hệ thống luân bàn thu được môn kỹ năng này.

...

Trong lúc Mặc Vũ còn đang tập trung tu luyện không để ý ngoại giới, hẳn không biết được lúc này có một số người đang đánh chủ ý tới hắn, những người này đương nhiên không phải ai khác mà chính là Hoàng Cường cùng Hoàng Thắng hai cha con.

Chỉ thấy trước mặt Hoàng Cường lúc này là một vị trung niên, tuổi tác chừng năm mươi, chòm râu, lông mày, mái tóc, toàn bộ đều bạc trắng, một bộ tiên phong đạo cốt, thể nhưng ánh mắt thì thoảng lóe lên vẻ âm tàn độc ác lại đem cái vẻ ngoài đạo mạo, đạo cốt tiên phong của lão phá hủy hầu như không còn, người này chính là cha của Hoàng Cường, đại trưởng lão Hoàng Thắng.

Hoàng Thắng hai mắt khép hờ dường đã tọa trên bồ đoàn, nghe lấy Hoàng Cường kể lại không bỏ sót một chút chi tiết nào việc hắn gặp mặt Mặc Vũ còn có thái độ khác thường của Mặc Vũ.

Hoàng Cường đem toàn bộ đều kể lại xong, thấy cha hắn vẫn không có chút nào tỏ thái độ hay có ý kiến gì, đành mở miệng hỏi:

“Cha, Đối với Mặc Vũ tên phế vật kia vẫn còn sống, chúng ta nên làm thế nào cho phải?”

Hoàng Thắng lúc này mới mở ra hai mắt, ánh mắt quả thực âm tàn đến cực điểm, lạnh lùng nói:

“Không nghĩ tên tiểu súc sinh này mạng lại lớn như thế, ngay cả [Diệt Hồn hoa] độc tính cũng không thể đem hắn độc chết...”

“Đúng vậy, cha, không những hắn không chết, ngược lại dường như còn biến thành một người hoàn toàn khác, tâm thái bình tĩnh đến kỳ lạ, con nghĩ rằng nếu không sớm đem tên phế vật kia diệt trừ, sợ sẽ nảy sinh biến hóa, không bằng...” Hoàng Cường nói đến đây ngậm miệng sau đó đưa tay lên cổ làm thành tư thế trầm thủ.

Hoàng Thắng nghĩ ngợi một chút sau đó gật đầu, cười lạnh nói:

“Cũng được, trước đó ta vì e ngại Mặc Thiên Hành đối với tiểu súc sinh kia bảo hộ, chỉ có thể âm thầm dùng thủ đoạn đem tiểu súc sinh kia làm chết, thần không biết quỷ không hay, như vậy thiếu tông chủ chức vị ngoài con ra còn có thể là của ai? Có thể tiểu súc sinh kia vậy mà mạng lớn tránh thoát được [Diệt Hồn hoa] độc dược, có điều bây giờ Mặc Thiên Hành sau lần đối chiến Tông chủ Nam Minh tông, Nam Minh Long, tuy hắn ngược lại cũng khiến Nam Minh Long chịu vết thương nhẹ, thể nhưng bản thân hắn lúc này đã khó bảo toàn chứ đừng nói bảo vệ tiểu súc sinh kia, lại thêm Lạc Tú Phuong còn có Trương Khôn hai vị trưởng lão đã đứng về phía ta, Mặc Thiên Hành trước sau gì cũng chỉ có một con đường chết, mà tiểu súc sinh con hắn cũng ắt phải diệt trừ tránh hậu họa!”

“Cho nên, Cường Nhi, cứ mặc sức mà làm đi, còn Mặc Thiên Hành sao? Nếu hắn không nhúng tay, ta còn có thể để hắn tự sinh tự diệt, còn không thì...tự tay ta sẽ đem đầu hắn cắt xuống!”

Hoàng Cường đồng dạng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, đối với Mặc Vũ từ lâu hắn đã rất không vừa mắt, còn nguyên nhân? Tất nhiên một phần vì Mặc Vũ là Mặc Thiên Hành nhi tử, nhưng chủ yếu là bởi vì tên phế vật kia dám nhúng chàm hắn nữ thần, Trúc Cửu Âm.

Trúc Cửu Âm, được Mặc Thiên Hành từ bên trong binh hoang đã loạn cứu về, từ nhỏ đã bái vào Thiên Kiếm tông môn hạ, chịu ơn Mặc Thiên Hành, nàng tư chất cùng ngũ tính có thể nói là thiên chi kiêu nữ, Thiên Kiếm tông từ trước tới nay chưa bao giờ xuất hiện, niên kỷ không xê xích gì với Mặc Vũ, đồng dạng là mười tám tuổi, thể nhưng đã có Trúc cơ cảnh giới, từ một năm trước đã tới giai đoạn khai mở Đạo đài, bây giờ có lẽ vẫn còn trong giai đoạn dùng pháp lực ôn dưỡng đạo đài, nếu ở Trúc cơ cảnh giới đem chia thành sơ, trung, hậu, tam kỳ thì nàng được tính là trung kỳ.

Không chỉ như vậy, Trúc Cửu Âm về ngoài còn cực kỳ xinh đẹp, có thể nói là nghiêng nước nghiêng thành cũng không quá đáng, bên trong tông thì nàng dung mạo có thể nói là đệ nhất nhân, bất kỳ nam đệ tử nào đều coi nàng như nữ thần trong lòng, có điều nàng tính cách cao lãnh, cho dù bất cứ tình huống nào cũng chưa từng thay đổi sắc mặt, đối với người nào cũng đều là một dạng người lạ chớ gần, chỉ có duy nhất một ngoại lệ đó là Mặc Vũ.

Bởi vì nàng đối với ai cũng đều là lạnh nhạt đối xử, chỉ riêng Mặc Vũ là nàng có chút thân cận, thỉnh thoảng còn nở nụ cười với hắn, cho nên có lời đồn rằng nàng đối với Mặc Vũ yêu thích.

Bên ngoài đồn đại thế nào thì không biết, chỉ có Bạch Liên Nhi, con gái của tứ trưởng lão Bạch Phuong Huyền là cái đuôi nhỏ hoạt náo thường bám theo sau Trúc Cửu Âm mới rõ ràng lời đồn không phải sự thực, hoàn toàn là ăn nói bậy bạ, Trúc Cửu Âm kỳ thực là người ngoài lạnh trong nóng, chứ

không phải toàn bộ từ ngoài vào trong đều là vạn năm hàn băng, mà Trúc Cửu Âm từ nhỏ chịu ơn Mặc Thiên Hành, lại được Mặc Thiên Hành dạy dỗ, cho nên đối với Mặc Vũ là Mặc Thiên Hành nhi tử, một người bình thường không thể tu luyện, Trúc Cửu Âm vẫn luôn hết mực chiều cố lấy đó đáp lại ân cứu mạng của Mặc Thiên Hành.

Việc Trúc Cửu Âm ra mặt bảo vệ Mặc Vũ, bên trong tông không người nào không biết điều đó, đánh chủ ý với Mặc Vũ có lẽ chỉ có Hoàng Cường cùng chân chó của hắn là Lư Bách Vạn mà thôi, đồng thời vì thế mà mọi người mới hiểu làm nằng.

Mặc dù là vậy, thế nhưng đối với phong thanh cùng hiểu lầm, Trúc Cửu Âm chưa bao giờ lên tiếng phản bác, ngược lại một dạng không quá để tâm càng khiến cho mấy vị nam đệ tử bên trong tông thâm ghi hận lên Mặc Vũ, quả thực có cớ ghê mà đòi ăn thịt thiên nga, nhúng chàm nữ thần.

Có điều, hận thì hận, bọn hắn cũng không dám tìm Mặc Vũ gây sự, bởi lẽ Trúc Cửu Âm đối với Mặc Vũ bao che, còn Hoàng Cường, hắn thân là đại trưởng lão nhi tử, hoàn toàn không có kỵ Trúc Cửu Âm, hơn nữa mỗi khi Trúc Cửu Âm ra mặt bảo vệ Mặc Vũ, hắn xuất thủ lại càng tàn nhẫn, có lẽ Hoàng Cường nghĩ rằng trước mặt nữ thần trong lòng đem nữ thần nam nhân chà đạp nâng lên bản thân cái giá từ đó thu được nữ thần hảo cảm.

Nhưng hắn không biết rằng Trúc Cửu Âm chỉ chiều cố Mặc Vũ vì ân tình của Mặc Thiên Hành, Hoàng Cường càng làm vậy, nằng càng đối với hắn ác cảm cùng ghét bỏ, cho nên luôn không cho Hoàng Cường sắc mặt tốt.

Hoàng Cường càng lúc càng căm hận Mặc Vũ, bây giờ cha hắn đã cho phép hắn đối với Mặc Vũ hạ thủ, quả thực hắn đã chờ thời điểm này từ rất lâu rồi, đối với bản thân có thực lực Luyện Khí cảnh, còn là nạp khí giai đoạn, chỉ cần thêm một bước là có thể tiến vào Trúc cơ cảnh giới, hắn hoàn toàn tự tin đem một tên phế vật không thể tu luyện phế vật như Mặc Vũ bắt lấy, sau khi hành hạ cùng dẫn vật để Mặc Vũ tên phế vật kia muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, cuối cùng hắn mới chậm rãi đem Mặc Vũ giết chết, lại đem thi thể Mặc Vũ chặt ra cho chó ăn, đó chính là kết quả của việc dám nhúng chàm nữ thần trong lòng hắn.

Hướng về phía Mặc Vũ cư ngụ địa phương, Hoàng Cường sắc mặt càng lúc càng âm tàn, xen lẫn nụ cười lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Gấp ba chiến lực!

Đi tới gian phòng của Mặc Vũ, Hoàng Cường cũng đểch thêm quan tâm Mặc Vũ bên trong đang làm gì, hắn ngang ngược đập phăng đại môn, ngữ khí tràn ngập kiêu căng cùng khiêu khích quát lớn:

“Mặc Vũ phế vật, lăn ra đây cho bản thiếu gia!!!”

Tự nhiên bị người cắt ngang tu luyện để Mặc Vũ xuất chút hỏa nhập ma, pháp lực nghịch chuyển, thiếu điều muốn phun ra một ngụm máu tươi, chỉ là người tới là Hoàng Cường, cho nên hắn mạnh mẽ nuốt xuống, còn tâm tình của hắn lúc này không cần nói cũng biết giận dữ tới cực điểm.

Phải biết rằng trong tu luyện giới, việc cắt ngang người khác tu luyện là điều tối kỵ, không ai sẽ vi phạm, bởi lẽ nếu đang tu luyện mà bị mạnh mẽ cắt đứt, không nói hỏa nhập ma còn là nhẹ, kinh mạch đứt đoạn trở thành phế nhân là chuyện rất đời bình thường, nếu nặng thì ngay cả mạng cũng không còn.

“Khốn kiếp, Hoàng Cường, Lão tử thao con mẹ nhà ngươi!!! Mẹ nội ngươi sinh nhi tử không có lỗ đít, lão tử cùng ngươi không chết không thôi!!!” Không kìm được lửa giận, Mặc Vũ lớn tiếng gầm lên.

Quả thực, hắn muốn nhẫn cũng không nhẫn được, thật quá con mẹ nó khi dễ người!

Chỉ là Hoàng Cường lần này cũng là ăn chửi oan, đánh gãy người khác tu luyện việc tối kỵ này thì Hoàng Cường đương nhiên hiểu rõ, nhưng thử nghĩ mà xem, Mặc Vũ từ trước tới giờ ai mà không biết là một tên phế vật không thể tu luyện, hơn nữa hai người ở giữa quan hệ không phải chỉ là sinh tử cừu địch thông thường, mà đã là đối với sinh tử cừu địch thì làm đểch gì có chuyện tối kỵ hay không tối kỵ? Ngươi chết sớm ta lại càng mừng mới đúng!

Quay lại Hoàng Cường lúc này tâm trạng có thể dùng từ ‘giật nảy cá mình’ để hình dung, hắn vạn vạn không nghĩ ra rằng Mặc Vũ vậy mà đang ở bên trong tu luyện công pháp nào đó, đã thế Mặc Vũ lúc trước nên giận không quan tâm hắn khiêu khích nay đột nhiên lại đem hắn ngay mặt chửi xối xả, làm sao không giật mình cho được?

Sắc mặt trở nên âm trầm, Hoàng Cường hắn trước giờ làm sao bị người khác chửi rửa nhục mạ như vậy? Nếu Mặc Vũ phế vật kia đã muốn cùng hắn không chết không thôi, hắn cầu còn không được.

Chỉ là đột nhiên hắn biết được Mặc Vũ có thể tu luyện, trong lòng sát ý càng lúc càng nồng, lạnh lẽo nói:

“Thật không nghĩ ra, tên phế vật nhà ngươi lại ẩn dấu sâu như vậy, rõ ràng có thể tu luyện nhưng vẫn một mực dấu dốt giả trang người bình thường...”

“Ngay cả Trúc sư tỷ cũng bị ngươi đánh lừa, hôm nay bản thiếu gia chắc chắn phải thay Trúc sư tỷ thanh trừ mối họa, tránh cho bị ngươi phế vật này vấy bẩn!”

Mặc Vũ nghe Hoàng Cường nhắc tới Trúc Cửu Âm, hần cũng không có ấn tượng gì, mặc dù biết thông tin về nàng qua miệng của Cầm Hồng, thế nhưng khổ nỗi hần đích phải Mặc Vũ ban đầu mà là người xuyên việt Mặc Vũ, chỉ là cho dù như vậy nhưng thông qua giọng điệu của Hoàng Cường hần không khó nhận ra mục đích của Hoàng Cường là gì, còn không phải vì tranh dành tình nhân cái loại này sáo lộ hay sao?

Thế nhưng con mẹ ngươi, chỉ vì tranh dành tình cảm mà đến chúa cũng còn không biết được người ta có đáp lại ngươi hay không mà ngươi giờ đủ mưu hèn kế bẩn hăm hãi đẩy lão tử vào chỗ chết, này còn có thể nhẫn?

“Hoàng Cường, lão tử nói cho ngươi biết, hôm nay ngươi không cho lão tử một cái thuyết pháp thì cứ chờ lấy tông môn xử phạt đi, ngươi nên biết cắt ngang người khác tu luyện cái hành vi này nếu để bọn hần biết được, còn không đem ngươi đánh cho bán thân bất toại?”

“Thuyết pháp, ta còn cần cùng ngươi nói thuyết pháp? Chỉ cần ngươi chết rồi, cái gì chó má thuyết pháp tất cả đều là cẩu thí!” Hoàng Cường cười lạnh nói.

Nghe thấy Hoàng Cường vậy mà ngang nhiên nói muốn giết mình, Mặc Vũ cũng cả kinh, có phần sợ hãi nói:

“Ngươi... ngươi dám giết ta? Ngươi đừng quên ta vẫn là thiếu chủ môn của Thiên Kiếm tông, ngươi không sợ cha ta giết ngươi?”

Không trách được Mặc Vũ sợ hãi trong lòng, dù sao hần cũng chỉ là một tên cô nhi mười tám tuổi, tuy lẫn lộn xã hội thế nhưng chưa bao giờ cùng người khác gây sự hay đánh lộn, nay đột nhiên nghe thấy có người mạnh hơn bản thân muốn đem hần giết chết, làm sao có thể không sợ?

Đối mặt với Mặc Vũ chất vấn, Hoàng Cường sắc mặt không đổi, ngược lại sát khí càng đậm, hần cười lạnh lẽo nói:

“Giết ngươi thì thế nào? Còn thiếu chủ môn!? Cha ngươi là Mặc Thiên Hành chủ môn Thiên Kiếm tông không sai, thế nhưng lão già đó cũng muốn nhanh xuống mồ rồi, mà cha ta cũng là đại trưởng lão, còn có thể sợ cha ngươi không thành?”

“Cho nên, chết đi cho ta!!!” Dứt lời, Hoàng Cường thân ảnh trong nháy mắt lướt đến trước mặt Mặc Vũ, hần một quyền như lời đình vạn quân hướng ngực Mặc Vũ đánh tới.

Mặc Vũ tuy rằng bản thân cũng có Luyện khí tu vi, thông mạch giai đoạn, thế nhưng so với Hoàng Cường đã tới Nạp khí thời kỳ hoàn toàn là chênh lệch mấy cái tiểu cấp độ, cho nên một quyền như chớp giật của Hoàng Cường để hần không kịp phản ứng, chờ hần nhận ra thì Hoàng Cường quyền đầu đã khắc vào ngực.

“Phanh!!!”

Mặc Vũ cảm giác không khác gì bị một con trâu rừng lao thẳng vào người, hét thảm một tiếng, như điều đứt dây văng đi.

“Rầm!!!”

Hần thân thể phá thùng vách ngăn gian phòng bay xuyên ra bên ngoài, như bao tải rách đập xuống mặt đất cứng rắn.

“Khụ khụ...!” Trong miệng trào ra máu tươi, Mặc Vũ lồng ngực ứ tắc, chỉ một quyền của Hoàng Cường đã khiến hần xương ngực rạn nứt, khí huyết trì trệ.

Mặc Vũ trong mắt lúc này toàn bộ thần sắc sợ hãi đã biến mất, thay vào đó là từng tia hung ác cùng liều mạng, từ nhỏ tới lớn hần chưa từng bị người đánh, thành ra khi Hoàng Cường đánh hần một quyền, bên trong hung tính như bị dẫn nổ kích phát ra bên ngoài.

Lăn lộn tại tầng thấp xã hội, chịu đủ nhục nhã mắng chửi, trước kia bởi vì địa phương hần ở là Địa Cầu, giết người liền muốn bị pháp luật nghiêm trị, cho dù là đánh thành trọng thương cũng ắt không tránh được một phen lao tù, nhất là với những người có địa vị thấp như hần, thế nhưng nơi này không phải Địa Cầu mà là Huyền Thần đại lục, nơi thực lực vi tôn, cá lớn nuốt cá bé, kẻ yếu nhược chỉ có thể làm mặc cho cường giả phân định sinh tử thì không còn gì có thể trói buộc hần nữa.

Mặc Vũ thần sắc đã biến thành cực kỳ dữ tợn, hần hai mắt dường như biến thành tinh hồng, điều duy nhất trong đầu hần bây giờ là muốn đem Hoàng Cường tàn nhẫn giết chết.

“Hoàng... Cường!!!” Mặc Vũ âm thanh từ trong cổ họng chậm rãi gằn ra hai chữ, sát khí của hần cũng bắt đầu tràn ra, tuy yếu ớt nhưng lại vẫn khiến người khác cảm nhận được rất rõ ràng.

Hoàng Cường từ trong phòng lao ra, đồng dạng nghe được Mặc Vũ âm thanh, cũng cảm nhận được chút sát ý tới từ phía Mặc Vũ, thế nhưng hần không thêm để ý, vẫn lạnh lùng nói:

“Rất muốn giết ta? Tới a! Chỉ là một tên phế vật như ngươi, có thể sao?”

Mặc Vũ đương nhiên không cùng Hoàng Cường miệng lưỡi tranh đấu, bởi lẽ chỉ có hành động mới là chân thực nhất phản kích, hần lúc này đã kích hoạt kỹ năng [Cuồng bạo], mà chiến lực cũng tự nhiên được đề thăng gấp ba lần.

Để ý tới thời gian mà kỹ năng [Cuồng bạo] có thể đề cao hần chiến lực chỉ có thể duy trì mười phút, thế nhưng đối với Mặc Vũ như thế là đủ rồi, đồng thời từ bên trong rương chứa đồ, Xích Diễm kiếm cũng lần đầu tiên thấy được ánh mặt trời.

Trông thấy Mặc Vũ đột nhiên không biết từ nơi nào cảm ra một thanh kiếm màu đỏ rực, Hoàng cường cũng cảm thấy hơi nghi hoặc, có điều sau khi nhìn kỹ Xích Diễm kiếm hẳn anh mắt tỏa sáng, lộ rõ vẻ tham lam:

“Không nghĩ tới, không nghĩ tới a...ngươi trên người thể mà có được không gian chứa đồ vật phẩm, còn có thanh kiếm kia, trời ạ, vậy mà lại là Linh khí...ha ha ha, ông trời quả thực muốn chiều cổ ta đây mà!”

“Hắc hắc...phế vật, đem toàn bộ không gian chứa đồ vật phẩm còn có thanh linh khí kia dâng lên, ta có thể đáp ứng cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng, nếu không...”

Mặc Vũ khước miệng khẽ nhếch, nói:

“Muốn đồ vật trên người ta, vậy tiến tới mà lấy!”

“Hừ, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, ngươi nếu đã muốn chết thể thâm, vậy thì ta thành toàn cho ngươi!” Nói xong, Hoàng Cường một lần nữa như mưa giông chớp giật công về hướng Mặc Vũ, hơn nữa không phải chỉ là quyền cước bình thường, hẳn đã động dụng tới võ kỹ.

Cũng phải nói tới một chút về võ kỹ, bởi vì từ Trúc cơ cảnh giới trở xuống, toàn bộ người tu luyện đều không có cách nào sử dụng chút linh khí ít ỏi trong cơ thể mà phát ra pháp thuật các loại, cho nên chỉ có thể sử dụng một số loại đặc thù võ kỹ để đối địch, tất nhiên không phải như võ công mà mọi người thường tưởng tượng, ví dụ như Hoàng Cường lúc này đang sử dụng một bộ [Toái thạch quyền kỹ] mà bên trong Tàng kinh các Mặc Vũ cũng từng trông thấy qua, có điều hẳn không có đọc qua nội dung bên trong.

Chỉ thấy trên nắm tay của Hoàng Cường lúc này dâng lên một tầng đậm lam sắc quang mang, hướng đỉnh đầu Mặc Vũ đập xuống, nếu một quyền này giáng xuống, Hoàng Cường có thể chắc chắn rằng đầu Mặc Vũ sẽ không khác nào trái dưa hấu nổ tung, bởi lẽ [Toái thạch quyền] tuy chỉ là trung cấp võ kỹ, nhưng toái bì nát thạch chỉ là việc rất đơn giản.

Lại nói Mặc Vũ bởi vì [Cuồng Bạo] kỹ năng tác dụng cho nên thân thể tổ chất toàn bộ đã tăng lên gấp ba lần bình thường, bao quát cả tốc độ phản ứng, phản xạ thần kinh các loại, hẳn dễ dàng lách qua né tránh một quyền tất sát của Hoàng Cường, đồng thời trong khi Hoàng Cường trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, thể nhưng chỉ cho là Mặc Vũ vận khí tốt, tiếp tục vung lên từng quyền công tới.

Mặc Vũ phản xạ thần kinh đã vượt qua tốc độ ra quyền của Hoàng Cường, cho nên mặc dù hẳn không hiểu cũng không học được bất kỳ một môn võ kỹ nào, thể nhưng tránh né Hoàng Cường công kích vẫn dư dả.

Thấy Mặc Vũ nhẹ nhõm tránh thoát mình quyền kỹ, Hoàng Cường càng lúc sắc mặt càng khó coi, công kích cũng đồng dạng mỗi lúc một dày đặc, muốn mượn đó phong tỏa phương hướng tránh né của Mặc Vũ.

Chỉ là hẳn nghĩ nhiều rồi, Mặc Vũ thân ảnh vẫn phiêu hốt, tiêu xái né tránh, hầu như không có chút nào dấu hiệu cố sức, mà trong khi Hoàng Cường mãi mê tấn công, không chú ý phòng thủ...

Mặc Vũ trên tay cầm Xích Diễm kiếm nhanh như chớp vung lên...

“Phập!!!”

“Argr...aaa...aa...a... Tay của ta!!! Hoàng Cường đột nhiên rú lên thảm thiết, một đầu cánh tay tràn ngập máu tươi văng lên nện xuống mặt đất, mà khi nhìn lại tình cảnh Hoàng Cường lúc này chỉ muốn để cho người ta hít vào một ngụm khí lạnh.

Hoàng Cường một bên cánh tay của hẳn đã bị Xích Diễm Kiếm chặt đứt tận gốc, chỉ muốn sát thêm một chút nữa thôi thì e rằng bả vai của hẳn cũng sẽ bị chẻ ra làm đôi, hơn nữa vết cắt cực kỳ ngọt, miệng vết thương sáng loáng như gương, cho dù từng trải qua giai đoạn Luyện Thể-Luyện cốt thời kỳ, cốt cách của Hoàng Cường hiển nhiên đã từng được cường hóa cứng rắn như sắt thép thể mà cũng bị Xích Diễm kiếm chém đứt đoạn không có mây mảy ngăn trở.

Máu tươi xái đầy mặt đất, vừa đau đớn cực độ lại vừa hoảng sợ vô cùng, sắc mặt trở trắng bệch như thi thể vớt dưới sông đem lên, Hoàng cường cố nén đau đớn trên vai, hai chân dậm đất nhanh chóng lùi lại kéo giãn khoảng cách với Mặc Vũ, bởi vì Mặc Vũ lúc này đang xách lấy Xích Diễm kiếm, khước miệng nở nụ cười lạnh lùng nên từng bước tiến về phía hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tội Cường Vô Địch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Hệ thống nhiệm vụ!

Trông thấy Mặc Vũ hung thần ác sát hướng phía mình đi tới, trên tay cầm lấy Xích Diễm kiếm thỉnh thoảng ánh lên từng đợt lạnh lẽo quang mang, Hoàng Cường có chút hoảng rồi.

Hoàng Cường một tay ôm bả vai còn chảy ròng ròng máu tươi, mỗi khi Mặc Vũ tiến tới một bước thì hắn lại thụt lùi một bước, mãi cho tới khi lưng dựa vào bức tường phía sau, hoàn toàn không còn nơi nào để né tránh, hắn mới về mặt mới chuyển thành hung ác nói:

“Mặc Vũ, ngươi thật sự muốn giết ta?”

Hoàng Cường trong lòng cũng không rảnh bận tâm suy nghĩ xem tại sao đột nhiên Mặc Vũ chiến lực lại đột nhiên tăng lên từ chỗ bị hắn đè đánh phản sát chặt đứt hẳn một đầu cánh tay, phần lớn chiến lực bị tước đoạt, mà hắn bây giờ nghĩ làm sao để bảo toàn tính mạng của mình, bởi lẽ tính mạng quan trọng nhất cũng mất đi thì cái gì khác hắn cũng không muốn.

“Ngươi nếu đã muốn giết lão tử, vậy lão tử còn có thể thả ngươi không thành? Câu hỏi ngu ngốc như vậy mà ngươi còn có thể thốt ra, quả thực ngươi so với rác rưởi còn muốn rác rưởi!” Mặc Vũ thần nhiên cười nhạo nói.

“Mặc Vũ, có thể ta trước kia đối với ngươi không tốt, ta nhận sai còn không được sao? Nhưng ngươi nếu đem ta giết, như vậy chắc chắn cha ta sẽ không tha cho ngươi, cho dù là Mặc Thiên Hành cha ngươi cũng không cứu được ngươi, ngươi chắc chắn phải chết không nghi ngờ!” Hoàng Cường mặc dù cố gắng để cho giọng nói cứng rắn, muốn mang cha hắn uy thế ra hù dọa Mặc Vũ, thế nhưng ai cũng có thể nghe ra hắn đây là ngoài mạnh trong yếu mà thôi.

Cười lạnh, Mặc Vũ thần nhiên đáp:

“Hừ, ngươi đây là coi ta thành con nít ba tuổi dễ lừa gạt đến thế sao? Không nói đến việc cha ta kết cục như thế nào, nhưng nếu hắn một khi ngã xuống, lão gia hỏa cha ngươi còn có thể thả cho ta sống sót? E rằng muốn diệt cô tận gốc đi! Cho nên mà nói, nếu lão gia hỏa kia đã muốn giết lão tử, vậy thì lão tử trước đem hắn nhử tử cho giết, vẫn không lỗ!”

Thấy Mặc Vũ vẫn kiên quyết muốn giết mình, Hoàng Cường làm sao có thể nguyện ý, hắn đồng dạng từ bên trong túi trữ vật treo bên hông lôi ra một tấm phù chú nắm chắc trong tay, hung lệ nói:

“Mặc Vũ, nhìn thấy gì không? Đây là một trương [Bạo Liệt phù], tuy chỉ là nhị phẩm phù chú, thế nhưng uy lực của nó, cho dù là Trúc cơ cường giả cũng muốn lột mất một tầng da, ngươi đừng ép ta phải đem nó kích hoạt!”

Hoàng Cường trong tay đột nhiên nhiều ra một trương [Bạo Liệt phù], Mặc Vũ bước chân cũng dừng lại, con ngươi co rụt, hắn hiển nhiên cũng biết được [Bạo liệt phù] này có bao nhiêu đáng sợ, thành ra thần sắc có phần do dự.

Tuy Hoàng Cường cánh tay bị hắn tận gốc chặt đứt coi như trả mối thù hắn phải chịu đựng một quyền vào ngực, thế nhưng nếu thả Hoàng Cường hắn tuyệt đối không cam lòng, lại thêm Xích Diễm kiếm, thành này trung phẩm linh khí Hoàng Cường đã biết được, như vậy hiển nhiên sẽ hấp dẫn một số người lòng dạ khó dò đánh chủ ý với hắn, đạo lý tiền tài không lộ ngoài thân hắn hiểu rõ ràng, cho nên muốn không lộ ra chỉ có biện pháp đem Hoàng Cường đánh chết.

Thế nhưng Hoàng Cường trong tay có [Bạo Liệt phù], uy lực [Bạo Liệt phù] thì ngay cả là Trúc cơ cường giả bên ngoài có pháp lực hộ thân khi đối mặt với nó cũng muốn nhấc lên 200% tinh thần, mà hắn đây? Chỉ mới là Luyện khí cảnh giới giai đoạn đầu tiên Thông mạch cảnh mà thôi, cùng [Bạo Liệt phù] đối kháng chẳng khác nào thọ tinh công thất cổ, cụ ông uống thạch tín giải khát.

Đúng lúc này, trong khi Mặc Vũ trong lòng do dự bất quyết, bên tai đột nhiên vang lên hệ thống âm thanh:

“Đình, Trước mắt hệ thống do lường nhận thấy ký chủ đạo tâm không kiên, sợ trước lo sau, đối với sau này tu hành bất lợi, cho nên ban bố nhiệm chính tuyến một, nội dung như sau: Đem Hoàng Cường cầm trong tay [Bạo Liệt Phù] tiêu diệt”.

“Nhiệm vụ hoàn thành, ban thưởng: [Linh thạch hạ phẩm] 50 viên, [Hồi huyết đan] x10, [Hồi pháp đan] x10, điểm Exp 100. Nhiệm vụ thất bại, trừng phạt: Bị Hoàng Cường đánh giết. Nếu Ký chủ từ bỏ nhiệm vụ, trừng phạt: Tiểu đình đình rút ngắn đi 10cm”.

Mặc Vũ sau khi đọc hết nội dung nhiệm vụ, hắn trong lòng chỉ muốn dựng lên ngón giữa đối với hệ thống nói một câu: “Fuck your mom!”, con mẹ nhà nó, còn muốn lão tử tiểu đình đình rút ngắn lại 10cm, còn không dài bằng que diêm đâu?

Bởi vì phúc tính sinh hoạt sau này, Mặc Vũ đầy mặt lệ roi, trong tay cầm lấy Xích Diễm kiếm, hướng về phía Hoàng Cường bỏ tới, sẵn sàng tinh thần cùng Hoàng Cường chơi đánh bom cảm tử, chỉ là bất ngờ nối tiếp bất ngờ...

Hoàng Cường ban đầu thấy được Mặc Vũ về mặt do dự, trong lòng âm thầm mừng rỡ bởi vì có thể mạng nhỏ được bảo toàn, sau đó hung ác nghĩ nếu hắn thoát được lần này, tất phải nhờ cha hắn đem Mặc Vũ cho nắm xuống, lại phê đi hắn toàn thân kinh mạch, mỗi ngày đem ra dẫn vật tiết hận, thế nhưng ai mà ngờ kiếm trong tay Mặc Vũ đột nhiên bất thành linh hướng đầu hắn bỏ xuống cơ chứ?

Bởi vì bị giật mình, cho nên Hoàng cường chỉ kịp theo phản xạ nâng lên cánh tay còn lại chắn lấy một kiếm này của Mặc Vũ, có điều hắn đã quên mất thăm trạng cánh tay lúc trước như thế nào, cho nên, ha ha...các ngươi nói xem?

“Phập!!!”

“Argr...aaa...aa...a..., tay...tay của ta...!!!”

Lại một lần nữa bị chặt đứt cánh tay, mặc dù lần này chỉ bị chém một nửa, nhưng thăm trạng như vậy đối với một gã thanh niên hai mươi hai tuổi mà nói thì quá sức chịu đựng, mà trương [Bạo Liệt phù] được hắn nắm trong tay cũng theo đầu cánh tay bị chém đứt văng ra, cũng coi như đối với Mặc Vũ hóa

giải uy hiếp.

Mà là người trong cuộc Mặc Vũ lúc này cũng trợn tròn hai mắt, hẳn hoàn toàn không thể tin được Hoàng Cường vậy mà ngu đến nỗi lấy thân thể máu thịt ra cùng Linh khí trung phẩm so bì độ cứng rắn, cho nên sau khi chém bay một tay còn lại của Hoàng Cường, hẳn cũng sững sờ, đầu óc cảm tưởng muốn chết máy đứng ngây ra.

Cmm, Chẳng lẽ lão tử vương bát chi khí tỏa ra chấn nhiếp Hoàng Cường đem hẳn cho quý?

Hoặc là, Hoàng Cường bị lão tử vô tận soái khí mê hoặc, cầu liêm bi...a phi, phi, phi...là cầu liêm chân?

Nghĩ mãi không ra tại sao Hoàng Cường nắm trong tay [Bạo Liệt phù] lại có hành động ngu xuẩn như vậy, Mặc Vũ liền không thèm nghĩ nhiều, đau đầu, bởi vì Hoàng Cường bây giờ đã có thể nói là bị phê, không còn bất cứ thứ gì uy hiếp hẳn.

“Thật đúng là một thằng ngu, trong tay cầm [Bạo Liệt phù] không dùng, ngược lại lấy nhục thể cùng lão tử so kiếm...a phi, phi...lão tử nhỏ vào, lão tử mới đêch thêm cùng người cái loại mặt hàng này chơi gay, cmm càng nghĩ càng buồn nôn!”

Hoàng Cường đương nhiên không hiểu trong miệng Mặc Vũ ‘chơi gay’ có nghĩa là gì, thế nhưng giờ hẳn cũng không có tâm trạng để ý tới, mà lúc này hẳn chỉ cảm thấy một chữ đau, hai chữ rất đau, ba chữ rất rất đau.

Nâng lên Xích Diễm kiếm, Mặc Vũ hung ác chém xuống trong ánh mắt tràn ngập hoảng sợ còn có không cam lòng của Hoàng Cường.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ chém giết Luyện khí cảnh nạp khí giai đoạn địch nhân một người, thu được 70 Exp, [Linh thạch hạ phẩm] x20, [Bạo Liệt phù] x1”.

“Đinh! Nhiệm vụ chính tuyến một hoàn thành, ban thưởng [Linh thạch hạ phẩm] x50, [Hồi huyết đan] x10, [Hồi pháp đan] x10, 100 điểm Exp. Mời tiếp tục cố gắng!”

Mặc vũ ngay lập tức cảm nhận được thân thể như có một dòng nước ấm truyền tới, hết sức thoải mái, nhưng rất nhanh chóng liền biến mất, hẳn cảm thấy tu vi của mình lại tăng tiến một chút.

Ngay sau đó, một lần nữa hệ thống tiếp tục xuất hiện, một đầu thông báo khác được phát ra:

“Đinh! Bởi vì Hoàng Cường lại là con trai độc nhất của đại trưởng lão Hoàng Thắng, bình thường được Hoàng Thắng hết mực yêu thương, bởi vì ký chủ đem Hoàng Cường tiêu diệt, cho nên Hoàng Thắng đối với ký chủ đã ở thế tất phải giết”.

“Đinh! Cho nên, hệ thống ban bố nhiệm vụ chính tuyến hai như sau: Trong vòng một tuần đem Hoàng Thắng giết chết”.

“Nhiệm vụ hoàn thành, ban thưởng ký chủ đề thăng một cấp (hiện tại ký chủ là Thông mạch kỳ, sau khi hoàn thành sẽ đột phá Trúc cơ cảnh, Đạo đài khai mở kỳ), [Linh thạch hạ phẩm] x200, [Chưởng môn ngọc bội] x1, [Hồi huyết đan] x30, [Hồi pháp đan] x30, 1000 điểm Exp. Nhiệm vụ thất bại, trừng phạt: Ký chủ bị Hoàng Thắng giết chết, ngũ mã phân thân. Ký chủ từ bỏ nhiệm vụ, trừng phạt: Tiểu đình đình suốt đời không thể ngóc đầu dậy”.

Mặc Vũ xem xong nội dung nhiệm vụ chỉ muốn đem nữ tính mười tám đời hệ thống ra hỏi thăm một lượt, đồng dạng đối với hệ thống nghiêm túc hỏi lại:

Làm sao ngươi cứ nhớ mãi không quên tiểu đình đình của lão tử như vậy? Chơi vui sao?

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tồi Cường Vô Địch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thà gây không công!

Không nói bên ngoài Mặc Vũ đang đối với Hệ thống nhỏ nước bọt, hỏi thăm mười tám đời nữ tính tổ tông hệ thống, thì bên trong động phủ, Hoàng Thắng trên tay siết chặt lấy một chiếc mệnh bài, sắc mặt tím tái, dường như núi lửa phun trào, lửa giận trùng thiên.

Còn mệnh bài này thực chất là một tấm tạp bài bằng linh ngọc, phẩm chất tương đối phổ thông, nhưng được Huyền Văn sư khắc họa lên trên đó minh văn, chỉ cần nhớ máu nhận chủ liền có thể để người khác thông qua đó biết được chủ nhân của giọt máu đó còn sống hay đã chết, mà hiển nhiên chiếc mệnh bài trên tay Hoàng Thắng lúc này đã hoàn toàn phá toái, mệnh bài này không phải của ai khác mà chính là thuộc về Hoàng Cường, con trai của hắn.

Mệnh bài phá toái, điều này tượng trưng cho việc, con của hắn, Hoàng Cường đã mệnh tang hoàng tuyền, còn thủ phạm? Hiển nhiên là đối tượng mà hắn sai khiến Hoàng Cường đi diệt trừ, Mặc Vũ.

“Tập chúng...tiểu súc sinh...vương bát đản, khôn kiếp...Cường Nhi!!!” Nổi điên gầm lên một tiếng, Hoàng Thắng ngay tức khắc từ bên trong động phủ lao ra, thẳng hướng vị trí nơi Mặc Vũ cư ngụ, chẳng khác gì tên ròi dây cung mà đi.

Bởi khoảng cách không mấy xa xôi, thêm vào Hoàng Thắng cũng dùng hết tốc lực, chỉ mất chưa đến mấy giây đồng hồ, thân ảnh Hoàng Thắng đã có mặt trên đỉnh son phong, phía trên căn nhà, nơi Mặc Vũ trú ngụ, đồng thời đập ngay vào mắt hấn hình ảnh Mặc Vũ đứng bên cạnh một cái thi thể không đầu, hai tay toàn bộ bị chặt đứt, một bên còn sát tới tận gốc, tử trạng cực kỳ thảm thiết.

Mà càng để cho Hoàng Thắng hai mắt như chảy ra huyết lệ đó là hấn nhận ra cái thi thể không đầu kia chính là nhi tử của mình, nghĩ tới nhi tử của hấn trước khi chết chịu vô số thống khổ, sau cùng còn bị chặt đầu, Hoàng Thắng nộ phần công tâm, lồng ngực uất nghẹn, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, pháp lực bên trong cơ thể cũng đình trệ, làm lão ngay cả phi hành pháp thuật thiếu chút không giữ được mà từ trên không trung rơi xuống.

Về phía Mặc Vũ, ngay khi Hoàng Thắng xuất hiện, hấn cũng đã phát hiện ra, chân mày có chút cau chặt lại.

Không nghĩ tới lão già này tốc độ phản ứng lại có thể nhanh chóng như vậy, quả thực thất sách!!!

Lúc này, Hoàng Thắng khuôn mặt âm trầm tới cực điểm, con ngươi ẩn chứa vô tận lửa giận cùng căm hận nhìn thẳng Mặc Vũ, lạnh lẽo nói:

“Là người giết Cường Nhi?”

Mặc Vũ nghe vậy chưa vội đáp lời, đầu óc ngược lại nhanh chóng vận chuyển tìm đối sách.

Thấy Mặc Vũ im lặng, Hoàng Thắng tưởng rằng hấn ngầm thừa nhận, cho nên âm tàn quát:

“Tiểu súc sinh, người dám giết lão phu nhi tử, hôm nay lão phu không giết người cho Cường Nhi báo thù, ta không phải họ Hoàng!”

Đồng thời, từ trên thân thể Hoàng Thắng bắt đầu tản mát ra khí tức của Kim đan cảnh, Hoàng Thắng cũng là mới bước vào Kim đan cảnh không lâu, so với thời kỳ toàn thịnh của lão Mặc, tuy cùng là Kim đan sơ kỳ, Giả đan giai đoạn, thế nhưng lão Mặc hoàn toàn có thể treo lên đánh cho Hoàng Thắng kêu cha gọi mẹ, như vậy có thể thấy rằng cho dù cùng một cảnh giới nhưng cũng có chênh lệch mạnh yếu khác nhau.

Chỉ là, tuy Hoàng Thắng kém hơn Mặc Thiên Hành, nhưng vẫn hàng thật giá thật là Kim đan cảnh cường giả, hấn uy áp có thể đối với Mặc Thiên Hành chỉ là gió nhẹ, nhưng với Mặc Vũ mà nói chẳng khác gì thập vạn đại sơn.

Thêm vào đó, Hoàng Thắng còn đem uy áp tập trung lại, càng khiến uy lực tăng lên một bậc, muốn ép cho Mặc Vũ quỳ xuống dập đầu, coi như tể bái con hấn, sau đó hấn mới tiện tay đánh giết báo thù.

Đột nhiên bị Hoàng Thắng vận dụng uy áp trấn áp, Mặc Vũ suýt chút nữa quỳ sấp xuống, Mặc Vũ đầu gối uốn lượn, nhưng hấn vẫn cắn chặt răng chống đỡ, sống lưng một lần nữa thẳng tắp như một thanh lợi kiếm vô kiên bất tới, thà gãy không cong, nhất quyết không muốn đối với Hoàng Thắng quỳ lạy.

Chỉ bởi một lý do nhất, đó là nếu thượng thiên đã đem hấn ném tới thế giới này, vậy thì hấn không muốn lại tiếp tục khom lưng uốn gối như trước kia, không muốn từng thời từng khắc phải xem sắc mặt người khác mà nói chuyện, nếu là như vậy, hấn bây giờ cùng hấn trước kia có gì khác nhau đây?

Còn nếu cố gắng tìm thêm một cái lý do khác, thì có lẽ là bởi hấn đối với phụ tử Hoàng Thắng vô cùng ác cảm, nghĩ tới thì cũng là hợp tình hợp lý, bởi nếu là ai đi nữa, đối với kẻ muốn giết mình, hiển nhiên không đời nào yêu thích cho được.

Mặc Vũ trong lòng đã nghĩ kỹ, hấn trước kia coi như đã chết rồi, mà hấn bây giờ? Có người muốn bắt hấn quỳ xuống, nghĩ cũng đừng nghĩ, bởi hấn không muốn cũng không cho phép bản thân làm vậy, hấn có tự tôn, có tự trọng, không ai có thể bắt hấn quỳ lạy!

Con người trở nên huyết hồng, răng cắn chặt môi tới bật máu, Mặc Vũ không những không cúi đầu, ngược lại còn ngẩng lên, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Hoàng Thắng.

Hoàng Thắng càng chèn ép hấn, hấn bản tính quật cường lại càng được dẫn nổ, bộc phát.

“Lão tạp mao? Muốn lão tử cho người quỳ xuống? Con mẹ người, nằm mơ đi!!!”

Bởi vì Mặc Vũ có thể ở dưới uy áp của mình gượng chống đã để cho Hoàng Thắng kinh ngạc, nhưng bây giờ.....Mặc Vũ còn đối với hấn buông lời vũ nhục kết hợp nỗi đau mất con để Hoàng Thắng nổi giận bùng bùng quát:

“Tiểu súc sinh, muốn chết?”

Đứt lời, pháp lực trong người hấn dừng động, ngưng tụ thành một đạo thủ ảnh cự đại, hướng đầu Mặc Vũ tàn nhẫn vỗ xuống, thủ ảnh còn chưa tới nhưng chỉ áp lực đè xuống thôi cũng khiến cho gân cốt toàn thân Mặc Vũ nổ lộp bộp, muốn gãy vụn.

Mặc Vũ áp lực đột nhiên gia tăng vô số lần khiến cho hấn lực phủ ngũ tạng như nứt thành từng khúc, không kìm được phun ra một chùm huyết vụ.

Một bàn tay này vỗ xuống, nếu không có gì ngoài ý muốn thì Mặc Vũ phải chết không nghi ngờ, thế nhưng có thể như vậy sao?

Chẳng lẽ Mặc Vũ hấn chỉ vừa mới xuyên qua chưa được bao lâu liền muốn chết tức tưởi như thế?

Không, đương nhiên là không thể, bởi vì ngay khi cự thủ muốn vỗ xuống đầu lâu của hấn, thì một đạo ánh kiếm nhanh như lưu tinh bắn tới, đánh nát cự thủ, cứu được Mặc Vũ một mạng trong gang tấc.

“Là ai!???” Đang muốn cho nhĩ tử của mình báo huyết hải thâm thù, đột nhiên bị cắt ngang, Hoàng Thắng phẫn nộ quát lên, âm thanh của lão chẳng khác tiếng sấm là mấy, vang dội khắp Thiên Kiếm tông phạm vi, để cho ai ai cũng có thể nghe thấy được.

“Là ta!!!”

Không để Hoàng Thắng phải tìm kiếm lâu, ngay khi hấn dứt lời thì một đạo âm thanh vang lên, đồng thời thân ảnh một người với tốc độ không kém gì ánh kiếm vừa rồi phá nát cự thủ nhanh như chớp xuất hiện đứng sừng sững giữa bầu trời Thiên Kiếm tông, trong mắt Mặc Vũ thì đạo thân ảnh này hết sức to lớn cùng vĩ ngạn, bởi người tới không phải ai khác mà chính là ‘cha’ của hấn, Mặc Thiên Hành.

Đưa tay bắt lấy một thanh kiếm toàn thân màu xanh lam như nước hồ thu, Mặc Thiên Hành hoành không mà đứng, đối mặt với Hoàng Thắng, hấn nói:

“Hoàng Thắng, ngươi thật to gan, thân là đại trưởng lão, vậy mà đối với hậu bối ra tay đánh giết, hơn nữa ngươi nên biết rằng Mặc Vũ không chỉ là đệ tử trong tông mà còn là nhĩ tử của ta!”

“Trong mắt ngươi còn coi ta là tông chủ nữa hay không?”

Thấy người tới là Mặc Thiên Hành, mặc dù Hoàng Thắng biết được Mặc Thiên Hành hiện tại đã trọng thương, thế nhưng uy danh của Mặc Thiên Hành vẫn để cho Hoàng Thắng cảm thấy e ngại, bất quá, nghĩ tới mối thù giết con, hấn lửa giận cũng đã xông lên đầu, làm gì còn để ý nhiều được như vậy? Hấn âm trầm nói:

“Thì ra là tông chủ đại nhân, ngươi dạy ra được một đứa con trai rất tốt, hấn vậy mà đem ta nhĩ tử Hoàng Cường cho giết, hơn nữa trước khi giết hấn còn đem hấn chịu hết dần vật, chặt đứt hai tay, cuối cùng chém xuống đầu lâu, ngươi nói xem, ta có thể không giết hấn vì nhĩ tử báo thù?”

“Mặc Vũ sử dụng âm mưu thủ đoạn dụ con ta đến nơi ở của hấn hạ sát, chứng tỏ đã lên kế hoạch cùng chuẩn bị, tâm tính tàn nhẫn bậc này, quả thật nếu không giết hấn thì trời đất không dung!”

Hoàng Thắng nói lời này, hấn cũng là có chủ ý, vì lúc này xung quanh sơn phong đã tụ tập hầu như toàn bộ đệ tử trong tông đứng xa quan khán, nếu hấn có thể gán tội danh cho Mặc Vũ còn có đem chậu nước bẩn hắt lên đầu Mặc Thiên Hành, vậy thì hấn chiếm cả tình lẫn lý.

Nếu Mặc Thiên Hành không đem Mặc Vũ giao ra cho hấn xử trí, vậy thì sau đó hấn tự nhiên có đầy đủ lý do giết chết Mặc Thiên Hành leo lên tông chủ chi vị của Thiên Kiếm tông rồi.

Tiếp đó, trên bầu trời cũng liên tiếp xuất hiện mấy điểm quang mang, một lúc sau, toàn bộ bốn vị trưởng lão Thiên Kiếm Tông đều đã có mặt, Nhị trưởng lão Trương Khôn, Tam trưởng lão Vu Thông, Tứ trưởng lão Bạch Phương Huyền, Ngũ trưởng lão Lạc Tú Phương.

Mà trong bốn vị trưởng lão thì Nhị trưởng lão còn có Ngũ trưởng lão đều thuộc phe cánh của Hoàng Thắng, mà Tam trưởng lão, Tứ trưởng lão lại đứng trung lập, không giúp bên nào.

Trương Khôn, Lạc Tú Phương là đến trợ trận, Bạch Phương Huyền cùng Vu Thông là đến chứng kiến, cả bốn người đều muốn xem xem Mặc Thiên Hành sẽ ứng đối ra sao, nếu xử trí không hợp lý, sẽ là ba người Hoàng Thắng, Trương Khôn, Lạc Tú Phương vây công Mặc Thiên Hành mà Bạch Phương Huyền còn có Vu Thông là bằng quan chờ đợi kết quả.

Mặc Thiên Hành nghe tới việc Mặc Vũ đem Hoàng Cường giết chết cũng rất là bất ngờ, dù sao hấn đang ở bên trong động phủ đã tọa, đột nhiên cảm thấy sóng pháp lực của Kim đan cảnh phát ra mới tò mò sử dụng thần thức tìm tòi, phát hiện ra người xuất thủ là Hoàng Thắng mà đối tượng là con của hấn cho nên chưa hiểu mô tê gì liền gấp gáp ra tay ngăn lại.

Ai biết hấn nhĩ tử lại đem nhĩ tử của lão gia hỏa này cho giết?

Mà sự thực thì đúng là Mặc Vũ giết chết Hoàng Cường, nhìn thì thế không đầu bên cạnh Mặc Vũ còn có cái đầu dính đầy bụi đất cùng máu me cách đó không xa là đủ hiểu chuyện gì diễn ra.

Chuyện đến nước này, Mặc Thiên Hành biết hấn không còn cách nào phản bác, vì sự thật được gọi là sự thật bởi vì có chứng cứ, mà hiển nhiên thì thể của Hoàng Cường là chứng cứ rõ ràng nhất, cho nên hấn chuẩn bị đem mặt nạ xé rách, cùng Hoàng Thắng quyết một trận tử chiến, đằng nào hấn cũng sắp chết, cũng đỡ một phen miệng lưỡi chi tranh.

Chỉ là nếu cứ thế mà chiến đến chết, hấn cũng không tránh được mạng tiếng là bao che nhĩ tử làm xằng làm bậy, rất may, đúng lúc này, Mặc Vũ đột nhiên hưởng về phía Hoàng Thắng chửi ầm lên:

“Con mẹ ngươi, Hoàng Thắng lão tạp mao, ô quy vương bát đản, báo thù con em ngươi. . .nếu không phải lão bắt từ ngươi sai khiến Hoàng Cường tìm lão từ hạ sát thủ, vậy làm sao lão từ có thể ở trên sơn phong của mình đem hấn phản sát? Ngươi tưởng mọi người đều ngu như ngươi hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Rung động!

Đột nhiên Mặc Vũ một cỗ hống pháo rống lớn, toàn bộ đệ tử cho tới trưởng lão đều một mặt mừng rỡ, ngay cả Mặc Thiên Hành cũng ngẩn cả người, sau đó tất cả mọi người đều có cùng chung một động tác, đó là đồng loạt đem ánh mắt hướng về phía Mặc Vũ nhìn chăm chăm.

Mà Mặc Vũ vừa rồi cũng chỉ vì nhất thời nóng giận mới đem Hoàng Thắng chẳng khác nào nhĩ tử mà chửi, tuy hắn vẫn luôn lấy nhẫn nhịn làm đầu, dù sao hắn xuất thân là một tên cô nhi tăng lót đáy xã hội, cho nên đến khi mọi người bỗng dưng hướng sự chú ý về phía mình, hắn mới ý thức được bản thân thất thố.

Trước đó, bởi vì không quá chú ý tới Mặc Vũ cho nên mọi người chỉ liếc qua một chút, còn thứ khiến bọn họ để ý nhiều hơn là thi thể không đầu của Hoàng Cường nằm bên cạnh, ai nấy đều nghĩ rằng Mặc Vũ có thể chém giết Hoàng Cường chắc nhờ vào sự giúp đỡ của Mặc Thiên Hành, bởi thế mà không ai phát hiện ra Mặc Vũ lúc này đã không phải một phế vật không thể tu luyện, không những thế ngược lại còn chân chân thực thực một tu luyện giả có luyện khí cảnh giới.

Nhưng sau khi Mặc Vũ rống to một tiếng để cho ai cũng hướng sự chú ý về phía hắn, mà đám trưởng lão cũng ngay lập tức phát hiện ra tu vi của Mặc Vũ, khi biết được Mặc Vũ vậy mà lại là một tên Luyện khí cảnh Thông mạch kỳ, tất cả đều âm thầm hít một ngụm khí lạnh.

Thời gian Mặc Vũ bất tỉnh nếu tính toán ra thì rơi chỉ vào khoảng gần một tháng, mà trước đó bọn họ đều xác nhận một việc đó là Mặc Vũ thực sự là một tên phạm nhân không có tu vi, vậy mà bây giờ?

Cho dù có tính cả thời gian Mặc Vũ bất tỉnh đi chăng nữa, chỉ vồn vện một tháng tiến vào Luyện khí cảnh Thông mạch kỳ, cái tốc độ này...con mẹ nó, quả thực so với ngồi hỏa tiễn còn muốn nhanh.

Mặc Thiên Hành đồng dạng chú ý tới tu vi của Mặc Vũ, hắn trên mặt lộ rõ nét mừng rỡ, kinh hi, khổ tận cam lai...thanh âm có phần run run hướng về phía Mặc Vũ nói:

“Vũ Nhi...ngươi...ngươi thật sự đã đạt tới Luyện khí cảnh giới?”

Xung quanh đám đệ tử dẫn đầu là Trúc Cửu Âm, Bạch Liên Nhi, còn có Lưu Bách Vạn chân chó của Hoàng Cường cùng một đám đệ tử tạp dịch cũng tròn tròn mắt, há hốc mồm, một bộ gặp quỷ, khoa trương nhất là Bạch Liên Nhi cô nàng kia, cái miệng anh đào nhỏ nhắn mở rộng đủ để nhét nguyên một quả trứng vịt vào bên trong, như vậy có thể thấy được việc này tính rung động có bao nhiêu lớn, tiếp đó đều toát ra thần sắc chờ mong câu trả lời từ chính miệng Mặc Vũ.

Mặc Vũ thân là người trong cuộc, hắn biết giờ phút này, có giấu cũng đã muộn, cho nên rất rầm thoỉ nhún nhún vai thản nhiên đáp:

“Đúng vậy, cha! Hôm qua thử một lần nữa tu luyện trở lại, ai biết nhanh như vậy liền tiến vào Luyện Khí cảnh Thông mạch kỳ!”

Nghe Mặc Vũ nói xong, Trúc Cửu Âm khoe miệng dâng lên một đường cong nhỏ bé không dễ phát hiện, còn Bạch Thanh Nhi thì “Hứ!” một tiếng, lầm bầm nói:

“Không phải chỉ là Luyện Khí cảnh Thông mạch kỳ thôi sao, trang cái gì chứ?”

Trúc Cửu Âm trong lòng âm thầm buồn cười, có điều ngoài mặt nàng không quá quen biết đạt cảm xúc, chỉ nói:

“Sư muội, nếu muội có thể trong vòng một ngày từ phạm nhân tu luyện tới Luyện Khí cảnh Thông mạch kỳ, như vậy cho dù muội có kiêu ngạo, ăn nói lớn lối, cũng không có ai dám nói muội câu gì, hắn có thể làm được, đó cũng là hắn bản sự!”

Bạch Liên Nhi nghe vậy kinh ngạc nói:

“Không phải chứ sư tỷ, chẳng lẽ tỷ thật thích Mặc Vũ cái tên kia sao? Tỷ thực tin rằng hắn chỉ mất một ngày liền tu luyện tới Luyện khí cảnh Thông mạch kỳ? Nếu không sao tỷ lại bênh vực cho hắn đây?”

Trúc Cửu Âm hai má ửng đỏ, khẽ gắt:

“Muội nói năng bậy bạ cái gì vậy? Ta đây là nói sự thật!”

Bạch Liên Nhi cười khúc khích, vẻ mặt ‘Ta rất hiểu ngươi’ mà nói:

“Phải, phải, sư tỷ không có bênh hắn, mà là nói thật, muội biết, muội biết...!”

Trúc Cửu Âm nghe được Bạch Liên Nhi ngữ khí chế nhạo, nàng có phần quần bách, sau đó liền ngậm miệng không nói thêm nữa, bởi nàng biết nếu còn tiếp tục dây dưa, chắc chắn nàng không phải là đối thủ Bạch Liên Nhi cô gái nhỏ này, còn không bằng không nói.

Thấy Trúc Cửu Âm không thêm đề ý tới mình, Bạch Liên Nhi cũng cảm thấy nhàm chán, cho nên không tiếp tục dây dưa vấn đề này thêm, sự chú ý lại một lần nữa rơi trên người Mặc Vũ.

...

Quay lại Mặc Thiên Hành lúc này khi nghe Mặc Vũ trang bức, hắn không thèm để ý, cái hắn quan tâm là Mặc Vũ thật sự đã có thể tu luyện, hơn nữa tốc độ còn muốn kinh khủng như vậy, hắn làm cha sao có thể không vui sướng?

“Vũ Nhi, rất tốt, nếu con đã có thể tu luyện, cha đây cũng không còn điều gì tiếc nuối!”

Mặc Vũ tâm trạng đột nhiên trùng xuống, bởi hắn biết Mặc Thiên Hành tại sao nói câu này... Lão Mặc đây là muốn cùng Hoàng Thắng đồng quy vu tận sao?

Mà trái ngược với Mặc Vũ, Hoàng Thắng còn không quá quan tâm tại sao Mặc Thiên Hành nói câu đó, hắn chỉ biết vừa rồi tên tiểu súc sinh trước mắt này giết con hắn không nói còn buông lời nhục mạ, hắn có thể nhịn nổi?

“Tổng chủ, người chẳng lẽ muốn bao che cho tiểu tử này?” Hoàng Thắng âm trầm nói.

Đối với Hoàng Thắng chất vấn, Mặc Thiên Hành mi mắt khẽ nhướng, sau đó thần nhiên đáp:

“Đại trưởng lão, người chẳng lẽ tại có vấn đề không có nghe thấy sao? Vũ Nhi nói rằng Hoàng Cường âm thầm lên lên hắn sơn phong, muốn đối với hắn hạ sát thủ, chẳng qua học nghệ chưa tinh, bị ta nhử từ phản sát, chết cũng là đáng...”

Nói đến đây, còn không để Hoàng Thắng phản bác, Mặc Thiên Hành đột nhiên ngữ khí thay đổi thành cực kỳ ác liệt nói tiếp:

“Nhưng người... thân là đại trưởng lão trong tông, vậy mà chỉ vì hậu bối tranh chấp, lại ngoan độc hạ sát thủ, nếu không có bản tông chủ tới kịp thời, Vũ Nhi con ta chẳng phải muốn chết trong tay người? Người nói xem người đáng bị tội gì?”

Hoàng Thắng không ngờ Mặc Thiên Hành vậy mà đối với mình chực mủ, hắn giận dữ quát lớn:

“Hoang đường, thật hoang đường, ăn nói bậy bạ! Mặc Thiên Hành, đừng nói ta không đối với người tôn trọng, thế nhưng con người đem con của ta giết là sự thật, con ta thì thể vẫn còn nằm kia, hôm nay người nếu không cho ta một câu trả lời, thì cho dù người có là tông chủ, vậy ta cũng ắt giết hắn!”

“Vậy con muốn thử xem đại trưởng lão người có hay không năng lực này rồi!”. Mặc Thiên Hành trong lòng cười lạnh, một lần nữa tỏ rõ thái độ cứng rắn của hắn.

Nghe ngữ khí coi thường của Mặc Thiên Hành, Hoàng Thắng hai bàn tay giấu trong ống tay áo gắt gao nắm chặt gần ra từng chữ mà nói:

“Được, được, rất tốt, Mặc Thiên Hành, đây là người bức ta đấy!”

Sau đó, hắn hướng về phía mấy vị trưởng lão đứng một bên ngưng giọng lớn tiếng nói:

“Mặc Thiên Hành vì bao che con hắn tội ác, vậy mà không đem tông môn luật lệ coi ra gì, kẻ này nếu vẫn tiếp tục giữ chức vị tông chủ, Thiên Kiếm tông sớm muộn cũng bị hắn làm cho sụp đổ, Nhị trưởng lão, Ngũ trưởng lão, xin mời hai vị cùng ta đồng thời đem hắn bắt giữ lại!”

Hoàng Thắng dứt lời, vẫn đang ở một bên quan khán Nhị trưởng lão Trương Khôn còn có Ngũ trưởng lão Lạc Tú Phương đều đồng loạt đứng ra, có xu thế đem Mặc Thiên Hành vây vào giữa.

Mặc Thiên Hành mặc dù tình thế không mấy lạc quan, dù sao cả ba người này toàn bộ giống hắn đều là Kim đan cảnh Giả đan kỳ cường giả, nếu là thời kỳ toàn thịnh, hắn tự tin bản thân có thể trấn áp ba người này mà vẫn dư lực, nhưng lúc này hắn trọng thương sắp chết, cho nên một chọi ba là điều không quá hiện thực, có điều, cho dù là vậy thì hắn sắc mặt cũng không có mấy may biến hóa, ánh mắt liếc qua ba người, nhàn nhạt nói:

“Cuối cùng các người cũng nhận không được rồi sao?”

Người mở miệng đầu tiên thế nhưng không phải Hoàng Thắng mà là nhị trưởng lão Trương Khôn, hắn nói:

“Mặc Thiên Hành, người dù sao cũng nhanh trở thành người chết, còn muốn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại sao? Khuyến người một câu, bó tay chịu trói, như vậy chúng ta còn có thể để hai cha con người được chết êm ái không phải nhận bất cứ thống khổ nào!”.

Mặc Thiên Hành bật cười nói:

“Như vậy có phải ta còn muốn đối với người nói lời cảm ơn rồi?”

Lạc Tú Phương cũng cười yêu mị nói:

“Mặc tông chủ, người đại thể đã mất, còn không chịu buông tay?”

“Buông tay? Ha ha, Lạc Tú Phương, nếu các người buông tha Vũ Nhi, thì ta, một người sớm đã bước một chân xuống mồ còn có thể luyện tiếu cái chức vị này sao? Thế nhưng ta biết các người sẽ không buông tha cho hắn, các người tính cách gì, Mặc Thiên Hành ta là người hiểu rõ ràng nhất, cho nên chúng ta chỉ có thể quyết một trận sinh tử mà thôi, không có bất kỳ con đường nào khác để nói!” Mặc Thiên Hành một mặt chẳng đáng cười ha ha tùy tiện đáp.

“Hừ, chiến thì chiến, chúng ta ba tên Kim đan cảnh cường giả chẳng lẽ còn sợ một tên sắp chết như ngươi?” Hoàng Thắng hừ lạnh nói.

Muốn Hoàng Thắng hân hoan tha Mặc Vũ? Con hán bị Mặc Vũ giết, bảo hán thả Mặc Vũ không trả thù cho Hoàng Cường, có thể sao?

Chỉ có thể chiến!!!

“Vậy thì tới đi!” Mặc Thiên Hành nói xong, trên tay trường kiếm đột nhiên hóa thành một đám liên hoa, như sấm rền chớp giạt chủ động công tới ba người.

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tới Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Phá chương đan!

Chiến cuộc theo một tiếng nói của Mặc Thiên Hành đã ngay lập tức được mở ra, hơn nữa cường độ còn vô cùng kịch liệt.

“Oanh oanh...oanh!!!”

Tùng đột tiếng nổ vang để cho bầu trời phía trên Thiên Kiếm tông dường như rung chuyển, Mặc Thiên Hành tuy bị trọng thương, Kim Đan thời thời khác khác vẫn đang sụp đổ, thế nhưng hán vẫn có thể cùng ba vị trưởng lão chiến đến ngang tài ngang sức.

Bởi vì Thiên Kiếm tông trước giờ hầu như chủ tu là kiếm, thế nên trên tay ba vị trưởng lão cũng đồng dạng là ba thanh trường kiếm màu sắc khác nhau, trong đó, kiếm của Hoàng Thắng giống như tên hán có một chữ “Hoàng” là một thanh màu vàng trường kiếm, Trương Khôn chủ tu sát đạo kiếm pháp, thế nên trường kiếm của hán có màu xám đen, mà Lạc Tú Phụng kiếm giống như tính cách của nàng, yêu mị tận xương, có màu phấn hồng.

Gạt bay một đạo hắc sắc ánh kiếm, chính là sát đạo kiếm pháp của nhị trưởng lão Trương Khôn, Mặc Thiên Hành xoay người, kiếm trong tay hướng phía đại trưởng lão Hoàng Thắng đỉnh đầu bổ xuống.

Hoàng Thắng ngay lập tức nâng lên trong tay trường kiếm đón đỡ...

“Đang!!!”

Hổ khẩu bị chặn đến tê rần, Hoàng Thắng không nghĩ tới lực đạo trên tay Mặc Thiên Hành lại trầm trọng đến vậy, hán vội vàng rút lui kéo giãn khoảng cách, đồng thời đề phòng Mặc Thiên Hành bồi thêm một kích.

Quả nhiên, ngay lập tức Hoàng Thắng vừa lùi lại, Mặc Thiên Hành cũng vung múa trường kiếm trên tay tạo thành một màn thanh liên kiếm vờng đánh bật một đám anh đào cánh hoa của Ngũ trưởng lão Lạc Tú Phụng sau đó nhanh như chớp hướng về Hoàng Thắng công tới.

Hoàng Thắng thần kinh kéo chặt, cảnh giác cao độ, Mặc Thiên Hành muốn tạm thời bỏ qua hai người Trương Khôn cùng Lạc Tú Phụng, tập trung đối phó Hoàng Thắng, nếu có thể đem Hoàng Thắng giết chết như vậy hán áp lực sẽ giảm nhiều, bất quá hai người Trương Khôn cùng Lạc Tú Phụng sẽ không để cho Mặc Thiên Hành có cơ hội một chọi một với bất kỳ ai trong số ba người, bọn hán vẫn tự hiểu lấy mình có bao nhiêu cân lượng, ba đánh một mà còn như này, nói chi tới một chọi một, cho nên nhanh chóng phóng tới tiếp viện Hoàng Thắng.

Chỉ thấy lúc này bàn tay Mặc Thiên Hành liên tục bắt lấy kiếm quyết, trường kiếm như thu thủy trên tay hiển hóa ra từng đóa liên hoa vô cùng mỹ lệ, chỉ là bên trong mỹ lệ lại ẩn chứa vô tận sát cơ.

Mỗi một đóa liên hoa ẩn dấu bên trong là vô vàn ánh kiếm, hướng về phía Hoàng Thắng mà đến, Thanh Liên tốc độ rất nhanh nhưng Trương Khôn còn có Lạc Tú Phụng cũng đã xuất hiện bên cạnh Hoàng Thắng.

Mặc Thiên Hành muốn giết chết ba người, thế nhưng bọn hán đồng dạng cũng muốn đẩy Mặc Thiên Hành vào chỗ chết, một thân sở học cùng bản lĩnh đều được phát huy tới mười hai thành.

“Lạc Hà kiếm quyết, Hoàng hà!”

“Đào hoa kiếm quyết, Đào viên!”

“Nhân đồ kiếm quyết, Nhân sát!”

Đại trưởng lão trong tay màu vàng trường kiếm như hóa thành một đạo trường hà vắt ngang qua bầu trời Thiên Kiếm tông, hướng về phía Mặc Thiên Hành áp xuống, Ngũ trưởng lão Lạc Tú Phụng màu hồng trường kiếm thì biến thành một biển hoa đào, không nơi nào mà không có, mà Nhị trưởng lão Trương Khôn không khác gì một con rắn độc, ẩn nấp xung quanh, chỉ chờ cơ hội Mặc Thiên Hành buông lỏng cùng sơ hở liền xuất ra nhất kích tất sát.

Đối mặt ba vị trưởng lão tuyệt kỹ thành danh, Mặc Thiên Hành nếu nói trong lòng hoàn toàn không e ngại thì là nói láo, thế nhưng vì bảo vệ mình thì từ, lại vì mở ra cho nhi tử một mảnh quang minh đại đạo, thuận buồm xuôi gió, Mặc Thiên Hành cũng không có sợ hãi, trái lại chiến ý càng đánh càng tăng, hắc kiếm quyết trong tay đột nhiên biến đổi, sau đó hét lớn:

“Thanh Liên Kiếm quyết, Thanh Liên nở rộ, phá cho ta!!!”

Một cái búp liên theo tiếng quát của Mặc Thiên Hành đột nhiên hiện ra, sau đó nở rộ thành một cái già thiên tế nhật cự đại liên hoa, thẳng tiến không lùi đâm tới đạo trường hà, còn có biến hoa đào.

“Oanh...!!!”

“Ầm ầm ầm...!!!”

Bốn đạo kiếm quyết lao thẳng vào nhau phát ra tiếng nổ chẳng khác tạc đạn, chấn điếc tai tất cả mọi người trong đó có Mặc Vũ, đồng thời vụ nổ cũng che khuất thân ảnh của bốn người bọn hắn để cho Mặc Vũ không cách nào nhìn ra đến cùng là bên nào chiếm thượng phong?

Lão Mặc sẽ chiến thắng?

Hay là ba tên trưởng lão dành thắng lợi?

Mặc Vũ trong lòng có chút thấp thỏm, tình huống vừa rồi không cần nói thêm quá nhiều, cả bốn người đều đã xuất ra đại chiêu, lão Mặc tuy bình thường lấy hắc kỹ xảo, cùng kiếm đạo trình độ tăng sâu thâm nhập đủ để cùng ba vị trưởng lão đánh tới bất phân thắng bại, thế nhưng khi động dụng đại chiêu, không nói trình độ kiếm đạo thâm sâu bao nhiêu, nhưng chắc chắn một điều đó là cả bốn người đều phải vận dụng toàn bộ một thân pháp lực, mà đã rơi vào trường hợp dùng tới pháp lực thì ngay cả Mặc Vũ chính mình cũng không tin rằng Mặc Thiên Hành có thể so pháp lực với ba người kia.

Lão Mặc chính là còn đang trong trạng thái trọng thương a!

Nhưng không cần hắn phải chờ đợi quá lâu, ngay sau đó, yên vụ che kín tầm mắt đã bị hai vị trưởng lão đứng quan khán là Tam trưởng lão Vu Thông còn có Tứ trưởng lão Bạch Phụng Huyền phát tay đuổi tấn.

Khi tình cảnh bốn người bên trong lộ ra trước mắt, mọi người đều âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, bởi vì...cái này...

Tình cảnh này...

Quá con mẹ nó thảm thiết đi chứ hả!?

Chỉ thấy Mặc Thiên Hành y phục đã tràn ngập vết kiếm, toàn thân dường như không chỗ nào lành lặn, có nhưng vết chém rất nhỏ nhưng số lượng lại chẳng chịt rậm rạp, hiển nhiên là tới từ Hoa đào kiếm pháp của Lạc Tú Phụng, còn chưa kể tới cánh tay, sau lưng của Mặc Thiên Hành còn bị chọc ra mấy cái huyết động, tuy không quá lớn thế nhưng cảm giác một đám khí thể màu đen lưu lại ở miệng vết thương kia đang cố gắng thâm nhập vào bên trong cơ thể hắn vậy, hẳn là tác phẩm của Trương Khôn, bởi chỉ có sát đạo kiếm pháp của hắn mới có bậc này tác dụng.

Ngoài đó ra, nghiêm trọng nhất phải kể đến là một đạo kiếm thương chém từ vai vắt qua ngực, bên trong ẩn chứa một chút hoàng khí, nếu Mặc Vũ không nhầm thì vết thương này chính là do Hoàng Thắng lão già kia gây ra, Lạc Hà kiếm của lão tác dụng thì ai cũng đều biết, hoàng khí kia có tác dụng ăn mòn cực mạnh, huyết nhục da dẻ dính vào đều bị phân hủy, cho nên người bị lão gây thương tích bằng loại kiếm pháp này thường rất khó trị liệu.

Trái lại với mọi người ý nghĩ, Mặc Thiên Hành bởi vì biết được bản thân không sống được bao lâu nữa, cho nên vừa rồi đại chiêu, nếu diệt địch một ngàn tự tổn tám trăm, hắn cũng rất sẵn lòng, cho nên trên người mới có nhiều vết thương kinh khủng như thế.

Bất quá, có thể không chỉ Mặc Thiên Hành thê thảm, ba người Hoàng Thắng, Trương Khôn, Lạc Tú Phụng có thể kém sao?

Đương nhiên là không, Mặc Thiên Hành nếu đã chấp nhận dùng tới chiêu số lấy thương đổi thương thì làm sao có thể để ba người này dễ chịu cho được!

Quả nhiên, khi tất cả mọi người ánh mắt từ trên thân thể Mặc Thiên Hành chuyển dời đến trên thân ba vị trưởng lão Thiên Kiếm tông, đều tròn tròn hai mắt, còn về tại sao thì đương nhiên là quá kinh ngạc.

Nếu ba người Hoàng Thắng, Trương Khôn, Lạc Tú Phụng thương thế nhẹ nhàng hoặc khoa trương hơn là lông tóc vô thương có lẽ bọn họ không ngạc nhiên như vậy, thế nhưng trước mắt...cái hình ảnh này...

Quá con mẹ nó thảm!!!

Một chữ thảm, hai chữ thê thảm, ba chữ cực kỳ thảm!

Chỉ thấy Hoàng Thắng lão già này một thân y phục so với khát cái còn muốn rách rưới, toàn thân bị đâm thành một cái sàng, tràn ngập lỗ máu, một đầu bạch phát đều bị gọt mất một nửa, râu cũng trụi lủi, đã thế một đầu cánh tay từ khuỷu tay trở xuống đã không biết từ lúc nào biến thành tro bụi, máu tươi rùng rùng.

Trương Khôn đồng dạng cũng không khá hơn chút nào, đồng dạng toàn thân kiếm thương, có điều hắn vẫn may mắn là tứ chi vẹn toàn, chỉ là trước ngực

áo cũng đã máu thịt be bết, in nguyên hình một đóa liên hoa.

Mà Lạc Tú Phương có lẽ được tính là thương thế nhẹ nhàng nhất, nàng mặt, tóc, tuy lem luốc rối tung, thế nhưng trên thân chỉ bị chém mấy kiếm không đáng kể, chỉ có chỗ xương quai xanh đi xuống một chút bị Mặc Thiên Hành đâm một kiếm được tính là vết thương nặng.

Trong ba người, Hoàng Thắng thương thế nặng nhất, đủ để thấy rằng hắn bên trong cuộc giao thủ vừa rồi là đối tượng bị Mặc Thiên Hành tập trung hàng đầu, bởi hắn đối với lão gia hỏa này tuyệt đối căm hận bậc nhất, so với hai người kia thì Hoàng Thắng được hắn ưu tiên công kích hơn.

Bất quá, Mặc Thiên Hành tuy đem ba người bọn hắn biến thành trọng thương, thế nhưng tình hình của hắn lúc này cũng đã cực kỳ không ổn, kim đan tốc độ sụp đổ đã nhanh hơn gấp bội tính toán chỉ li chỉ còn lại mấy canh giờ sống tiếp mà thôi.

Thêm vào đó, hắc pháp lực cũng đã mười không còn một, ba người kia nếu tiếp tục đánh lên, hắn không cách nào địch lại, cho nên lúc này, Mặc Thiên Hành quay sang hướng về phía hai vị trưởng lão trước giờ vẫn luôn bàng quan là Vu Thông cùng Bạch Phương Huyền, sử dụng phương pháp truyền âm nói:

“Hai vị, các ngươi vẫn muốn tiếp tục thân nhiên đứng nhìn, không chịu giúp đỡ Mặc một tay hay sao?”

Đối với câu hỏi của Mặc Thiên Hành, Vu Thông, Bạch Phương Huyền chỉ đáp:

“Tông chủ, ngươi nên biết rằng ta từ trước tới nay vẫn luôn không hỏi đến tông môn sự việc, cho nên thứ cho ta không thể ra sức!”

“Nếu tông chủ có thể chiến thắng trận chiến này, đem ba người kia giết chết, như vậy chúng ta chỉ có thể đảm bảo một việc đó là để thiếu tông chủ thuận lợi thượng vị mà thôi, còn về phần tham gia vào trong đó, vậy thì không thể!”

Mặc Thiên Hành cũng biết rằng từ trước tới giờ hai người này vẫn luôn bề quan tu luyện, không hỏi tới trong tông sự vụ, bọn họ đã không nhúng tay vào giúp đỡ Hoàng Thắng lão gia hỏa kia đã xem như rất tốt, giờ muốn bởi vì vài câu nói mà kéo bọn họ xuống nước là không thể nào.

Nghĩ tới bản thân mình tình huống không có gì lạc quan, Mặc Thiên Hành dường như đã đưa ra quyết định, hắn cắn chặt răng, truyền âm nói:

“Nếu như ta đáp ứng mỗi người các ngươi một viên [Phá Chướng đan]?”

Vu Thông cùng Bạch Phương Huyền giật mình suýt nữa bật thốt lên.

“[Phá Chướng đan]!???”

Bạn đang đọc truyện *Sư Thượng Tội Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tử lôi phù!

Khi nghe Mặc Thiên Hành nhắc tới [Phá Chướng đan], Vu Thông còn có Bạch Phương Huyền đều không khỏi tâm động.

Phải biết rằng [Phá Chướng đan] chính là ngũ phẩm đan dược, có nghĩa là cần tới một tên Huyền đan sư đạt cấp bậc ngũ phẩm trở lên mới có thể luyện chế thành công, mà cả Nam vực lại có bao nhiêu Huyền Đan sư ngũ phẩm?

Có thể rằng Vu Thông và Bạch Phương Huyền không quá rõ ràng, thế nhưng số lượng tuyệt đối sẽ không quá nhiều, bởi chức nghiệp này cũng là cần thiên phú, nếu thiên phú không đủ cho dù cả đời cũng đừng mong trở thành Huyền đan sư.

Mà [Phá Chướng đan] không có bất kỳ công hiệu nào khác ngoài giúp cho tu luyện giả từ Nguyên Thần cảnh trở xuống phá tan bình chướng, ví dụ như hai người Vu Thông còn có Bạch Phương Huyền hiện tại đều là Kim đan cảnh Giả đan kỳ, chỉ cần ăn vào một viên [Phá Chướng đan] đảm bảo sẽ có bảy đến tám thành có thể tiến vào Ngưng đan kỳ.

Cho nên, lúc này khi bọn họ được hứa hẹn mỗi người sẽ được một viên [Phá chướng đan], nào còn có thể bình tĩnh nổi nữa?

Vu Thông là người đầu tiên lên tiếng, hắn cho Mặc Thiên Hành truyền âm, ngữ khí gấp gáp nói:

“Tông chủ, ngươi nói là thật?”

Mặc Thiên Hành lúc này trong lòng có chút rí máu, bởi lẽ hai viên [Phá Chướng đan] này đều là một trong những vật phẩm mà khi Nam Cung Vũ Linh rời đi để lại cho hắn, trong lòng có chút không ổn!

Hắn chỉ hồi hận rằng nếu lúc trước hắn trước tiên ăn vào [Phá Chướng đan] tấn thăng Ngưng đan kỳ rồi mới tiến đến tranh đoạt Linh thạch quảng mỏ, thì Nam Minh Long câu tập chúng kia làm sao có thể là đối thủ của hắn?

Chỉ là trên đời không có thuốc hồi hận để ăn, mọi thứ qua đi thì không thể nào nghịch chuyển.

Hắn hiện tại trọng thương không còn cách nào vãn hồi, chắc chắn sẽ phải chết, mà hai viên đan dược này để lại cho Mặc Vũ thì Mặc Vũ cũng không thể giữ được, bởi hắn biết rằng mình nếu thua trên tay ba người Hoàng Thắng, Mặc Vũ đồng dạng cũng phải nổi gót đi theo, cho nên không bằng đem ra làm thẻ đánh bạc cùng hai người Vu Thông, Bạch Phụng Huyền, đem bọn họ đều cột chung lên chiếc thuyền của mình.

Nói thì dài, nhưng tất cả chỉ là suy nghĩ trong sát na của Mặc Thiên Hành mà thôi, hắn sau đó truyền âm đối với hai người đáp lại:

“Đương nhiên, chỉ cần hai người các ngươi giúp Mặc mỗ quần lấy Trương Khôn cùng Lạc Tú Phụng, nếu có thể bắt được thì càng tốt, chờ Mặc mỗ đem Hoàng Thắng lão gia hỏa kia giết chết dưới kiếm, như vậy hai viên [Phá Chướng đan], Mặc mỗ hai tay dâng tặng!”

Trương Khôn cùng Bạch Phụng Huyền nghe được đều thầm mừng trong lòng, dù sao nếu chỉ là giúp Mặc Thiên Hành quần lấy hai người kia mà không phải giúp hắn đánh giết, hiển nhiên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, mà nhiệm vụ này thù lao để bọn hắn không cách nào từ chối.

Có điều Trương Khôn cũng là người cẩn thận, hắn vẫn có chút bán tín bán nghi mà nói:

“Tông chủ, không phải ta không muốn tin tưởng ngươi, thế nhưng ai mà biết ngươi có [Phá Chướng đan] thật hay không? Biết đâu sau khi hai người chúng ta giúp ngươi xong việc, ngươi nhận nợ không trả, vậy thì chúng ta cũng quá thiệt thòi, không bằng hiện tại ngươi đem ra để hai người chúng ta đánh giá một phen?”

Mặc Thiên Hành nghe vậy cười nhạt, sau đó từ bên trong không gian giới chỉ lấy ra một chiếc bình ngọc, sau đó đổ ra bên trong hai viên đan dược...

Trông thấy hai viên đan dược ôn nhuận tỏa ra mùi thơm phảng phất, Vu Thông cùng Bạch Phụng Huyền trong mắt đều không kìm được toát ra quang mang tham lam, hai mắt dường như dán chặt lấy đan dược trên tay Mặc Thiên Hành.

“Khục khục...!!!” thấy thế Mặc Thiên Hành khẽ húng háng ho khan một tiếng.

Vu Thông cùng Bạch Phụng Huyền giật mình tỉnh lại, xấu hổ đáp:

“Quả nhiên là [Phá Chướng đan] không sai, không nghĩ tới là ta lấy lòng dạ tiểu nhân đo bụng quân tử!”

...

Toàn bộ quá trình trao đổi giao dịch cũng chỉ diễn ra trong mấy hơi thở, mà ba người đại trưởng lão đều chưa kịp có phản ứng thì hai người Vu Thông còn có Bạch Phụng Huyền đã xuất hiện bên cạnh Mặc Thiên Hành.

Hoàng Thắng, Trương Khôn, Lạc Tú Phụng bị hành động của hai người bắt ngờ, đồng thời cũng giật mình không nhẹ.

“Vu trưởng lão, Bạch Trưởng lão, hai người các ngươi đây là muốn làm gì?” Hoàng Thắng nghiêng răng kìm nén cơn đau ở tay nói.

Đối với Hoàng Thắng chất vấn, Vu Thông trên mặt lộ ra vẻ bất cần đời cười nhạt nói:

“Đại trưởng lão, chẳng lẽ ngươi còn không thấy rõ? Chúng ta đương nhiên là muốn giúp Mặc Tông chủ một tay rồi!”

“Ngươi...!!!” Hoàng Thắng tức giận kêu lên.

Lạc Tú Phụng hàng mi liễu khê chau lại, đồng dạng có chút giận dữ, nhưng lại tràn ngập vẻ yêu mị:

“Vu trưởng lão làm vậy không sợ sau đó gặp phải ba người thiếp thân trả thù hay sao?”

“Vậy thì không phiền Lạc trưởng lão bận tâm rồi!” Vu Thông bình thản đáp.

Trái với hắn, Bạch Phụng Huyền khá nghiêm túc, nàng đối với Lạc Tú Phụng từ trước tới giờ không hợp cho nên tự động đem lời của nàng ta bỏ ngoài tai, quay về phía hai người nói:

“Không cần trì hoãn quá nhiều, nếu để bọn hắn pháp lực phục hồi, vậy thì rắc rối!”

“Rất tốt, đã vậy hai người kia đành phải nhờ vào hai người rồi!” Mặc Thiên Hành cười ha hả nói.

Dứt lời, hắn trước tiên nâng lên trường kiếm trong tay, lao tới hướng của đại trưởng lão Hoàng Thắng mà theo sau, hai người Vu Thông, Bạch Phụng Huyền cũng lần đầu tiên xuất thủ.

Vu Thông bắt lên kiếm quyết, trường kiếm trong tay đâm về phía Trương Khôn, mà Bạch Phụng Huyền thì chặn đường Lạc Tú Phụng, thành công đem ba người vị trí chia cắt.

“Hoàng Thắng, lần này để bản tông chủ xem xem ai có thể cứu được ngươi!” Quát lên một tiếng, Mặc Thiên Hành trong tay trường kiếm phá không đâm tới.

Đối diện một kiếm như lưu tinh của Mặc Thiên Hành, Hoàng Thắng cũng không dám bắt cần, thêm vào hấn đã mất đi một tay, mặc dù chỉ là tay trái, còn tay phải sử kiếm vẫn nguyên vẹn, thế nhưng chiến lực của hấn cũng chỉ còn khoảng tám phần mười so với bình thường, cho nên hấn cũng vận lên gần như toàn bộ số pháp lực còn lại trong cơ thể đánh ra một kiếm, đối chọi lại một kích của Mặc Thiên Hành.

“Phanh!!!”

Cả hai người đồng loạt thối lui, thế nhưng nếu để ý kỹ một chút sẽ thấy được khoảng cách mà Mặc Thiên Hành phải lùi lên tới sáu bước mà trong khi đó Hoàng Thắng chỉ lùi lại có ba bước mà thôi.

Cũng khó trách được, dù sao trước đó Mặc Thiên Hành cũng là lấy một địch ba đánh tới thời điểm hiện tại trong cơ thể pháp lực đã hầu như không còn, đã thế bản thân hấn còn bị thương chí tử, làm được như vậy đã không phải lợi hại bình thường.

Mà thân là người trong cuộc, Hoàng Thắng tự nhiên phát hiện ra điểm này, hấn cười dài một tiếng, sau đó nói:

“Ha ha ha, thì ra là thế.....Mặc Thiên Hành, ngươi bây giờ đã là nỏ mạnh hết đà, còn có thể sống được bao lâu?”

“Đủ để giết ngươi, đám bạch nhãn lang này!!!”

Mặc Thiên Hành mặt ngoài thần sắc không đổi, cực kỳ bình tĩnh, nhưng kỳ thực trong lòng đã vô cùng sốt ruột, hấn cũng không nghĩ mình thực lực đã sụt giảm tới mức này, nếu cứ kéo dài như vậy, hiển nhiên người sẽ bị mài chết không phải Hoàng Thắng lão già kia mà là hấn.

Lúc này, trong lòng âm thầm đưa ra quyết định, Mặc Thiên Hành từ bên trong giới chỉ lôi ra một tấm màu tím phù chú nắm trong tay.

Hoàng Thắng đột nhiên trông thấy trong tay Mặc Thiên Hành từ sắc phù chú, hấn con ngươi co rút, thất thanh kêu lên:

“Đây...đây là...tứ phẩm [Tứ Lôi phù]...!!!!”

“Ha ha ha, đoán đúng, đây chính là át chủ bài mà bản tông chủ dành tặng cho ngươi, chỉ tiếc không có thưởng, chết đi cho ta!!!” Mặc Thiên Hành cười vang, sau đó kích phát phù chú.

Từ bên trong [Tứ Lôi phù] phát ra từ sắc cường quang, đâm nhói con mắt, sau đó từng đạo tứ lôi thô to như cột nước, số lượng lên tới mấy chục đạo hướng về phía Hoàng Thắng bắn tới.

“Khôn kiếp!!!”

“Đừng đừng đừng...oanh oanh oanh...!!!!” Từng đạo tiếng sấm nổ vang chấn điếc tai tất cả mọi người, mà thân hình của Hoàng Thắng cũng bị tứ lôi hoàn toàn bao phủ, không còn nhìn thấy gì nữa.

Ngay cả một bên đang lâm vào chiến đấu bốn người là Trương Khôn, Vương Thông, Lạc Tú Phương, Bạch Phương Huyền cũng đồng loạt dừng lại động tác trong tay, đều nhìn về phía giữa sân cuộc chiến giữa Mặc Thiên Hành cùng Hoàng Thắng mà trên mặt không kìm được vẻ sợ hãi.

Cho dù là bọn họ lúc toàn thịnh nếu bị [Tứ Lôi phù] đánh trúng không chết cũng mất một tầng da chứ đừng nói Hoàng Thắng tình cảnh lúc này, pháp lực không còn lại bao nhiêu hơn nữa còn cụt một tay, mười phần có đến chín phần là muốn mệnh tang hoàng tuyền.

Nhưng sự thật có đúng như vậy hay không? Không ai có thể biết trước được, trừ một người ra, đó là Mặc Vũ!

Mà Mặc Vũ lúc này ngược lại không có vui mừng, trái lại chân mày cau chặt, bởi lẽ rằng hấn biết được Hoàng Thắng còn chưa chết, nếu không hệ thống đã đưa ra nhắc nhở nhiệm vụ thất bại.

Quả nhiên, không ngoài dự liệu của hấn, khi toàn bộ tứ lôi tiêu tán đi, bên trong lộ ra một đạo thân ảnh mười phần chật vật, chính là Hoàng Thắng.

Hấn lúc này đã thậm chí còn muốn càng thảm hơn, toàn thân lông mao đã trụi sạch, da thịt cháy đen, không có một phân thịt lành lặn, quần áo cũng chỉ còn lại mấy mảnh vụn dùng để che nơi hiểm yếu, thế nhưng nếu so với những gì mà mọi người tưởng tượng đáng lẽ phải chết thì đã là tốt hơn rất nhiều rồi, hơn nữa hấn chiến lực chỉ bị suy yếu thêm mà không toàn bộ biến mất.

Mặc Thiên Hành cũng cực kỳ bất ngờ, hấn không thể kìm được mà bật thốt lên rằng:

“Không thể nào...làm sao có thể như vậy?...ngươi...ngươi làm sao chống lại được [Tứ Lôi phù] oanh kích mà không chết???”

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tội Cường Vô Địch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Tấn thẳng kim đan cảnh!

“Ha ha ha... Mặc Thiên Hành, nhìn thấy ta không có chết dưới [Tử Lôi Phù], ngươi rất bất ngờ?”

Nhìn Mặc Thiên Hành một bộ như gặp quỷ hình dáng, Hoàng Thắng cũng không thèm để ý chính mình toàn thân cháy đen, hình tượng bất nhả phoi ra trước mặt một đám đệ tử cùng tạp dịch, ngược lại cuồng tiếu nói.

Mặc Thiên Hành sắc mặt âm trầm đến cực điểm, bởi lẽ [Tử Lôi phù] đã là lá bài tẩy mạnh nhất hắn nắm trong tay dùng để lật bàn, thế nhưng Hoàng Thắng lão cẩu tặc này vậy mà không có chết rơi mất.

“Ngươi làm thế nào chống đỡ được ta [Tử lôi phù]?” Mặc Thiên Hành chân mày cau chặt, sắc mặt ngưng trọng nói.

“Mặc Thiên Hành ơi là Mặc Thiên Hành, ngươi quá xem thường Hoàng Thắng ta, ngươi nghĩ rằng chỉ có mình ngươi có cao giai phù chú hay sao?” Hoàng Thắng khuôn mặt cháy đen nở nụ cười quỷ dị nói.

Con ngươi co rút lại, Mặc Thiên Hành bật thốt:

“Chẳng lẽ ngươi cũng...”

“Ha ha ha...!!!”

“Không sai, trong tay ta vừa đúng lúc có được một tấm tam phẩm [Kim Cang phù], ngươi nói xem...!” Hoàng Thắng đắc ý nói.

Mặc Thiên Hành như bùng tỉnh đại ngộ mà nói:

“Thì ra là thế...thì ra là thế...không trách được...hóa ra nguyên nhân là bởi vì [Kim Cang phù] giúp ngươi chặn lại phần lớn uy lực của [Tử Lôi phù], ngươi mới không ngay tại chỗ mất mạng!”

Hoàng Thắng thấy được Mặc Thiên Hành từ trước tới giờ luôn luôn một bộ trời sụp không thay đổi sắc mặt nay lại thất thố như vậy càng thêm đắc ý, hắn cười lạnh lẽo nói:

“Giờ lá bài tẩy của ngươi đã mất, bản thân ngươi thực lực cho đến hiện tại chỉ ngang với Trúc cơ cảnh giới mà thôi, ngươi còn có thể dựa vào cái gì để đấu với ta?”

Mặc Thiên Hành không đáp.

Hoàng Thắng nói không sai, hẳn lúc này thực lực bởi vì Kim đan sụp đổ đã rút lui về Trúc cơ cảnh, mà ngược lại Hoàng Thắng tuy thương thế nghiêm trọng, nhưng hắn vẫn chân thực là một tên kim đan cảnh Giả đan kỳ cường giả, Hoàng Thắng hiện tại đã không phải là đối thủ mà hắn có thể chống lại.

Nghĩ tới bản thân mình sắp phải chết, nhi tử đồng dạng nổi gót đi theo, Mặc Thiên Hành trong tâm nhỏ lệ, hắn thăm hện bản thân mình vô năng, đến nhi tử cũng không thể bảo vệ, hắn còn xứng làm cha sao?

Thế nhưng có một điều Hoàng Thắng đã nhầm, Hoàng Thắng cũng quá đánh giá thấp hắn, mặc dù hắn hiện tại đã không còn là đối thủ của Hoàng Thắng, thế nhưng không có nghĩa hắn đã không còn cách nào.

Mặc Thiên Hành hắn sắp chết, nhưng cũng vẫn có biện pháp kéo theo Hoàng Thắng chôn cùng, mà biện pháp này chính là ...TỰ BẠO!

Là một người bình thường vô cùng quyết đoán, Mặc Thiên Hành nghĩ xong liền có hành động, hắn chuẩn bị thiêu đốt thọ nguyên cùng tinh huyết chuyển hóa thành pháp lực...

Thế nhưng, đúng lúc này, trong khi Mặc Thiên Hành còn chưa kịp có hành động cụ thể thì đột nhiên một đạo bóng đen nho nhỏ với tốc độ cực nhanh hướng phía Hoàng Thắng lao tới để cho lão cũng giật mình, theo phản xạ, trường kiếm trong tay vung lên, muốn đem vật phóng tới gạt bay.

Thế nhưng khi Hoàng Thắng hai mắt nhìn rõ vật thể kia là gì, hai con ngươi của hắn đột nhiên thít chặt, trong đầu chỉ kịp nghĩ tới một câu:

CON BÀ NÓ, [Bạo Liệt phù]!????

“Oanh oanh oanh...!!!” Một đạo hỏa diễm phong bạo đột nhiên xuất hiện bao phủ lấy thân thể của hắn, đồng thời từng tiếng nổ liên miên bất tuyệt phát ra chấn tung bầu trời phía trên Thiên Kiếm tông.

Mà Mặc Thiên Hành lúc này vừa chuẩn bị lấy thân mình cùng Hoàng Thắng đồng quy vu tận, đột nhiên gặp được tình huống như vậy liền tròn mắt há hốc cả mồm, đến cảm cũng muốn rơi xuống đất không biết lăn tới chỗ nào, thậm chí chẳng lẽ Hoàng Thắng đây là ăn ở quá thất đức nên bị trời phạt?

Có phải Hoàng Thắng thật là bởi ăn ở thất đức nên ông trời trừng phạt hắn không?

Đáp án đương nhiên không phải, ông trời không thừa thời gian rảnh rỗi mà đi trừng phạt hắn, thế nhưng ông trời không trừng phạt Hoàng Thắng không có nghĩa sẽ không ai đối với hắn thực hiện trừng phạt, người đó tự nhiên là Mặc Vũ, nhân vật chính trừng phạt nhân vật phản diện, cái loại sáo lộ này còn

cần phải nói thêm sao? (Tác: E hèm. ...)

Còn nhớ khi Mặc Vũ đem Hoàng Cường cho giết thu được một tấm nhị phẩm [Bạo Liệt phù] chứ?

Như vậy, các ngươi có thể hiểu người vừa ra tay không ai khác mà chính là Mặc Vũ, hẳn sau khi thấy Mặc Thiên Hành sử dụng con bài tẩy nhưng thất bại tâm tình liền có chút hoảng rối!

Ai cũng hiểu rằng Mặc Thiên Hành nếu chết dưới tay Hoàng Thắng lão gia hỏa kia, vậy thì hẳn hiển nhiên sau đó cũng sẽ bị Hoàng Thắng diệt trừ, nhờ có phải nhờ tận gốc cái đạo lý này, nếu nói một tên âm ngoan hiểm độc như Hoàng Thắng sẽ không biết và không áp dụng đối với hắn thì đến ngay bản thân Mặc Vũ cũng không tin tưởng, trừ phi Hoàng Thắng lão hồ đồ, ngu si từ chi phát triển hẳn mới có thể tha cho Mặc Vũ sống tiếp.

Trong lúc Mặc Vũ nghĩ tới bản thân hắn vậy mà mới xuyên qua được có một ngày liền muốn treo, tâm tình lâm vào sa sút, hẳn vô ý đem hệ thống bảng thuộc tính cho triệu hoán ra, muốn nhìn thêm một lần trước khi chết, ai mà biết khi xem xuống phần vật phẩm thấy được trương này [Bạo Liệt phù], hẳn hai mắt đều muốn tỏa sáng.

Hoàng Thắng ở trong trạng thái bình thường hiển nhiên chỉ là một tấm nhị phẩm [Bạo Liệt phù] đối với hắn chẳng khác nào gió mát thoảng qua, có điều không nên quên lúc này hắn không phải trạng thái bình thường mà đang bị trọng thương sau khi cùng Mặc Thiên Hành quyết chiến rồi ăn thêm một cái tứ phẩm [Tử Lôi phù], mà Hoàng Thắng cũng vừa mới sử dụng hết một trương tam phẩm bảo mệnh phù, [Kim Cang phù], thế nên giờ phút này không thể không nói rằng chính là lúc mà Hoàng Thắng lực phòng ngự yếu ớt nhất.

Tất nhiên cũng có khả năng trong tay Hoàng Thắng còn có loại phương pháp bảo mệnh, thế nhưng Mặc Vũ đây cũng là đánh cược trương [Kim Cang phù] kia là hẳn cuối cùng phương pháp bảo mệnh, và rất may mắn là hắn đánh cược đúng rồi!

Bởi vì quá bất ngờ, hoàn toàn không có chút nào phòng bị, bản thân còn trọng thương, cho nên ăn một trương [Bạo Liệt phù] trúng trực diện, Hoàng Thắng lúc này đã chết đến mức không thể chết lại, hệ thống cũng ngay lập tức tiếp nhận Hoàng Thắng từ vong, phát tới cho hắn một đầu thông báo:

“Đinh, ký chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến hai: Trong một tuần đem Hoàng Thắng giết chết”.

“Ban thưởng đẳng cấp tăng lên một cấp, ký chủ đẳng cấp hiện tại: Trúc cơ cảnh sơ kỳ, Đạo đài khai mở kỳ!”

“Ban thưởng [Linh thạch hạ phẩm] x200”.

“Ban thưởng [Chưong môn ngọc bội] x1”.

“Ban thưởng [Hồi huyết đan] x30”.

“Ban thưởng [Hồi pháp đan] x30”.

“Ban thưởng Exp: 1000 điểm”.

“Đinh, Ký chủ đẳng cấp tăng lên Trúc cơ cảnh trung kỳ, Đạo đài ôn dưỡng kỳ!”

Mặc Vũ đột nhiên quanh thân pháp lực bùng lên, sau đó một mực từ Luyện khí cảnh Thông mạch kỳ thẳng tắp tiêu thăng tới Trúc cơ cảnh trung kỳ, giai đoạn sử dụng pháp lực ôn dưỡng Đạo Đài khiến hắn ngay cả cảm giác khai mở Đạo Đài là như thế nào cũng chưa kịp cảm nhận.

Chỉ là, chưa dừng lại ở đó, ngay tiếp theo sau, hệ thống thanh âm lại tiếp tục vang lên liên tiếp bên tai của hắn.

“Đinh, ký chủ giết chết Hoàng Thắng, Kim đan cảnh Giả đan kỳ cường giả, nhận được Exp: 5000”.

“Đinh, Ký chủ tấn thăng Kim đan cảnh sơ kỳ, Giả đan kỳ!”

Nếu có người nhìn thấy bên trong thể nội của Mặc Vũ lúc này hẳn sẽ trợn lồi cả mắt bởi lẽ Đạo đài bên trong nê hoàn cung của hắn vừa mới viên mãn liền ngay lập tức pháp lực bên trong đan điền khí hải cũng đột nhiên dừng động, cuồn cuộn ngưng tụ lại liên tục đè nén, chỉ vài hơi thở liền hình thành một viên hư đan nằm lẳng lẳng bên trong đan điền.

Tiếp theo đó, một sóng vật phẩm tới từ việc hắn đánh giết Hoàng Thắng cũng ào ào mà tới chấn cho tai hắn muốn điếc.

“Ký chủ thu được [Kim Cang phù] x1”.

“Ký chủ thu được [Hỏa Lân quâ] x1”.

“Ký chủ thu được [Trữ vật giới chỉ] x1”.

“Ký chủ thu được [Linh thạch hạ phẩm] x2000”.

“Ký chủ thu được [Linh Thạch trung phẩm] x300”.

“Ký chủ thu được Lạc Hà kiếmx1”.

“Ký chủ thu được [Tụ linh trận pháp bản vẽ] x1”.

...

Mặc Vũ đột nhiên như ngồi hỏa tiễn xông thẳng tới Kim đan cảnh sơ kỳ để cho hắn tâm tình quả thực vui muốn chết, sau đó hắn mở ra rương chứa đồ, bắt đầu thăm tra lấy:

Chương môn ngọc bội: Hệ thống đặc thù vật phẩm, chỉ cần trang bị trên người có thể gia tăng sự tán thành cùng trung tâm của môn hạ đệ tử trong môn phái lên 20%, có thể thăng cấp.

Đánh giá: ★ ★ ★ ★ (Max: 50% cũng tức là cừu tình)

Tử phẩm phù chú [Kim Cang phù]: Sau khi sử dụng có thể trong vòng năm phút đem thân thể biến thành Kim cang thân thể, lực phòng ngự mức độ lớn gia tăng.

Đánh giá: ★ ★ ★ ★

Hỏa lân quả: Một loại Linh quả, bề ngoài có vỏ như long lân, thân màu đỏ rực như lửa, có thể sử dụng luyện đan hoặc phục dụng có thể gia tăng một chút Exp.

Đánh giá: ★ ★

Lạc Hà Kiếm: Bản mệnh linh khí của Hoàng Thắng, đại trưởng lão Thiên Kiếm tông (Đã chết), cần tương ứng kiếm pháp mới có thể phát huy ra được toàn bộ uy lực.

Đánh giá: ★ ★ ★ ☆

Tụ Linh trận pháp bản vẽ: Bên trong ghi lại đồ án cùng phương pháp bố trí thượng cổ Tụ Linh trận (Đã thất truyền)

Mặc Vũ lúc này đang mãi xem xét vật phẩm bên trong rương chứa đồ vừa mới nhận được mà hoàn toàn không biết rằng vừa rồi hắn đột phá, sóng pháp lực cùng động tĩnh quá lớn đã để cho toàn bộ mọi người từ đệ tử lẫn tạp dịch cho đến mấy vị trưởng lão bên trong Thiên Kiếm Tông ánh mắt không tự chủ hướng về phía hắn nhìn lấy, ngay cả Mặc Thiên Hành cũng không ngoại lệ.

Cho tới khi chú ý tới sóng pháp lực là từ trên thân Mặc Vũ phát ra, bọn họ mới hiểu kỳ tập trung cảm nhận, mà khi biết được Mặc Vũ vậy mà đã là Kim đan cảnh cường giả, toàn bộ mọi người đều không một ai ngoại lệ, đều một bộ dạng trợn mắt há hốc mồm, không kim được nuốt một ngụm nước bọt.

Từ Luyện khí cảnh bỏ qua Trúc cơ cảnh nhảy vọt tới Kim đan cảnh chỉ trong mấy hơi thở...con mẹ nó, không muốn kinh khủng như vậy chứ, cứ thế ai mà chịu cho nổi?

Con bà tiểu tử nhà ngươi, chẳng lẽ yêu quái hóa hình???

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Suy nghĩ thật sự của Mặc Vũ?

Bọn hắn thề rằng, từ nhỏ tới lớn số lần gặp kinh hãi toàn bộ cộng lại cũng không nhiều như hôm nay, quả thực để cho tâm tình bọn hắn hiện tại không khác gì biểu đồ hình sin, lúc cao lúc thấp, bất ngờ nổi tiếp bất ngờ.

Toàn bộ Thiên Kiếm tông lúc này trở nên im lặng đến mức nghe được cả tiếng kim rơi, tất cả trên mặt đều một dạng trợn tròn cả mắt, đầu óc chập mạch.

Mà hai vị nữ tính đệ tử có thể nói là duy nhất trong tông là Trúc Cửu Âm cùng Bạch Liên Nhi cái miệng nhỏ đều không nén được kinh dị mà há to, ngốc mạnh tới cực điểm, làm cho người khác nhìn thấy chỉ muốn cắn lấy một cái, chỉ tiếc rằng toàn bộ sự chú ý của mọi người lúc này đều rơi vào trên người của Mặc Vũ cho nên không có bất kỳ ai được may mắn chứng kiến.

Còn Cẩm Hồng, thiếp thân nha hoàn của Mặc Vũ, nàng trước đó rời đi tới thành thị bên trong mua lấy một chút bổ phẩm cho Mặc Vũ vì nghĩ rằng hắn mới tỉnh lại, thân thể còn suy yếu, cần bồi bổ, ai mà biết được khi trở về liền gặp tràng cảnh có thể nói là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả, chấn động tới cực hạn như vậy chứ?

Thiếu gia của nàng...không còn là phế vật, hơn nữa còn là thiên tài.

Không, dù cho có là thiên tài cũng không sánh bằng thiếu gia, chỉ có thể dùng hai từ yêu nghiệt tới để hình dung.

Hai người Trương Khôn, Lạc Tú Phương thì nguyên một dạng chết lặng, bọn hán dù cho có suy tính tới nát óc cũng không bao giờ ngờ tới rằng sau Mạc Thiên Hành lại tới một cái Mạc Vũ, hơn nữa so với Mạc Thiên Hành ngắn ngắn chỉ hơn bốn mươi tuổi bước vào Kim Đan cảnh sơ kỳ, Giả đan kỳ còn muốn thần tốc, còn muốn kinh dị hơn quá nhiều.

Bọn hán đột nhiên trong lòng không tự chủ mà nghĩ rằng... Liệu hai người bọn hán lúc này, sau khi Hoàng Thắng đã chết còn muốn tiếp tục tranh đấu, còn có ý nghĩa không?

Hơn nữa, nếu Mạc Vũ kế thừa tông chủ chức vị, trở thành Thiên Kiếm tông tân một đời chương môn, có lẽ cũng không phải quá tệ.

Thế nhưng sau đó, hai người lại tự phủ quyết bản thân suy nghĩ, bởi vì cho dù bọn hán có công nhận Mạc Vũ, có muốn phụ tá Mạc Vũ đi nữa, nhưng với một điều kiện tiên quyết, đó là Mạc Vũ có thể bỏ qua hành động cấu kết cùng Hoàng Thắng muốn lật đổ Mạc Thiên Hành.

Nhưng điều đó có thể được sao?

Bọn hán hành động thế nhưng là phản loạn hành vi, liệu Mạc Vũ có thể tha bọn hán sao?

E rằng cho dù là ai ở vị trí Mạc Vũ cũng là tha không được, người đứng đầu một cái môn phái tu tiên, tay nắm quyền chẳng khác để vương nhân gian, mà để vương e ngại nhất lại là cái gì? Đương nhiên là phản loạn, và cũng không có vị để vương nào thích thú hành vi này cả, không muốn nói tới cực kỳ căm hận, chỉ muốn trừ đi cho thống khoái.

Cho nên mà nói, bọn họ đã không thể nào quay đầu, chỉ có thể tiếp tục đâm lao thì theo lao mà thôi.

Có điều, cho dù có muốn đâm lao theo lao, nhưng phải xem bọn hán có năng lực đó hay không, không nói tới Mạc Thiên Hành, vì dù sao hiện tại Mạc Thiên Hành đã sắp chết, thực lực vẫn tiếp tục thụt lùi, đã gần tới mức từ Trúc cơ cảnh giới rớt xuống Luyện khí cảnh giới, đối với bọn hán hoàn toàn không có uy hiếp, thế nhưng Mạc Vũ?

Cho dù chỉ là mới tấn thăng Kim đan cảnh, thế nhưng Mạc Vũ tình trạng là ở trạng thái toàn thịnh mà hai người bọn họ thì bị thương, ít nhiều ảnh hưởng tới thực lực phát ra, mà lại còn có thêm hai người Vu Thông cùng Bạch Phương Huyền đồng dạng là Kim đan cảnh cường giả vẫn như hổ rình mồi còn đó, ba đánh hai, lại còn là toàn thịnh trạng thái đầu nửa tàn trạng thái, kết quả ra sao dùng mắt cũng nghĩ cũng biết!

Trong lúc nhất thời, Trương Khôn và Lạc Tú Phương tâm trí cũng rối loạn, không biết nên làm như thế nào mới tốt, bọn hán tu luyện tới ngày hôm nay, không biết đã phải trải qua bao nhiêu khó khăn, hiện tại nếu chết đi thì quả thật là cực độ không cam lòng, hơn nữa bọn hán cũng luyện tức sinh mạng của mình, không hề muốn chết chút nào.

Còn về phía hai vị trưởng lão Vu Thông cùng Bạch Phương Huyền, bọn hán tuy cũng cực kỳ kinh dị tiến cảnh thần tốc đến mức không thể tưởng tượng được của Mạc Vũ, thế nhưng trong lòng lại không có bận tâm hay lo lắng quá nhiều, bởi lẽ bọn hán không ai có tham niệm cái chức vị tông chủ Thiên Kiếm tông, cũng không có lỗi lầm gì với hai cha con Mạc Vũ và Mạc Thiên Hành, nếu có thì Mạc Vũ cũng chỉ có thể oán tránh một chút việc bọn họ đứng phe trung lập, không giúp bên nào mà thôi, tới khi cùng Mạc Thiên Hành giao dịch mới xuất thủ, cho nên với tâm lý không làm việc mờ ám thì không sợ quỷ gỗ cửa, bọn họ ngược lại là tâm thái thần nhiên nhất.

Thêm vào đó, nếu Mạc Vũ thượng vị, ắt không thể không tính tới bọn hán công lao, mặc dù là cùng Mạc Thiên Hành hứa hẹn thành phần bên trong, nhưng nghĩ theo chiều hướng khác đi, giả dụ bọn hán đối với [Phá Chướng đan] ham muốn nhưng không giúp đỡ Mạc Thiên Hành thì có lẽ Mạc Thiên Hành giờ này đã là một bộ thi thể mà không có chuyện cho đến hiện tại vẫn y nguyên còn sống tốt đẹp.

Như thế, dù nói thế nào thì bọn hán sau đó kết cục cũng không có chỗ xấu.

...

Mạc Vũ sau khi xem xét xong một đồng vật phẩm bên trong rương chứa đồ, gạt đầu tỏ ý cực kỳ hài lòng đem hệ thống giao diện đóng lại mới phát hiện ra bản thân vậy mà đã thành toàn trường tâm điểm, cũng là tương đối ngạc nhiên, có phần không hiểu tại sao, hán quay đầu đối với Mạc Thiên Hành nghi hoặc hỏi lấy:

“Cha, mọi người... các người đây là làm sao? Tại sao lại nhìn ta chăm chăm như vậy? Chẳng lẽ do ta quá tuấn tú để cho các người không thể không ngoái nhìn? Ta... trời ạ, chẳng lẽ ta mị lực đã đạt tới trình độ nam nữ thông sát?”

Mọi người nghe thấy lời nói của Mạc Vũ suýt chút nữa đều ngã sấp, trong lòng không kìm được muốn giơ lên ngón giữa, hướng Mạc Vũ chửi mắng chó đẫy đầu, Trúc Cửu Âm khòe môi cũng giật giật, sau đó cong lên một đường cong không dễ dàng phát hiện.

Bạch Liên nhi khẽ “Xí!” một tiếng, bĩu môi nói: “Không nghĩ tới còn là tự luyện cường!”

Đám trưởng lão trên đầu tràn đầy hắc tuyến, kếm chút phun ra một ngụm lão huyết, trong lòng chửi ầm lên:

Mị lực người muội! Còn nam nữ thông sát...??? Có giới chồng môn lên?

Mạc Thiên Hành khòe mắt giật giật, trong lòng tương tự âm thầm chửi xéo một tiếng.

Xú tiểu tử, người nếu tuấn tú đến mức như vậy thì lão tử là cha người còn không phải người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, mê đảo nghìn vạn chúng

sinh?

Con mẹ nó, ra đường đừng bảo người là con của lão tử, nếu không lão tử quát chết người, cái thứ không biết xấu hổ!!!

Chỉ là nếu nhìn tới tiền cảnh thần kỳ của Mặc Vũ, hẳn cũng không kìm được rung động, bờ môi có chút khô khốc, run rẩy đi tới hướng Mặc Vũ mà nói:

“Vũ Nhi, người... người thực sự đã là Kim đan cảnh?”

Mặc Vũ nghe vậy, cũng đã hiểu ra nguyên nhân tại sao mọi người còn có lão Mặc có cái dạng này biểu tình, hẳn cũng biết giờ không phải lúc khiêm tốn, ngược lại hẳn càng cao điệu bao nhiêu, như vậy càng có lực chấn nhiếp, cho nên lại một lần nữa rầm thối để cho người khác nghe xong chỉ muốn ngã ngựa.

Hắn nghiêm túc hướng Mặc Thiên Hành chăm chú nói:

“Cha, người có tin trên đời có một dạng người gọi là thiên mệnh chi tử, thiên tài yêu nghiệt, nhân trung long phượng?”

Mặc Thiên Hành nghe được, khuôn mặt liền ngẩn ra.

Mặc Vũ tiếp tục gật đầu, điệu bộ ‘chính ta cũng vừa mới biết tới’, hẳn nói tiếp:

“Ừm, cha, người nghĩ không sai, ta chính là loại người đó!”

Mặc Thiên Hành khuôn mặt đen xì, trong đầu như có hàng vạn con thảo nê mã chạy trồm mà qua, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Xú tiểu tử, thằng nhãi con, lão tử là hỏi người cảnh giới đã đạt tới Kim đan có phải hay không là sự thật, mà không phải đứng nghe người thả rắm!”

Mặc Vũ quyền đầu nện lên lòng bàn tay còn lại, như bùng tỉnh đại ngộ nói:

“À, thì ra cha là muốn hỏi chuyện đó sao?”

“Ta còn nghĩ cha đang nghi ngờ ta có phải thật là con người, hay con của lão Vương hàng xóm...”

Chỉ là không chờ Mặc Vũ nói hết, Mặc Thiên Hành bất ngờ đối với cái bàn tọa yêu dấu của hắn tung ra một phát song phi cước...

Từ trên mặt đất tư thế chó đớp phân lồm cồm bò dậy, ngoảnh đầu lại nhìn thấy Mặc Thiên Hành ánh mắt bất thiện mặt mũi hầm hầm đi tới, bé cô tay “Răng rắc!”, Mặc Vũ vội vàng từng bước thụt lùi, trên trán toát mồ hôi mẹ mồ hôi con, xua tay nói ra:

“Áy áy...quân tử động khẩu không động thủ...cha, tha mạng!!!”

“Thằng nhãi con, có phải hay không thêm đòn, Lão tử hôm nay không đem người treo lên quát một trận không thể!”

...

Nhìn một tràng giết vua soán vị biến thành gia đình nháo trò, mọi người xung quanh cũng biến thành không còn gì để nói, hai cha con nhà này...

...Quả thực quá cmn cực phẩm!!!

Thực ra mọi người chỉ thấy được bề ngoài Mặc Vũ bản tính tùy tiện mà không hiểu được nguyên do bên trong những hành động Mặc Vũ làm ra đó có ý nghĩa gì.

Mặc Vũ biết được thời gian Mặc Thiên Hành đã không còn nhiều, hẳn cũng không muốn Mặc Thiên Hành đối với con trai của hắn có điều tiếc nuối hoặc là đau buồn mà rời đi thế gian này.

Từ nhỏ là cô nhi, không cha không mẹ, hắn luôn mong muốn bản thân mình có cha có mẹ bên cạnh, muốn thử cảm giác cùng cha mẹ nói đùa, muốn thử cảm giác được phụng dưỡng cha mẹ là như thế nào.

Chỉ là kể từ khi biết nhận thức, hắn đã không có được điều đó, thế nhưng vận mệnh lại để hắn đi tới thế giới này, có được cha, có được mẹ của chính mình mặc dù không phải thân ruột thịt, chỉ là thời gian có chút quá ngắn ngủi.

Mà hắn đem thân phận của ‘Mặc Vũ thiếu gia’ nhận lấy, bắt đầu cuộc sống mới bằng chính cái thân phận này, thế cho nên hắn muốn làm điều gì đó báo đáp lại cho Mặc Thiên Hành, mà tất cả mọi thứ hắn có thể làm, chỉ là giúp Mặc Thiên Hành có thể không lo lắng, không đau buồn mà thanh thản ra đi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tinh Thạch!

Mặc Thiên Hành cuối cùng cũng không tránh được kết cục phải chết, Mặc Vũ cho dù có tâm nhưng cũng đành bất lực, bên trong rương chứa đồ của hắn, vật phẩm duy nhất có thể chữa thương chính là hai loại đan dược là [Hồi huyết đan] cùng [Hồi pháp đan], thế nhưng cả hai loại đồ vật này chỉ có công năng chữa lành thương thế nhất định cùng bổ sung pháp lực mà thôi, còn đối với tình trạng kim đan sụp đổ phá toái của Mặc Thiên Hành tuy có thể trì hoãn một hồi kéo dài thời gian nhưng vẫn là không cách nào triệt để khôi phục.

Là người trong cuộc, Mặc Thiên Hành tuy không biết tường tận suy nghĩ của Mặc Vũ, nhưng thông qua lời nói cùng cử chỉ của Mặc Vũ, hắn vẫn có thể nhận ra được một chút mà hoàn toàn không phải là không biết gì.

Trong lòng âm thầm cảm thán nhi tử đã trưởng thành, cộng thêm biểu hiện của Mặc Vũ từ bên trong bất tỉnh trạng thái tỉnh lại cho tới thời điểm hiện tại nói là hành xử khéo léo cũng không quá đáng, tuy trong lời nói có chút lưu manh cùng không biết xấu hổ, thế nhưng thử nghĩ tới mà xem, ở tu luyện giới cá lớn nuốt cá bé này, bản thân nếu không có chút vô liêm xỉ cùng mặt dày không biết xấu hổ thì làm sao có thể cùng người khác tranh đoạt cơ duyên?

Cứ quá e ngại mặt mũi chính là muốn chịu thiệt thòi, mà hiển nhiên Mặc Thiên Hành hắn không muốn nhi tử của mình ăn quả đắng.

Đi kèm theo đó là bản thân Mặc Vũ tu vi đạt tới Kim đan sơ kỳ có thể so với mấy vị trưởng lão trong tông, tuy có thể sẽ bị một chút áp lực, thế nhưng nếu tiếp tục giữ vững tốc độ tu luyện biến thái của hắn, vậy thì trưởng lão lại tính là cái thứ đồ gì?

Không sợ sau khi bản thân mình ra đi nhi tử tính mạng bị uy hiếp, có thể nói rằng Mặc Thiên Hành đã hoàn toàn không còn nỗi lo về sau, cho nên hắn đối mặt với tử vong một cách rất bình thản, dường như thống khổ khi tính mạng mất đi chỉ nhẹ tựa lông hồng mà thôi.

Trước khi chết, Mặc Thiên Hành giao lại cho Mặc Vũ trữ vật giới chỉ mà bấy lâu nay hắn vẫn luôn đeo trên ngón tay, bên trong có di vật của Nam Cung Vũ Linh, bao gồm quần áo, đồ dùng hằng ngày, còn có một chút bảo vật.

Sau đó là đến giai đoạn Mặc Thiên Hành đối với Mặc Vũ bàn giao hậu sự, còn có các bí mật mà hắn trước giờ chưa bao giờ hé lộ cùng ai.

“Vũ Nhi, cha biết mình đại nạn sắp tới, không còn quá nhiều thời gian, cho nên cha sẽ nói ngắn gọn để cho con có thể hiểu được tình hình bản thân mình lúc này...”

“Đầu tiên là bên trong Thiên Kiếm tông, hai người Trương Khôn còn có Lạc Tú phương, xử trí thế nào là hoàn toàn xem ở con, tuy nhiên nếu đem hai người thu phục được như vậy tốt nhất, bởi vì Thiên Kiếm tông trước giờ xuống dốc, Hoàng Thắng còn có cha chết đi để cho chiến lực giảm xuống đáng kể, nếu lại thiếu đi hai tên Kim đan cảnh cường giả, vậy thì tình cảnh của con sẽ vô cùng khó khăn, cản trở bước tiến của con sau này!”

Mặc Vũ nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ khó khăn nói:

“Cha, cái nhiệm vụ này cũng quá khó một chút chứ? Người phải biết rằng cho dù ta có tha cho bọn hắn, nhưng hiển nhiên bọn hắn cũng sẽ trong lòng âm thầm đề phòng ta, bọn hắn sẽ cho rằng ta có âm mưu, nếu bảo ta không có tâm tư khác thì e rằng nói ra ngay cả ta còn không tin huống chi là bọn hắn?”

“Hai người đó nếu vì bảo toàn mạng sống tuyệt đối an toàn, không cần mỗi thời mỗi khắc nom nớp lo sợ, hiển nhiên sẽ ở bên trong bóng tối tiếp tục bày mưu tính kế âm ta, đã như vậy chẳng thà giết đi càng muốn tốt hơn hay sao?”

Mặc Thiên Hành nghe vậy mỉm cười hài lòng, bởi lẽ nhi tử nói ra như vậy có nghĩa hắn đã biết suy nghĩ hành động của mình mang lại hậu quả gì, sợ nhất là không có tính toán gì mà cứ lao đầu vào làm.

Đương nhiên nếu Mặc Thiên Hành đã đề ra vấn đề thì hiển nhiên hắn đã có phương án giải quyết, hắn cười nhạt nói:

“Việc này con cứ yên tâm, nếu cha đã nói ra thì tự khắc có biện pháp...”

Mặc Vũ nghi hoặc hỏi:

“Biện pháp gì?”

Mặc Thiên Hành đột nhiên khoé miệng nhếch lên nở nụ cười đầy tà khí nói:

“Vũ Nhi, con có biết rằng khi muốn tuân phục một con yêu thú, cần cái gì hay không?”

Mặc Vũ càng nghe càng không hiểu Mặc Thiên Hành trong hồ lô bán thuốc gì, có điều vấn đề này đương nhiên hắn biết, cho nên trả lời rất nhanh:

“Còn không phải là dùng đan dược cùng khế ước...”

Nói đến đây, Mặc Vũ giật mình, bật thốt:

“Chẳng lẽ cha là nói...”

Mặc Thiên Hành nhìn Mặc Vũ biểu tình giật mình, hần cười ha hả đáp:

“Không sai...trên thế giới này còn có thể có cái gì đảm bảo hơn khế ước loại đồ vật này? Trong tay cha vừa may có được hai trương nô lệ khế ước quyền trực, con cứ nói xem!”

Có điều, Mặc Vũ lại không có vui mừng, ngược lại hai chân mày khê cau, nói:

“Nếu là khế ước quyền trực, đương nhiên sẽ đảm bảo được hai người kia không phản loạn, thế nhưng làm thế nào mới có thể để bọn hần đồng ý ký kết mới là vấn đề, tu luyện đến một bước này, có ai không tâm cao khí ngạo, cho dù mạng sống bị đe dọa, nhưng không đến bước đường cùng, tuyệt đối phải chết thì bọn hần sẽ không làm vậy, mà đây còn là nô lệ khế ước, chỉ cần chủ nhân một cái ý niệm liền thân hồn câu diệt...”

Mặc Thiên Hành cười âm hiểm đáp:

“Trước đó vì cha đã đưa ra hứa hẹn sẽ đem hai viên [Phá Chướng đan] tặng cho, hai người Vu Thông còn có Bạch Phương Huyền vẫn đang tạm thời về phe chúng ta, ba tên kim đan cảnh không chút tổn hao đối mặt hai tên kim đan cảnh trọng thương, chuyện này còn không phải rất dễ dàng? Chỉ cần đem bọn hần bắt được, lại sử dụng bí pháp phong tỏa tu vi, sinh tử không phải do một câu nói của con sao?”

“Khi đó, vì mạng sống của mình, hai người bọn hần không muốn ký cũng phải ký!”

Nói đến đây, Mặc Thiên Hành như gằn ra từng chữ, dù sao đối với việc Trương Không cùng Lạc Tú Phương tiếp tay cho Hoàng Thắng hần cũng đối với hai người nổi lên sát tâm, nhưng vì đại cục, hần lựa chọn đi ngược bản tâm, nói không khó chịu là giả.

“Con biết phải làm thế nào rồi, cha!”

Mặc Thiên Hành sau đó cũng bình tĩnh lại, nói tiếp:

“Hai người Trương Không cùng Lạc Tú Phương cha không muốn nói thêm điều gì, thế nhưng hai người khác là Vu Thông cùng Bạch Phương Huyền, con cũng cần có chút cảnh giác, tuy bọn hần từ trước tới giờ an phận thủ thường, không hỏi tông vụ, chỉ một mực bề quan tu luyện, thế nhưng nếu con thế quá lớn để bọn hần cảm nhận được uy hiếp, nói không chừng sẽ có lúc muốn đối với con nổi lên sát tâm...”

“Nếu là quang minh chính đại tranh đấu, cha cũng không có gì để nói, dù sao con cũng là con của ta, không kém đi đâu được, cha chỉ sợ bọn hần bên trong bóng tối động chân động tay, sử dụng âm mưu quỷ kế đối với con mà thôi!”

Mặc Vũ đồng dạng gật đầu không có ý kiến, mặc dù hần hiện tại cũng chẳng thèm coi hai người Vu Thông cùng Bạch Phương Huyền để vào trong mắt, bản thân thực lực ngang nhau không nói, hần còn có được kỹ năng [Cuồng bạo] tăng gấp ba chiến lực, có thể sợ sệt hai người kia?

Chuyện cười!

Thấy nhi tử toàn bộ tiếp thu mình ý kiến, Mặc Thiên Hành cũng yên tâm, sau đó hần lại nói tiếp:

“Đây là chuyện thứ nhất, còn về chuyện thứ hai, đó chính là con cần phải tập trung tu luyện, trong thời gian ngắn cố gắng tìm cách tăng lên tới Kim đan cảnh trung kỳ, bởi vì cha e rằng tiếp theo đó Nam Minh Long cầu tạt chúng kia sẽ có động tác, chỉ khi con có Kim đan cảnh trung kỳ, mới có thể đảm bảo mọi việc không lo!”

Nói đến đây, Mặc Vũ có chút nghi hoặc hỏi:

“Cha, ta chỉ nghe được phong thanh là người cùng Nam Minh Long tranh đoạt linh thạch quặng mỏ, người bị trọng thương mà hần chỉ vết thương nhẹ, hơn nữa quyền sở hữu quặng mỏ đã thuộc về hần, nếu vậy thì còn có lý do gì để hần cùng chúng ta gây chiến? Phải biết rằng nếu hai cái tông phái phát sinh xung đột, người chết sẽ không ít, chẳng lẽ hần không quan tâm tính mạng môn hạ đệ tử của mình sao?”

Mặc Thiên Hành nghe vậy sắc mặt âm trầm đáp:

“Vũ Nhi, sự thật không phải đơn giản như con nghe được, quả thực chuyện tranh đoạt mỏ quặng quyền sở hữu là không sai, thế nhưng nếu chỉ là tranh đoạt một tòa quặng mỏ kích thương không lớn sản lượng bình thường không muốn nói là thấp kém thì không đến mức chiến đấu tới mức độ như vậy, tình huống bình thường mà nói hai bên chỉ giao thủ qua phân ra mạnh yếu liền dừng tay, bởi nếu có bất kỳ ai ngã xuống, vậy thì sẽ bốc lên giữa hai tông phái xung đột cùng chiến tranh, khi đó chết đi người sẽ tuyệt đối không ít, đối với tình huống đó chẳng ai muốn nó xảy ra cả!”

Mặc Vũ nghe vậy càng nghi hoặc hơn, lại hỏi:

“Thế thì là vì nguyên nhân gì mà khiến cho cha cùng Nam Minh Long tranh cái người chết ta sống?”

Hơi trầm ngâm một chút, Mặc Thiên Hành cho ra đáp án:

“Vũ Nhi, nguyên nhân chính là vì vật nằm bên trong trữ vật giới chỉ của cha!”

“Hả!?” Mặc Vũ kinh ngạc.

Sau đó Mặc Thiên Hành không dấu diếm nói:

“Bên trong có một viên [Tinh thạch]!”

“[Tinh thạch]!!!” Mặc Vũ giật nảy mình, suýt chút nữa hét lên.

Gật đầu xác nhận, Mặc Thiên Hành nói tiếp:

“Không sai, là một viên [Tinh thạch], chính là Linh Thạch tinh hoa trải qua không biết mấy trăm vạn năm kết tinh mà thành, vô cùng trân quý, chỉ cần hoàn toàn luyện hóa, như vậy cho dù là Nguyên Thần cảnh cũng không phải quá xa vời, hoặc giả đem đi bán, giá cả tuyệt không dưới một vạn [Cực Phẩm linh thạch]”

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tội Cường Vô Địch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tông chủ chức vị!

Ngay cả Mặc Vũ, thân mang theo hệ thống, nhưng khi nghe tới giá của một viên [Tinh thạch] vậy mà lên tới một vạn cực phẩm linh thạch, hấn hô hấp cũng không khỏi có chút dồn dập.

Không trách được Mặc Vũ có biểu hiện như vậy, một vạn viên cực phẩm linh thạch là khái niệm gì?

Phải biết rằng một ngàn viên hạ phẩm linh thạch mới bằng một viên trung phẩm linh thạch, mà một ngàn viên trung phẩm linh thạch mới bằng một viên thượng phẩm linh thạch, lại đi lên trên, một ngàn thượng phẩm linh thạch mới có giá trị ngang với một viên cực phẩm linh thạch, quan trọng hơn đó là chẳng ai ngu tới mức đi đổi cao cấp linh thạch lấy cấp thấp linh thạch, bởi đó là hành vi buôn bán lỗ vốn.

Bên trong linh thạch ẩn chứa linh khí, có thể đem trở thành một loại tài nguyên chính dùng để tu luyện, thế nhưng nên nhớ một điều đó là mức độ tinh khiết cùng số lượng linh khí bên trong ba loại phẩm cấp linh thạch là hoàn toàn khác biệt, như hạ phẩm linh thạch mà nói, bên trong tuy có linh khí, thế nhưng có rất nhiều tạp chất, người tu luyện nếu hấp thu quá nhiều loại tạp chất này vào người, hậu quả tương đối nghiêm trọng, bởi vì tạp chất sẽ đóng cặn ở thành kinh mạch toàn thân, khiến kinh mạch trì trệ ứ tắc, pháp lực vận chuyển gặp trở ngại, cuối cùng là tạo thành bình cảnh.

Mà có ai muốn bán thân bình cảnh đã khó lại càng gia tăng thêm độ khó cơ chứ? Chẳng qua bản cùng bắt đắc đi lắm, không có linh thạch cấp cao để tu luyện thì phải dùng hạ phẩm linh thạch thay thế mà thôi.

Còn như trung phẩm linh thạch, linh khí chứa đựng bên trong tạp chất ít hơn đến 70%, mà số lượng cũng dồi dào gấp hai có thừa, cho nên bình thường mọi người vẫn dùng loại này để tu luyện.

Đến thượng phẩm linh thạch loại cao cấp này thì bên trong tạp chất chỉ còn cực ít, khoảng 5-6%, số lượng so với trung phẩm linh thạch gia tăng gấp đôi, nếu sử dụng loại này tu luyện sẽ hầu như không gặp phải vấn đề gì, một chút tạp chất không đáng kể đó hoàn toàn có thể bị tu luyện giả bức ra bên ngoài rất dễ dàng.

Cuối cùng là tới Cực phẩm linh thạch tương đối khan hiếm, linh khí bên trong hoàn toàn không xen lẫn tạp chất, thêm vào đó số lượng so với thượng phẩm linh thạch nhiều tới khủng bố gấp ba lần, qua đó có thể thấy được giá trị của Cực phẩm linh thạch có bao nhiêu lớn.

Nhưng tất cả bốn loại phẩm cấp của linh thạch đều thua kém duy nhất một loại, đó chính là [Tinh thạch], mấy vạn năm mới có thể kết tinh ra một viên, bên trong trình độ đậm đặc linh khí đã gần như vượt xa cực phẩm linh thạch, linh thạch bên trong là linh khí cũng tức là một loại khí thể, nhưng [tinh thạch] bên trong không còn là khí thể nữa mà vượt qua cả thể lỏng đạt tới cấp độ khủng bố là hóa thành tinh thể, thử hỏi rằng một viên tinh thể như vậy có bao nhiêu trân quý, lại có bao nhiêu sức hấp dẫn để vô số cường giả cùng đại năng chạy theo như vẹt?

Tính toán qua một chút giá trị liền có thể dễ dàng hình dung hơn, một vạn cực phẩm linh thạch sẽ bằng:

$10.000 \times 1000 \times 1000 \times 1000 = 10.000.000.000.000$ viên hạ phẩm linh thạch (10 nghìn tỷ).

Mười vạn ức hạ phẩm linh thạch, chỉ là nghe thấy con số thiên văn số tự như vậy thôi, cũng đủ để hiểu tại sao Nam Minh Long thà bốc lên hai tông chiến tranh cũng muốn cùng Thiên Kiếm tông không qua được.

Mặc dù lúc này Mặc Vũ toàn bộ sự chú ý đã dồn về phía viên [Tinh thạch] kia, thế nhưng hấn vẫn rất tinh táo, điều hấn lo lắng chính là nếu việc trong tay Mặc Thiên Hành có [Tinh thạch] bị Nam Minh Long truyền bá ra, vậy Thiên Kiếm tông chẳng phải đứng mũi chịu sào hay sao?

Bên trong Nam Vực phạm vi, tính toán sơ qua Tông phái từ lớn cho tới nhỏ lấy hàng ngàn mà tính, vậy suy ra, muốn Thiên Kiếm tông nhân số ít ỏi, chỉ có vài ba con mèo nhỏ đem toàn bộ Nam Vực tông phái địch lại, chưa tính rất nhiều đại năng Độ Ách cảnh chú ý, nếu là như vậy còn không bằng cắt cổ tự sát cho nhanh!

Cho nên nếu tin tức này bị lan truyền ra, vậy thì Mặc Vũ cho dù không cam lòng cũng buộc phải giao ra viên [Tinh thạch] này mà thôi, nếu như hấn

không muốn đem toàn bộ Thiên Kiếm tông ôm nhau cùng chết.

Nhưng Mặc Thiên Hành trọng thương trở về thời gian đã qua hơn nửa tháng, thế mà vẫn chưa có ai tìm đến hỏi tới để cho Mặc Vũ tâm lý còn sót lại một chút may mắn.

Có khả năng rằng Nam Minh Long cũng muốn bản thân độc chiếm viên [Tinh thạch] này, cho nên không có tiết lộ phong thanh ra bên ngoài, thế nhưng bên trong Nam Minh tông thì khó nói chắc được điều gì.

Mặc Vũ nào bộ nhanh chóng vận chuyển, hần suy đi tính lại cuối cùng vẫn chỉ có một biện pháp để việc trong tay Mặc Thiên Hành có [Tinh thạch] chuyện này không bị lộ ra, đó là đem Nam Minh tông diệt đi, hơn nữa còn muốn chó gà không tha, vì chỉ có người chết mới không biết nói chuyện, mới có thể không làm tin tức bí mật này lộ ra.

Để làm được điều đó, quả thật đúng như Mặc Thiên Hành đã nói, chỉ có thể tăng lên thực lực bản thân mình chứ không còn có cách nào khác, hơn nữa cũng là vì chính mình sinh mệnh mà suy nghĩ.

Nam Minh Long, Kim đan cảnh trung kỳ sao? Cứ chờ đó cho lão tử!

...

Lúc này, Mặc Thiên Hành thời gian còn sót lại không nhiều lắm, hần khuôn mặt đã trở nên trắng bệnh, không còn chút nào huyết sắc, bờ môi khô nẻ rạn nứt, thế nhưng hần không hề cảm thấy thống khổ mà chỉ tiếc nuối nhìn lấy Mặc Vũ, muốn khắc sâu thân ảnh của hần vào trong linh hồn của mình trước khi triệt để chết đi, tan biến vào trong thiên địa này.

“Vũ Nhi, cha thời gian đã tới rồi...sau này cũng chỉ có thể dựa vào chính con, nhớ kỹ lời cha dặn, không muốn thả lỏng, đã rõ chưa?”

Mặc Vũ hai mắt có chút phiếm hồng, tuy Mặc Thiên Hành không thực sự là cha của hần, thế nhưng hần từ trên thân thể, cử chỉ, lời nói, toàn bộ của Mặc Thiên Hành cảm nhận được sự ấm áp của tình phụ tử, cho nên trong lòng cũng đã thực coi Mặc Thiên Hành là cha của mình, hần mặc dù cố gắng kiềm chế cảm xúc của bản thân, nhưng bên trong giọng nói không nén được vẻ nghẹn ngào:

“Cha, nhưng gì người nói ta đều ghi nhớ kỹ trong lòng, người ra đi thanh thản, đừng lo lắng cho ta, ta sẽ sống thật tốt, sau đó tìm về mẹ để gia đình chúng ta có thể một lần nữa quây quần!”

Mặc Thiên Hành nhếch lên khóe môi, sau đó cười dài một tiếng chấn động nói:

“Ha ha ha, Mặc Thiên Hành ta có vợ con như vậy đời này không còn gì nuối tiếc, kể từ hôm nay, Mặc Vũ chính thức trở thành tông chủ Thiên Kiếm tông đời tiếp theo, toàn bộ đệ tử cùng trưởng lão thấy hần đều phải mang theo tôn trọng nhất định, nếu không trục xuất tông môn!”

Toàn bộ đệ tử, đệ tử tạp dịch nghe được âm thanh của Mặc Thiên Hành, đều đồng thanh quỳ xuống một chân hô vang:

“Tham kiến tông chủ!!!”

“Tham kiến tông chủ!!!”

Mà hai vị trưởng lão là tam trưởng lão Vu Thông cùng Tứ trưởng lão Bạch Phương Huyền đang hoành không mà đứng cũng đồng dạng chấp lại hai tay, đầu hơi cúi, hô lên:

“Tham kiến tông chủ!!!”

Mặc dù Thiên Kiếm tông tuy nhân số rất ít, số lượng còn chưa đủ ba mươi, thế nhưng khi toàn bộ mọi người đồng thanh hô lên, cũng tương đối vang dội, duy chỉ có hai người Trương Khôn cùng Lạc Tú Phương là đứng ngậy ra, không biết làm thế nào cho phải.

Hai người bọn hần đều biết đại thế đã mất, sau đó thấy Mặc Vũ không để ý tới, liền muốn lên vòng qua Vu Thông cùng Bạch Phương Huyền chạy trốn.

Chỉ là bọn hần không biết rằng Mặc Vũ từ đầu tới cuối vẫn luôn để ý hai người, chỉ là mắt hần không có nhìn thẳng hai người mà thôi, cho nên khi thấy Vu Thông cùng Lạc Tú Phương định chạy trốn, hần ngay lập tức quát lớn một tiếng:

“Tam trưởng lão, Tứ trưởng lão, không được để cho hai người kia chạy thoát, mau ngăn bọn hần lại!!!”

Vu Thông cùng Bạch Phương Huyền đột nhiên giật mình, sau đó cả hai thông qua ánh mắt trao đổi thoáng một cái, trầm nghĩ:

Vị tân nhiệm chủ môn này cái giá cũng không nhỏ, ngay lập tức đã đối với hai người bọn họ quát tháo!

Chỉ là, lúc này Mặc Vũ đại thế đã thành, thế của hần so với bọn họ lớn hơn, cho nên hai người cũng nhẫn nhịn, thêm vào nữa là Mặc Vũ vừa kế thừa chức vị tông chủ mà hai người ngay mặt phản kháng chống đối, vậy thì không quá khôn ngoan, danh tiếng trong tông cũng biến thành không tốt đẹp gì.

Lại nói [Phá Chương đan] Mặc Thiên Hành hứa hẹn, hai người con chưa nhận được đâu, giờ cùng Mặc Vũ ngạnh lên, ai biết [Phá Chương đan] cuối cùng có phần của họ hay không?

Đồng thời động thân, Vu Thông cùng Bạch Phương Huyền tốc độ nhanh như chớp xuất hiện cản lại hai người Trương Không, Lạc Tú Phương, Vu Thông lạnh nhạt nói:

“Hai vị, chẳng lẽ không nghe thấy tông chủ mệnh lệnh hay sao? Các ngươi định đi nơi nào?”

Trương Không sắc mặt âm trầm lạnh lùng đáp:

“Vu Thông, chẳng lẽ ngươi thực sự coi tên nhãi ranh kia là tông chủ thật sao? Hẳn lúc này đối với hai người chúng ta ra tay, chưa chắc sau này sẽ không đối với các ngươi không nổi lên sát niệm, nên nhớ rằng trước đó ba người chúng ta đối với Mặc Thiên Hành động thủ, hai người các ngươi chỉ đứng nhìn bàng quan, các ngươi không sợ hấn vì cha chết mà hận lấy các ngươi sao?”

Lạc Tú Phương cũng tiếp lời:

“Vu trưởng lão, Bạch trưởng lão, Trương trưởng lão nói rất đúng, hai vị nên suy nghĩ cho thật kỹ càng, không nên chọn sai đường mới tốt!”

“Không bằng hai vị theo chúng ta rời đi Thiên Kiếm tông, tìm minh chủ mới, không cần phải suốt ngày lo nghĩ bảo toàn tính mạng?”

Bạch Phương Huyền cùng Vu Thông quả nhiên nhú mày, bọn hấn cũng không phải không nghĩ tới điều này, thế nhưng giờ trước mặt toàn bộ đệ tử trong tông lại đem phản tặc thả chạy hoặc cùng một chỗ rời đi, chuyện này truyền ra thì còn có ai, còn có nơi nào dám chứa chấp bọn hấn?

Lại nói bọn hấn luyến tiếc [Phá chương đan], dụ hoặc của [Phá chương đan] quả thực quá lớn để họ không thể chối từ!

Đúng lúc này, Mặc Vũ truyền âm thanh âm vang lên bên tai hai người:

“Hai vị trưởng lão, còn chờ gì nữa? Chỉ cần các ngươi đem hai người bọn hấn bắt giữ, bản tông chủ [Phá chương đan] tuyệt đối hai tay dâng lên!”

“Cần tuân tông chủ mệnh lệnh!!!”.

Mà Mặc Thiên Hành, cũng đúng lúc này, triệt để chết đi, hấn chết một cách rất bình thản, chết trong lòng con trai của hấn, Mặc Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nô lệ khế ước!

Mặc Vũ lúc này sống lưng thẳng tắp, đứng trên Kiếm phong, ngọn núi bình thường mà Mặc Thiên Hành vẫn luôn ở lại, nơi này còn có hấn động phủ.

Thanh phong lồng lộng, toàn bộ khung cảnh Thiên Kiếm tông được hấn toàn bộ thu vào bên trong tầm mắt, bên cạnh hấn là thi thể của Mặc Thiên Hành, hai mắt nhắm chặt, rất an tường, mà sau lưng hấn thì là hai người Vu Thông cùng Bạch Phương Huyền, còn có Trương Không cùng Lạc Tú Phương.

Chỉ là không giống hai người kia đang đứng mà Trương Không cùng Lạc Tú Phương lúc này bộ dáng tương đối chật vật, toàn thân bị trói chặt, hai gối quỳ xuống mặt đất hướng về thi thể của Mặc Thiên Hành.

Pháp lực bên trong thân thể bọn hấn đều đã bị Mặc Vũ sử dụng bí pháp phong lại sau khi cùng hai người Vu Thông, Bạch Phương Huyền giao thủ, nói đúng hơn là đè lên đánh, bọn hấn lúc này chẳng khác gì một phàm nhân tay trói gà không chặt, mặc người xử lý.

Sau một hồi, Mặc Vũ có lẽ cảm thấy như vậy đã đủ, hấn ngoảnh đầu lại, từ bên trong giới chỉ lòi ra hai chiếc bình ngọc, ném cho hai người Vu Thông cùng Bạch Phương Huyền, đồng thời mở miệng nói:

“Bên trong chính là [Phá chương đan], hai vị nhận lấy đi!”

Nghe vậy, Vu Thông cùng Bạch Phương Huyền hai mắt lóe lên tinh quang, đưa tay bắt lấy bình ngọc, lại đồ ra đan dược bên trong, khi thấy đúng là [Phá chương đan] không sai, bọn hấn đều mỉm cười hải lòng chấp tay nói:

“Như vậy hai người chúng ta xin đa tạ tông chủ!”

Mặc Vũ thân nhiên đáp:

“Không có gì, chuyện cha ta hứa hẹn cũng hai vị, ta đương nhiên sẽ hoàn thành, cho nên không cần cảm tạ!”

Chỉ là chưa đợi hai người nói lời nói khách sao, hấn đột nhiên cắt đứt nói tiếp:

“Nhân tiện, ta biết các ngươi đối với ta có đề phòng, sợ ta sau này thế lớn vì bài trừ dị kỷ cùng người không tuân theo mệnh lệnh mà đối với ra tay, không

biết có đúng không?”

Vu Thông, Bạch Phụng Huyền trong lòng âm thầm giật mình, có chút lo ngại, bất quá ngoài mặt bình thản đáp:

“Tông chủ, ngài nghỉ quá rồi!”

Mặc Vũ cười lắc đầu, lại nói:

“Đừng không thừa nhận, bởi vì ngay cả đến ta một cái mao đầu tiểu tử còn có thể nghĩ tới, hai người các ngài có thể không nghĩ tới hay sao?”

“Bất quá... việc này không phải không có cách nào điều hòa...”

Đến đây, Mặc Vũ hơi ngừng, để cho hai người cảm thấy hiếu kỳ không biết Mặc Vũ bên trong hồ lô bán thuốc gì?

Bạch Phụng Huyền có chút cảm thấy bản thân nàng cần một lần nữa đánh giá lại thiếu niên tông chủ trước mắt, bởi so với thanh niên cùng trang lứa mà nói thì thành thực hơn nhiều lắm mà Vu Thông lại âm thầm nhắc lên đề phòng.

Bạch Phụng Huyền hiếu kỳ hỏi:

“Không biết tông chủ biện pháp là...?”

“Ha ha ha, Bạch trưởng lão, Vu trưởng lão, các ngài thấy bản tông chủ thế nào?” Mặc Vũ cười ha ha không đáp hỏi ngược một câu có vẻ không liên quan gì tới câu chuyện.

Có điều Bạch Phụng Huyền dù sao cũng sống so với hắn lâu hơn mấy chục năm, cho nên tuy cảm thấy kỳ quái thế nhưng vẫn ăn ngay nói thật đáp:

“Tông chủ quả thực rất không tệ!”

Mặc Vũ nghe vậy cười nói:

“Chỉ không tệ thôi sao?”

Bạch Phụng Huyền hơi ngần ra, thầm nghĩ chẳng lẽ vị tông chủ này lại muốn nghe mình vỗ mông ngựa???

Có điều vỗ thì vỗ, nàng cũng không phải chưa từng vỗ, cho nên rất lưu loát nói:

“Đúng vậy, tông chủ quả thật là nhân trung long phượng, chỉ có thể dùng thiên tài để nói lên tông chủ tài hoa!”

Vu Thông đột nhiên nghe thấy Bạch Phụng Huyền đối với Mặc Vũ khen ngợi, mới đầu còn không hiểu thế nhưng sau đó cũng minh bạch, cho nên đồng dạng học theo:

“Đúng đúng, không sai, tông chủ so với thiên tài còn muốn thiên tài, chỉ là thiên tài thôi thì làm sao có thể đủ để lột tả hết tông chủ ưu tú, mà phải dùng hai chữ yêu nghiệt để hình dung!”

Lần này đến Mặc Vũ ngẩn người, hắn chỉ muốn nói cho hai người biết được hắn tốc độ tu luyện có bao nhiêu nhanh, từ đó để bọn họ thuận theo mình, ai biết đột nhiên hai người này gặp phải bệnh gì, đem mình vỗ mông ngựa vỗ kêu vang trời, có điều nghe cũng không tệ lắm!

Mặc Vũ dù sao cũng là một thanh niên mười tám xuân xanh, cho nên tâm tính mặc dù thành thực cỡ nào vẫn không thể được vỗ mông ngựa hơn nữa vỗ đến ác liệt như vậy mà trong lòng không cảm thấy sượng, sắc mặt không đổi, bởi nếu như vậy hắn còn là thanh niên sao?

Hắn tương đối hài lòng, sau đó mới ho khan một tiếng mà nói:

“Khục... hai vị, bản tông chủ chỉ muốn hai vị hiểu được rằng bản tông chủ tốc độ tu luyện là cỡ nào thần tốc, là cỡ nào biến thái, để cho hai vị hiểu rằng, ta tương lai không chỉ giới hạn ở Nguyên Thần cảnh, hay Hợp thể cảnh, cho dù là Độ Ách cảnh, tiến tới độ kiếp phi thăng cũng đều có khả năng, cho nên các ngài hiện tại nếu thực tâm quy thuận bản tông chủ, như vậy sau này chỗ tốt có bao nhiêu, không cần nói các ngài cũng hiểu?”

Nghe Mặc Vũ nói toạc ra như vậy, hai người đầu tiên biểu hiện chính là chớp mắt biến thành đen kịt, trên đầu giăng đầy hắc tuyến, đối với Mặc Vũ nội tâm giờ lên mười vạn cái ngón giữa, chỉ muốn chửi ầm lên rằng:

Con em ngài, nếu chỉ như vậy thì cứ nói con mẹ nó thẳng ra, còn cái gì mà cảm thấy ta như nào...

Đcmm ngài, làm cho chúng ta hai người tốn công vô ích đem ngài vỗ mông ngựa phách đến cmm vang, chúng ta chỉ muốn hỏi ngài một câu...

Thoái mái không hả???

Có điều, sau đó nghĩ kỹ lại lời Mặc Vũ nói, bọn hắn đều cảm thấy cũng có đạo lý, mà thực sự thì tốc độ tu luyện của Mặc Vũ không thể dùng từ nhanh để hình dung, mà phải dùng từ bay mới xứng tầm, chỉ trong vòng một ngày từ Luyện Khí cảnh lướt quá Trúc cơ, đập vào Kim đan đại đạo, quả thực quá yêu nghiệt, quá không thể tưởng tượng nổi.

Cho nên mà nói, nếu Mặc Vũ vẫn giữ được tiến cảnh này, cho dù thành tiên cũng không phải không được, mà khi đó, hai người bọn hắn nước lên thì thuyền lên, thông qua một loạt hành động mà Mặc Vũ thể hiện ra ngoài đều nói lên rằng vị tân tấn tông chủ này lòng dạ không phải bình thường, mà đã như thế thì có thể nào đối với hai người hắn bạc đãi?

Nếu thực là vậy, ai còn muốn hiệu lực cho hắn, ai còn muốn giúp hắn làm việc?

Nghĩ tới đây, Vu Thông cùng Bạch Phương Huyền đều từ trong mắt nhau đọc đến cùng chung một ý nghĩ, sau đó hai người đồng loạt có cùng một động tác, hai tay chấp lại, quỳ xuống một gối, đầu cúi thấp, đồng thanh hô lên:

“Thuộc hạ bái kiến tông chủ!”

Mặc Vũ nhìn thấy Vu Thông cùng Bạch Phương Huyền đối với mình tỏ thành ý, hắn không kìm được vang lên một đạo trường tiếu, vui mừng nói:

“Tốt, ha ha ha... rất tốt...”

“Hai vị đứng lên đi, từ nay về sau, các ngươi chính là ta thủ hạ, chỉ cần các ngươi không phụ ta, như vậy Mặc Vũ ta xin thề đời này không phụ các ngươi, tuyệt đối không bạc đãi!”

“Cảm tạ tông chủ!!!”

...

Sau khi bàn giao lại một số sự việc trong tông, để hai người Vu Thông còn có Bạch Phương Huyền thay mình quản lý, Mặc Vũ phát tay đuổi lui hai người, sau đó hắn mới chú ý tới Trương Khôn cùng Lạc Tú Phương vẫn còn ở trên mặt đất quỳ xuống, cười lạnh nện bước đi tới.

Tiến đến trước mặt hai người bọn hắn, Mặc Vũ lạnh nhạt nói:

“Hiện tại, có hai con đường để các ngươi chọn...”

“Thứ nhất là, chết...!!!”

Còn chưa dứt lời, Lạc Tú Phương một thân mị cốt phong tao ưỡn lên bộ ngực chỉ có mấy miếng vải rách che khuất bộ vị nhạy cảm, toàn bộ bày ra trước mặt Mặc Vũ, nhanh miệng nói:

“Tông chủ, thiếp thân lựa chọn con đường thứ hai, thiếp thân không muốn chết a!”

Một bên Trương Khôn nhìn thấy Lạc Tú Phương vậy mà lộ ra cái dạng này, liền thầm chửi một tiếng “Tiện hóa!” sau đó hắn đương nhiên lựa chọn...

...Phương án hai!

“Tông chủ, ta cũng lựa chọn con đường thứ hai...”

Cả hai người trong lòng mừng rỡ, thầm nghĩ tới Mặc Vũ vậy mà không giết bọn hắn, chỉ là bọn hắn vui mừng quá sớm rồi.

Mặc Vũ từ bên trong không gian giới chỉ lôi ra hai trương quyền trục làm bằng da thú, sau đó lạnh nhạt nói:

“Con đường thứ hai... ta có thể tha không giết hai người các ngươi, thế nhưng các ngươi phải cùng ta ký kết nô lệ khế ước!”

Nghe tới mấy chữ “Nô lệ khế ước” hai người sắc mặt đều biến thành trắng bệch, bởi khế ước này có tác dụng ra sao, bọn họ đương nhiên hiểu đến thấu triệt rõ ràng, còn không phải chủ nhân một cái ý niệm có thể đem bọn hắn sự tồn tại xóa bỏ hay sao?

Sắc mặt càng lúc càng khó coi, Lạc Tú Phương vẫn chưa từ bỏ, nàng không muốn bản thân sinh tử rơi vào trong tay vị tông chủ trẻ tuổi này, để rồi không còn do nàng quyết định, nàng thân thể đột nhiên di động tiến đến dựa vào đùi của Mặc Vũ, trước ngực nhúc càu liên tục đối với bắp chân hắn cọ xát, giọng tràn ngập yêu mị cầu xin:

“Tông chủ, đừng bắt thiếp thân ký kết nô lệ khế ước có được hay không? Thiếp thân sau đó đảm bảo sẽ đối với tông chủ như thiên lôi chỉ đâu đánh đó, không dám có điều mạo phạm, chỉ mong tông chủ khai ân!”

Mặc Vũ tuy đối với Lạc Tú Phương không mấy có hảo cảm, thế nhưng hắn dù sao cũng là thanh niên nhân đương trong thời kỳ dục vọng mãnh liệt nhất, nay nhận lấy Lạc Tú Phương kiều khích để cho hắn hơi thở cùng nhịp tim có mấy phần tăng tốc, thế nhưng chỉ là thân thể sinh lý còn không chiến thắng được lý trí.

Thêm vào đó, sau khi Lạc Tú Phương ký kết nô lệ khế ước, chẳng lẽ sau đó hắn ra lệnh nàng nằm ngửa ra để hắn mặc sức phát tiết, nàng còn dám phản kháng mình sao? So sánh về sự an toàn cùng đảm bảo, hiển nhiên ký kết khế ước vẫn là lựa chọn tốt nhất.

Mà trái với Lạc Tú Phương đem tiết tháo toàn bộ quăng đi, so với kỹ nữ còn muốn tao lãng, Trương Khôn ngược lại không làm ra hành động đáng xấu hổ như thế, hắn chỉ ít có chút cốt khí, hừ lạnh nói:

“Muốn ta chỉ vì giữ mạng mà khuất nhục ký kết nô lệ khế ước? Tiểu tử nguoi đừng có hòng, ta thà chết chứ không muốn trở thành người khác nô lệ!”

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tới Cường Vô Địch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Khế ước, thành!

Đối với biểu hiện của Lạc Tú Phương cùng Trương Khôn, Mặc Vũ cũng không lấy làm bất ngờ, dù sao từ trước tới giờ Lạc Tú Phương tuy không có bị tai tiếng gì về cách sống cũng như tác phong, thế nhưng nàng trong tu hành giới nổi tiếng tao lãng yêu mị, mỗi lời nói đều mang lấy mị hoặc, cho nên đối với hần thi triển sắc dụ là việc không có gì lạ, mà Trương Không tuy cũng tiếc mạng, nhưng hần từ trước tới giờ có tiếng là sát phạt tàn nhẫn, có vài phần là do công pháp hần chủ tu liên quan tới sát đạo, cho nên tương đối cứng rắn.

Bởi vì điều đã nằm bên trong tính toán, cho nên Mặc Vũ nghe Trương Khôn nói xong cũng không có biểu lộ gì, thản nhiên nói:

“Có cốt khí, có điều nguoi nếu đã không tuân theo bản tông chủ mệnh lệnh, giữ lại cũng chỉ thêm phiền, cho nên nguoi có thể đi chết!”

Sau đó, Mặc Vũ đột nhiên trong tay xuất hiện Xích Diễm kiếm đâm xuyên qua lồng ngực Trương Khôn, chấm dứt hần sinh mạng.

“Đinh, Ký chủ giết chết Trương Khôn, Kim đan cảnh sơ kỳ, Giả đan kỳ, nhận được 4900 điểm Exp”.

“Ký chủ thu được [Nhân đồ kiếm quyết] x1”.

“Ký chủ thu được hạ phẩm linh khí [Sát nhân kiếm] x1”.

“Ký chủ thu được [Linh thạch trung phẩm] x300”.

“Ký chủ thu được [Không gian giới chỉ] x1”.

“Ký chủ thu được [Linh thạch hạ phẩm] x1300”.

“Ký chủ thu được [Sơ cấp luyện đan thuật] x1”.

Hàng loạt thông báo được hệ thống phát ra sau khi Mặc Vũ giết chết Trương Khôn, để hần có chút vui mừng đó là bên trong còn rơi ra một quyển sách gọi là [Sơ cấp luyện đan thuật], nếu hần không nhầm thì sau khi học tập sẽ nhập môn Huyền đan sư cái chức nghiệp này.

Quả nhiên khi Mặc Vũ xem xét thông tin, liền không khác mấy hần suy đoán:

[Sơ cấp luyện đan thuật] thư tịch: Bên trong ghi chép lại thủ pháp luyện đan cơ bản cùng mười lăm vạn sáu ngàn tám trăm bảy mươi chín loại dược liệu đi kèm một trăm hai mươi tám loại đan phương, sau khi sử dụng học được sơ cấp luyện đan thuật kỹ năng, có thể luyện chế đan dược từ tam phẩm trở xuống.

Đánh giá: ★ ★ ★

Trong khi Mặc Vũ trong lòng âm thâm kinh hi thì bên ngoài Lạc Tú Phương trông thấy Trương Khôn bị giết, hơn nữa còn chết rất gọn gàng, sạch sẽ, Mặc Vũ một kiếm này xuống tay vô cùng lưu loát, không một tia trần chừ để cho nàng trong lòng run lên, sắc mặt biến thành tái nhợt không chút huyết sắc.

Mặc Vũ xem xong toàn bộ thông tin vật phẩm mới nhận được, đóng lại hệ thống giao diện, sau đó mới cúi đầu nhìn xuống Lạc Tú Phương, hần lạnh lùng nói:

“Thế nào? Trương Khôn đã chết, còn nguoi thì sao? Muốn sống hay muốn chết?”

Lạc Tú Phương tâm tình rối như tơ vò, cộng thêm sợ hãi chiếm lĩnh tâm thần, nàng tuy không muốn trở thành nô lệ, sinh tử bị người định đoạt nắm trong tay, thế nhưng so với lập tức chết đi thì làm nô lệ có vẻ vẫn còn muốn tốt hơn nhiều lắm, con kiến còn muốn sống chứ đừng nói chỉ là người, nàng run rẩy đáp:

“Thiếp...thiếp thân lựa chọn...ký kết nô lệ khế ước!”

Nói ra lời này dường như đã mang đi nàng toàn bộ sức lực, thân thể mềm oặt xuống.

Thấy Lạc Tú Phương đồng ý cùng mình ký kết khế ước, Mặc Vũ bàn tay nắm lấy cằm của nàng, mặt cúi xuống, môi khẽ nhếch lộ ra tà tiếu mà nói:

“Không cần lộ ra cái vẻ mặt như chết cha chết mẹ đó trước mắt ta, trở thành bản tông chủ nô lệ, cũng là người phúc phận, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, bản tông chủ sẽ không đối với người như nào, nếu không. . . ha ha. . . Trương Không chính là người kết cục, người hiểu rồi chứ?”

Lạc Tú Phương bị Mặc Vũ khuôn mặt kẻ sát lấy, cảm nhận hơi thở cương dương của hắn phả vào mặt nàng hô hấp có chút gấp, tuy bề ngoài Lạc Tú Phương để cho người khác đối với nàng có cảm giác nàng rất phong tạo mị hoặc, thế nhưng sự thật là nàng từ trước tới giờ chưa bao giờ cùng nam tử tiếp xúc thân mật như lúc này.

Hai má đột nhiên ửng hồng phơn phớt, Lạc Tú Phương Âm thầm quan sát kỹ Mặc Vũ một lượt sau đó trong lòng đột nhiên nảy ra ý nghĩ:

“Vị tông chủ này không nghĩ tới cũng rất tuần tú. . .”

Chỉ là ngay lập tức nàng đem cái ý nghĩ này ném ra sau đầu, dù sao chính vị tông chủ trước mắt này đem nàng biến thành thân phận nô lệ, sinh tử nắm giữ tư cách cũng mất đi, nàng đáng lý phải hận hắn mới đúng, làm sao có chuyện lại cảm thấy hắn hợp mắt?

Có điều, trước mặt tình cảnh, người là dao thớt, ta là thịt cá, Lạc Tú Phương không thể không cúi đầu.

Sau đó?

Đương nhiên không có biến hóa gì phát sinh, mà Lạc Tú Phương cũng thuận lợi trở thành Mặc Vũ nô lệ, chỉ là nàng cái thân phận này chỉ áp dụng trong trường hợp hai người ở cùng nhau mà thôi, khi đó nàng mới phải xưng hô Mặc Vũ là chủ nhân, còn bình thường, nàng vẫn như cũ là Kim đan cảnh cường giả, trưởng lão của Thiên Kiếm tông.

Nghe qua thì cảm thấy thật mỉa mai, thế nhưng tất cả lại là sự thật mà nàng cũng thực sự trở thành hắn nô lệ, hắn muốn nàng làm gì nàng đều phải tuân lệnh thực hiện không thể phản kháng nếu không muốn cảm nhận nỗi thống khổ sống không bằng chết của việc linh hồn bị xé toạc.

Đuổi đi Lạc Tú Phương, cũng thông tri người trong tông môn không được cùng nàng gây khó dễ, đồng thời vẫn để nàng giữ nguyên chức trưởng lão Thiên Kiếm Tông cùng hai người Vu Thông còn có Bạch Phương Huyền thay hắn quản lý tông môn sự vụ.

Còn thi thể của Mặc Thiên Hành thì sau đó đã được hắn sai người đặt vào một chiếc quan tài bằng gỗ Tử Đằng chuyển vào bên trong từ đường môn phái, đồng thời cũng định ra mấy ngày nữa sẽ tổ chức tang lễ cho lão Mặc.

Mà Mặc Vũ lúc này từ trên đỉnh Kiếm phong tiến vào bên trong Mặc Thiên Hành trước kia ở lại động phủ.

Nhìn qua một vòng động phủ hoàn cảnh, Mặc Vũ không khỏi cảm thán, hắn cảm thấy lão Mặc khi sống cũng thật là quá tiết kiệm, cả tòa động phủ cực kỳ đơn sơ, chỉ có một bộ bàn ghế bên trên đặt lấy một bộ dụng cụ pha trà, một chiếc giường làm bằng đá mặt trên trải một lớp chăn đệm, dưới đất là một chiếc bồ đoàn, đó là tất cả những gì hắn thấy được bên trong tòa động phủ này.

Đi tới bên cạnh giường đá, đưa tay khẽ chạm tới lớp chăn đã hoàn toàn trở nên lạnh lẽo, Mặc Vũ tâm trạng hơi có chút xuống dốc, nghĩ tới đoạn tình cảm phụ từ ngắn ngủi giữa hai người, hắn không khỏi thờ dài.

Chỉ là hắn rất nhanh điều chỉnh được tâm tình của mình, sau đó khoanh chân ngồi lên trên mặt giường, hắn bắt đầu mở ra hệ thống giao diện, đầu tiên là bảng thuộc tính nhân vật:

Ký chủ: Mặc Vũ

Giới tính: Nam

Tuổi tác: 18

Tư chất: ★ ★ ★ ★ ★ (Tư chất chia cửu tinh, nhất tinh thấp nhất, cửu tinh cao nhất)

Ngộ tính: ★ ★ ★ ★ ★ ☆ (Ngộ tính chia cửu tinh, nhất tinh thấp nhất, cửu tinh cao nhất)

Cảnh giới: Kim đan cảnh (Giả đan)(Exp: 9.900/15.000)

Vật phẩm: [Hạ phẩm linh thạch] x18.800, [Trung phẩm linh thạch] x 2300, [Thượng phẩm linh thạch] x3000, [Xích Diễm kiếm], [Lạc Hà kiếm], [Sát nhân kiếm], [Tư chất đề thăng tập] x1, [Ngộ tính đề thăng tập] x1, [Luyện đan thất kiến trúc tập] x1, [Nghị sự điện kiến trúc tập] x1, [Tu luyện thất kiến trúc tập] x1, [không gian giới chỉ] x3, [Kim Cang phù] x1, [Sơ cấp luyện đan thuật] x1, [Nhân đồ kiếm quyết] x1, [Trường môn ngọc bội] x1, [Thanh Liên kiếm quyết] x1, [Tinh thạch] x1, [Thỏ độn phù] x1, [Băng phong phù] x1, [Hóa Lân quả] x1, [Huyết Linh Tham] x1, [Tụ linh trận bản vẽ] x1, [Hồi huyết đan] x50, [Hồi pháp đan] x50.

Kỹ năng: [Cuồng bạo]

Công pháp: [Cửu chuyển huyền công] (Tàn thiên)(nhất chuyển viên mãn)

Không có gì thay đổi quá nhiều, ngoại trừ cảnh giới từ Luyện khí cảnh thông mạch kỳ tăng lên Kim Đan cảnh Giả đan kỳ, điểm Exp cần để tấn cấp cũng tăng tới 15.000 điểm, mà vật phẩm nhiều thêm ra một chút.

Rất dễ nhận thấy một vài loại vật phẩm mới xuất hiện bên trong rương chứa đồ, chính là hai thanh linh khí là [Sát Nhân kiếm] cùng [Lạc Hà kiếm], theo thứ tự là hạ phẩm linh khí cùng trung phẩm linh khí tới từ việc hấn đem Hoàng Thắng cùng Trương Không giết chết.

Sau đó là hai bản Kiếm quyết, một bản tới từ Trương Không là [Nhân đồ kiếm quyết], một bản là ở bên trong trữ vật giới chỉ của Mặc Thiên Hành tìm thấy, [Thanh Liên kiếm quyết] hiển nhiên là loại kiếm quyết mà Mặc Thiên Hành từng dùng khi đối chọi với ba vị trưởng lão, còn có một loại linh dược là [Huyết Linh Tham], một tấm [Thỏ độn phù], một tấm [Băng Phong Phù] cùng một viên [Tinh thạch].

Khi Mặc Vũ kiểm tra thì thông tin hiện ra như sau:

Linh dược [Huyết Linh tham]: Là một loại linh dược họ linh chi, toàn thân màu đỏ thẫm như máu, có thể sử dụng phối hợp với một số loại linh dược khác dùng để luyện đan hoặc phục dụng đạt được một chút kinh nghiệm giá trị.

Đánh giá: ★ ★ ★

Bí tịch [Thanh Liên kiếm quyết]: Là Một loại tương đối cường đại kiếm quyết, toàn thể bao gồm có lục thức:

Thứ thứ nhất [Thanh Liên Sơ Hiện]

Thứ thứ hai [Thanh Liên Hóa Kiếm]

Thứ thứ ba [Thanh Liên Nở Rộ]

Thứ thứ tư [Thanh Liên Kiếm Ý]

Thứ thứ năm [Thanh Liên Kiếm Tâm]

Thứ thứ sáu [Kiếm Như Thanh Liên]

Đánh giá: ★ ★ ★ ★ ★

Tam phẩm [Băng Phong phù]: Sau khi kích phát có thể phát ra băng phong thuật, đem địch nhân đông cứng thành băng điêu, hiệu quả từ Kim đan cảnh trở xuống, cao hơn vô hiệu.

Đánh giá: ★ ★ ★

Tam phẩm [Thỏ độn phù]: Sau khi kích phát có thể để người dùng sử dụng thỏ độn thuật bên trong thỏ địa viễn độn, hữu hiệu trong việc chạy trốn đào mệnh.

Đánh giá: ★ ★ ★

Vật phẩm [Tinh thạch]: Do linh khí bên trong tinh thạch quặng mỏ mấy vạn năm lắng đọng kết tinh mà thành, bên trong ẩn chứa linh khí số lượng lớn, có thể giá trị trao đổi, hoặc sử dụng để tu luyện.

Đánh giá: ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tới Cường Vô Địch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Lại đột phá, Kim đan trung kỳ!

Ngoài [Thanh Liên kiếm quyết] môn kiếm pháp này, Mặc Vũ đồng thời còn thu được từ trên người Trần Khôn một quyển [Nhân đồ kiếm quyết], đồng dạng cũng mở ra xem lấy thông tin về nó.

Bí tịch [Nhân đồ kiếm quyết]: Là một môn sát đạo kiếm pháp, tốc độ nhanh chóng, cộng thêm luyện này kiếm pháp giả khí tức trên thân sẽ biến thành tương đối ẩn nấp để phù hợp với tiêu chí nó là lấy mục đích giết người làm chủ, lấy thiên, địa, huyền, hoàng tạo thành tứ thức mở đầu, dùng để tụ lực, công thêm cuối cùng một thức thuộc dạng sát chiêu tên là [Nhân sát] đem lực lượng từ tứ thức đằng trước bạo phát ra một kích đầy địch nhân vào chỗ chết, là một môn không sai kiếm pháp.

Đánh giá: ★ ★ ★ ★ ☆

Không nghĩ tới rằng môn sát đạo kiếm pháp này được hệ thống đánh giá cao như vậy, so với [Thanh Liên kiếm quyết] chỉ thua có nhất tinh rưỡi, đạt tới tứ tinh rưỡi cấp độ, nếu tính toán một chút thì bên trong tứ đại vực cũng thuộc hàng ngũ trung cấp kiếm pháp rồi.

Xem xét hoàn tất bí tịch, vật phẩm các loại, hẳn đương nhiên không thể nào đem hai bộ kiếm quyết bỏ qua, bởi vì từ trước tới giờ vẫn luôn đối với kiếm có một sự ưu ái không hề nhẹ, cho nên hẳn trực lựa chọn học tập toàn bộ.

“Đinh, ký chủ lựa chọn học tập [Thanh Liên kiếm quyết]”.

“Ký chủ lựa chọn học tập [Nhân đồ kiếm quyết]”.

“hệ thống bắt đầu đối với ký chủ thực hiện quán đĩnh truyền thụ, mời chú ý...”

“Bắt đầu quán đĩnh...”

“.....”

Tiếp đó, từng đạo bóng người đang vung kiếm trong tay múa lên từng thức kiếm pháp, các loại kỹ xảo biến hóa cùng toàn bộ khẩu quyết đều được hệ thống bả

Nói thêm một chút khi Mặc Vũ thông qua hệ thống học được võ kỹ, đồng dạng giống với khi hắn học tập công pháp, đều ngay lập tức đạt tới nhập môn cảnh giới, ví dụ như [Cửu chuyển huyền công] sau khi học xong liền trực tiếp đạt nhất chuyển viên mãn thi [Thanh Liên kiếm quyết] cùng [Nhân đồ kiếm quyết] hẳn cũng sẽ đạt tới tiêu thành chỉ cảnh, còn nếu muốn tiến thêm một bước đạt tới đại thành rồi sau đó là viên mãn, cuối cùng là chân ý cảnh giới thì hẳn phải bỏ công sức ra mài nước, đi tập luyện cùng lĩnh ngộ, đó là cách duy nhất có thể giúp hắn tấn cấp.

Lần này được hệ thống quán thụ cũng không có đau đớn kinh khủng như khi Mặc Vũ học tập [Cửu chuyển huyền công], dù sao độ biến thái của [Cửu chuyển huyền công] đối với thân thể cải tạo không phải là hai môn kiếm pháp có thể so được, tuy là vậy, thế nhưng lượng tri thức tươi mới đối lớn của hai bộ kiếm pháp cũng khiến hắn đầu óc choáng váng, đặc quánh như tương hồ, phải mất một thời gian tương đối lâu sau đó hắn mới cảm thấy khá hơn một chút.

Nhưng chưa dừng ở đó, bởi vì Mặc Vũ biết được không lâu sau, hắn phiền phức liền muốn tới rồi, cụ thể là tới từ Nam Minh tông, hiển nhiên Nam Minh Long thương thế khỏi hẳn liền sẽ tìm tới hắn nghĩ đoạt trở lại viên [Tinh thạch] trong tay hắn, cho nên hắn phải đẩy nhanh tiến độ tu luyện, nhanh chóng đột phá Kim đan cảnh trung kỳ.

sau đó, Mặc Vũ từ bên trong rương chưa hề đem ra hai loại linh dược là [Hỏa Lân quả] cùng [Huyết Linh tham], trực tiếp bỏ vào miệng phục dụng.

Mặc dù làm như vậy có điểm lãng phí vì linh dược chỉ có thể phát huy toàn bộ dược hiệu khi đem đi luyện chế thành đan dược, thế nhưng Mặc Vũ cảm thấy hắn không có quá nhiều thời gian, cho nên dù là có một chút phí phạm, nhưng hắn không thèm quan tâm

“Đinh, ký chủ phục dụng [Hỏa Lân quả], thu được Exp: 400 điểm”.

“Ký chủ phục dụng [Huyết Linh tham], thu được Exp: 1000 điểm”.

Mặc Vũ sau khi ăn xong cảm thấy cũng không tệ lắm, hai loại linh dược tổng cộng mang về cho hắn 1400 điểm Exp, con đường thăng cấp tới Kim đan cảnh trung kỳ, Ngưng đan cảnh lại gần thêm một bước.

Sau đó, Mặc Vũ mở ra thuộc tính nhân vật giao diện:

Ký chủ: Mặc Vũ

Giới tính: Nam

Tuổi tác: 18

Tư chất: ★★☆☆☆☆ (Tư chất chia cửu tinh, nhất tinh thấp nhất, cửu tinh cao nhất)

Ngộ tính: ★★☆☆☆☆ (Ngộ tính chia cửu tinh, nhất tinh thấp nhất, cửu tinh cao nhất)

Cảnh giới: Kim đan cảnh (Giả đan)(Exp: 11.300/15.000)

Vật phẩm: [Hạ phẩm linh thạch] x18.800, [Trung phẩm linh thạch] x 2300, [Thượng phẩm linh thạch] x3000, [Xích Diễm kiếm], [Lạc Hà kiếm], [Sát nhân kiếm], [Tư chất đề thăng tập] x1, [Ngộ tính đề thăng tập] x1, [Luyện đan thất kiến trúc tập] x1, [Nghị sự điện kiến trúc tập] x1, [Tu luyện thất kiến trúc tập] x1, [không gian giới chỉ] x3, [Kim Cang phù] x1, [Sơ cấp luyện đan thuật] x1, [Trưởng môn ngọc bội] x1, [Tinh thạch] x1, [Thỏ độn phù] x1, [Băng phong phù] x1, [Tụ linh trận bản vẽ] x1, [Hồi huyết đan] x50, [Hồi pháp đan] x50.

Kỹ năng: [Cuồng bạo]

Công pháp: [Cửu chuyển huyền công] (Tàn thiên)(nhất chuyển viên mãn)

Gật đầu hài lòng, Mặc Vũ sau đó đóng lại thuộc tính nhân vật giao diện, lại từ bên trong rương chưa hề lôi ra viên [Tinh thạch] kia, bắt đầu dả tọa, vận lên [Cửu chuyển huyền công] môn công pháp này, bắt đầu rút lấy linh khí bên trong hấp thu tu luyện.

...

Năm ngày trôi qua thật nhanh, Mặc Vũ đã từ bên trong tu luyện tỉnh lại, hần lúc này đã đột phá tới Kim đan cảnh trung kỳ, ngưng đan kỳ, mà điểm Exp cần thiết để đột phá Kim đan hậu kỳ liền từ 15.000 biến thành 30.000, lật lên gấp đôi, đồng thời [Cửu chuyển huyền công] cũng đã bước vào nhị chuyển sơ thành.

Nhìn viên [Tinh thạch] trong tay không có chút nào dấu hiệu thu nhỏ, linh khí bên trong vẫn cực kỳ sung túc, dường như năm ngày qua hần điên cuồng hấp thu linh khí chứa đựng bên trong đối với nó chỉ là hạt cát trong sa mạc vậy, Mặc Vũ cũng không biết bản thân mình đột phá Kim đan trung kỳ nguyên nhân là do hấp thu linh khí bên trong [Tinh thạch] chuyển hóa thành Exp hay là do [Cửu chuyển huyền công đột phá] kéo theo cảnh giới nước lên thì thuyên lên!?

Nghĩ tới có lẽ là cả hai đi...

Mà sự thật cũng không khác so với hần suy nghĩ là mấy, [Cửu chuyển huyền công] chủ tu thân thể, nhưng đồng dạng cũng là công pháp khí tu, có điều là môn công pháp này cần tới quá nhiều Linh khí mới có thể tu luyện được, lấy nguyên lý sử dụng linh khí tẩm bổ thân thể tiến tới cường hóa đến mức vô cùng cường đại, còn dư thừa lại linh khí mới đem thu nạp vào kim đan bên trong đan điền mà Mặc Vũ nắm trong tay [Tinh Thạch] chẳng khác nào có một kho linh khí di động, vừa vặn đủ điều kiện cần của [Cửu chuyển huyền công].

Mặc Vũ trước đó cũng chưa từng nghĩ tới rằng hai thứ này có thể hỗ trợ cho nhau để hần tốc độ đột phá so với trong tưởng tượng còn muốn nhanh hơn nhiều lắm, vốn vẹn chỉ mất có năm ngày hần đã đạt tới nhị chuyển sơ thành, cũng tấn cấp lên Kim đan trung kỳ, để cho hần cũng rất kinh hi.

Còn nếu người nói hần trong tay có hệ thống, đột phá còn muốn mất tới năm ngày, vậy mà có thể tính là nhanh?

Đáp án là ...Đương nhiên!

Không chỉ là nhanh đơn giản như vậy mà phải nói chính xác thì là quá nhanh mới có thể hình dung được Mặc Vũ đột phá tốc độ, thử nhìn đám trưởng lão trong tông liền có thể biết được rất rõ ràng, bọn hần tu luyện cho tới giờ có bao nhiêu năm? Chỉ ít cũng phải mấy chục năm, thế nhưng bọn hần cảnh giới là gì?

Kim đan sơ kỳ!

Từ mấy năm trước bọn hần đã đột phá lên Kim đan sơ kỳ, cho tới mấy năm sau vẫn chỉ là Kim đan sơ kỳ, như vậy Mặc Vũ chỉ mất có năm ngày liền đột phá cửa ải mà bọn hần mấy năm nay luôn ngày nhớ đêm mong, vậy còn không tính là nhanh thì cái gì mới gọi là nhanh?

Quay trở lại với Mặc Vũ, hần lúc này từ bên trong động phủ đi ra, sau đó triệu hoán ra Xích Diễm kiếm, dựa theo ký ức trong đầu, bắt đầu luyện tập [Thanh Liên kiếm quyết] còn có [Nhân đồ kiếm quyết] hai bộ này kiếm pháp.

Chỉ thấy kiếm trong tay vung lên, thân ảnh Mặc Vũ biến mất, không, phải nói chính xác thì là tốc độ của hần trở nên quá nhanh để mắt thường không sao bắt kịp được, chỉ có thể nhìn thấy được ở vị trí của hần đột nhiên xuất hiện từng đóa thanh liên, khi thì ở trong hình dáng búp liền, khi thì nở rộ, sau đó lại hóa thành từng màn kiếm vũ...

Cho tới lúc thân ảnh của hần lại một lần nữa hiện ra, lần này hần giống như thân hóa thành một đóa thanh liên, vô cùng tinh khiết mỹ lệ, nhưng bên trong lại ẩn chứa vô tận sát cơ, nếu không nhầm thì một thức này tên gọi là [Thanh Liên kiếm ý], tiếp đó sát cơ hoàn toàn biến mất, ẩn dấu thật sâu, chỉ để lại bên ngoài cho người ta một cảm giác hần chính là một đóa thanh liên vô cùng tinh khiết, vô cùng mỹ lệ, để người ta vô thức hướng về, chiêu này chính là một thức [Thanh liên kiếm tâm], khi mà tâm đã hóa thành thanh liên, thì kiếm ý ẩn chứa sát cơ đã bị ẩn nấp đến hoàn mỹ không một chút nào lộ ra, chờ địch nhân đứng trước một đóa thanh liên mang theo vô tận đẹp để mà buông lỏng cũng chính là lúc hần nhận ra bản thân đã không còn đường thoát, đã vào thế tất phải chết.

Một bộ [Thanh Liên kiếm quyết] được Mặc Vũ triển khai tương đối hoàn chỉnh, nếu Mặc Thiên Hành còn sống mà biết được, hần sẽ cực kỳ ngạc nhiên, bởi lẽ Mặc Vũ thi triển [Thanh Liên kiếm quyết] đồng dạng thuộc về tiểu thành cảnh giới giống như hần, đáng nói là Mặc Thiên Hành luyện tập [Thanh Liên kiếm quyết] đã có một thời gian tương đối lâu, hơn nữa đầu chỉ là mấy năm?

Chính xác hần mất tới gần 7 năm mới đem [Thanh Liên kiếm quyết] tập đến tiểu thành, còn Mặc Vũ?

Có vẻ một ngày cũng chưa tới đi!

Nhưng bản thân là người trong cuộc, Mặc Vũ lại không mấy hài lòng, bởi hần cảm thấy được bên trong vẫn còn khá nhiều thiếu sót, đôi chỗ vẫn không được thông thuận như ý, có điều hần thông qua hệ thống học tập cũng mới chỉ đạt tới tiểu thành cảnh giới mà thôi, cho nên không cảm thấy thất vọng đồng thời cũng không kỳ vọng quá nhiều, như hần hiện tại đã tính là tốt lắm rồi, nếu là người khác không có vài năm luyện tập, vậy thì đừng mong đạt được cảnh giới của hần bây giờ, huống chi là đại thành cảnh giới sau đó.

Tiếp tục vùng kiếm luyện tập, chỉ khác là lần này không phải [Thanh Liên kiếm quyết] nữa mà là sát nhân kiếm pháp [Nhân đồ kiếm quyết], đối với mỗi một thức hần đều tỉ mỉ cảm nhận bản thân động tác, ý cảnh, ... đem so sánh với bóng ảnh luyện kiếm trong đầu, từ đó nhận ra bản thân chênh lệch, tiếp tới làm ra sửa đổi.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, sau khi hoàn thành xong [Nhân đồ kiếm quyết] diễn luyện, hần lại luyện lại [Thanh Liên kiếm quyết] một lần, tinh thần vô cùng chăm chú, vừa vùng kiếm trong tay vừa dùng thân thể cảm ngộ ý cảnh bên trong, Mặc Vũ dường như tiến vào trạng thái vong ngã cho tới khi một đạo thanh âm vang lên để hần từ bên trong thoát ra:

“Chủ nhân, thiếp thân có việc muốn cầu kiến!”

Nghe giọng điệu này liền có thể đoán ra người đến không phải ai khác mà chính là hắc tử nhân nô lệ, Lạc Tú Phương trưởng lão Thiên Kiếm Tông.

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Có sắc tâm không có sắc đảm?

Nghe thấy đạo âm thanh quen thuộc này, Mặc Vũ ngay lập tức từ bên trong trạng thái vong ngã tỉnh táo lại, sau đó hắc tử cũng hơi có chút tiếc nuối, dù sao trạng thái như vậy không phải lúc nào muốn tiến vào cũng có thể tùy tiện tiến vào mà cũng cần có thời điểm.

Có điều, Mặc Vũ cũng không có đối với Lạc Tú Phương cất ngang hắc tử luyện tập mà chán ghét hay nổi giận, bởi vì trước đó hắc tử đã mệnh lệnh cho nàng, nếu không có sự tình gì quan trọng liền không nên tới làm phiền hắc tử, Lạc Tú Phương bản thân là hắc tử nô lệ, không thể cãi lệnh hắc tử, cho nên bây giờ nàng ngang nhiên đem hắc tử tỉnh lại hiển nhiên là có chuyện trọng yếu cần cùng hắc tử nói.

“Có chuyện gì?” Cất đi Xích Diễm kiếm, Mặc Vũ bình thản nói.

“Chủ nhân, bên phía Nam Minh tông bên kia có động tĩnh!” Lạc Tú Phương nhanh chóng đáp.

Nghe tới ‘Nam Minh Tông’ ba chữ, Mặc Vũ chân mày cau lại, sau đó nói tiếp:

“Kể rõ ràng một chút, Nam Minh tông còn có Nam Minh Long lão già kia có những động thái gì?”

Lạc Tú Phương cũng biết vị chủ nhân này của nàng đối với chuyện này rất trọng thị, cho nên không có lòng vòng mà nói ngay:

“Thiếp thân theo lời của chủ nhân vẫn nhìn chăm chăm bọn hắc tử, tin tức là thiếp thân từ bên trong một tên nha hoàn bên cạnh Nam Minh Long mà thiếp thân mua chuộc được mới ra, nghe nói thương thế của hắc tử đã hoàn toàn khỏi hẳn, ngay khi từ bên trong động phủ đi ra liền ở trong đại sảnh bố trí cách âm kết giới triệu tập toàn bộ mấy vị trưởng lão Kim đan sơ kỳ không biết nói chuyện gì, chỉ biết mấy vị trưởng lão khi từ bên trong đó đi ra về mặt ai nấy đều mừng như điên!”.

Nghe thấy như vậy, Mặc Vũ chân mày càng cau chặt hơn, đây hiển nhiên không phải là dấu hiệu tốt đẹp gì, ngoài [Tinh thạch] thứ này ra, Mặc Vũ quả thật không nghĩ ra còn có gì khác có thể để Nam Minh Long hưng sự động chúng như vậy.

Cho nên thời gian hắc tử không còn quá nhiều.

Mặc Vũ sau đó lại nói:

“Có tra được bên trong Nam Minh Tông có bao nhiêu tên Kim đan cảnh cường giả hay không?”

Lạc Tú Phương tuy bề ngoài có chút tao lãng, thế nhưng đối với việc mà Mặc Vũ giao cho nàng đi làm, cũng tương đối để tâm, cho nên đáp ngay:

“Kim đan cảnh cường giả mặt ngoài gồm bảy tên trưởng lão cùng một tên đệ tử chân truyền mới tấn thăng, đều là Kết đan cảnh sơ kỳ, cộng thêm Nam Minh Long có tu vi Kết đan cảnh trung kỳ, tổng cộng chín tên, còn có Kim đan cảnh cường giả ẩn dấu hay không thì thiếp thân không cách nào điều tra tới”.

“Ồ, vậy mà còn có một vị đệ tử tu vi Kim đan cảnh?” Nghe được bên trong vậy mà lại có một tên đệ tử, Mặc Vũ cũng tương đối ngạc nhiên nói.

Lạc Tú Phương quả thật đầu óc cũng tương đối linh hoạt, thấy được Mặc Vũ đối với đệ tử kia cảm thấy hứng thú, nàng đem toàn bộ thông tin thu thập được về vị đệ tử kia nói ra:

“Vị đệ tử kia gọi là Nguyệt Như Sương, là Nam Minh Tông trong vòng trăm năm thiên tài mới nổi, bên trong tông phải tương đối có danh tiếng, nghe nói rằng nàng năm nay mới chỉ hai mươi lăm tuổi!”

“Vậy mà lại là một vị nữ tử!?” Mặc Vũ kinh ngạc.

Sau đó hắc tử dài cảm thán nói:

“Chỉ mới hai mươi lăm tuổi liền có Kết đan cảnh sơ kỳ tu vi, quả thật cũng là một thiên tài!”

Lạc Tú Phương hiếm khi có được cơ hội vượt mong ngửa, liền vội cười lấy lòng nói:

“Chủ nhân, mặc dù Nguyệt Như Sương kia có là thiên tài, thế nhưng nếu so với ngài, hoàn toàn chính là không cùng một cấp bậc, ngài năm nay cũng chỉ

mới mười tám mà thôi, còn nhỏ hơn nàng ta tới bảy tuổi, thế nhưng ngài hiện nay cũng đã là Kim đan sơ kỳ tu vi a!”

Mặc Vũ nghe Lạc Tú Phương nói vậy thầm buồn cười đáp:

“Ai nói cho người ta chỉ là Kim đan sơ kỳ?”

Lạc Tú Phương giật mình, sau đó nàng lấp bắp kinh hãi nói:

“Không lẽ chủ nhân đã là...Kim đan trung kỳ?”

Mặc Vũ tiến tới nâng lên cằm của Lạc Tú Phương, mặt hắn cũng cúi xuống, khoảng cách hai người chỉ có vài cm, một lần nữa cảm nhận hơi thở nam tính tới từ Mặc Vũ thân thể để cho Lạc Tú Phương hai má ửng đỏ, thế nhưng nàng cũng không có làm ra hành vi chống cự vì nàng biết nếu hắn muốn ngay lúc này đem nàng ăn đi, nàng cũng chỉ có thể nhận mệnh mà không cách nào phản kháng.

Đối với những lần Mặc Vũ có động tác thân mật, hoặc sử dụng ngôn ngữ khi dễ nàng, Lạc Tú Phương không những không cảm thấy chán ghét, ngược lại còn có phần chờ mong, mà mỗi khi như vậy, giữa hai chân nàng dường như mơ hồ lại có chút ẩm ướt, đồng thời hai viên đậu đỏ trước ngực cũng muốn trở nên cứng rắn hơn bình thường.

Đều là cao thủ Kim đan cảnh, Mặc Vũ ngay lập tức nhận thấy được Lạc Tú Phương thân thể phản ứng, hắn cười “Hắc hắc” hai tiếng quái dị, bí ẩn nói:

“Chủ nhân của người có bao nhiêu ưu tú, ha ha... người còn xa lắm mới có thể hiểu được!”

Đồng thời, trong lòng hắn ngược lại có chút nhỏ nước bọt, thầm nghĩ Lạc Tú Phương chẳng lẽ là M?

Nếu không tại sao hắn thường xuyên đối với nàng khi dễ, nàng không có chán ghét, ngược lại còn có phản ứng???

Không biết được Mặc Vũ trong đầu nghĩ gì lúc này, Lạc Tú Phương nhìn khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú của hắn trong gang tấc phía trên còn vương một ít non nớt, nàng tâm thần có chút mê vòng rên rỉ một tiếng, âm thanh cực kỳ mị hoặc:

“Chủ nhân...”

Một tiếng rên này quả thật đối với Mặc Vũ chẳng khác nào một quả tạc đạn để tâm thần hắn cũng suyết chút thất thủ, phải công nhận một điều rằng Lạc Tú Phương quả thật rất mị hoặc, hơn nữa còn muốn mị tới tận cốt tủy, mà hắn suy cho cùng cũng chỉ là một tên thanh niên mười tám tuổi đang trong thời kỳ dục vọng mạnh mẽ nhất, chính vì lẽ đó, một tiếng rên này của Lạc Tú Phương để cho Mặc Vũ cũng không tránh được thân thể xảy ra một số phản ứng sinh lý, tiểu đĩnh đĩnh nằm gọn trong đũng quần dường như có ý muốn ngóc đầu tỉnh dậy.

Có điều, hắn tâm lý lúc này còn không muốn đem Lạc Tú Phương cho ăn, bởi lẽ Lão Mặc vừa chết có mấy ngày, hắn lại đem dịch nhân của lão thu vào trong phòng, như vậy hắn cảm thấy không hay cho lắm, đồng thời cũng nhảy không qua cái đạo khâm này, thêm vào đó, hắn thu lấy Lạc Tú Phương tuy quả thật là có phần tư tâm bên trong, nhưng chủ yếu vẫn muốn để nàng trở thành hắn thủ hạ mà không phải là một cái nô lệ tình dục để mình phát tiết.

Tuy lúc trước nàng là hắn dịch nhân, thế nhưng dịch nhân cũng cần tôn nghiêm, chưa nói tới bây giờ nàng đã biến thành hắn thủ hạ đại tướng, hắn đối với cấp dưới của mình cũng tương tự dành cho nhất định tôn trọng mà không coi bọn họ như quân cờ hoặc công cụ đem đi sử dụng.

Mặc Vũ dù nhiều lần đem Lạc Tú Phương đùa giỡn, thế nhưng hắn cũng không có động tác gì quá đáng như xâm phạm thân thể của nàng, cũng không đem nàng làm thịt, trừ phi trong trường hợp nàng tự nguyện bỏ lên giường của hắn còn không phải như vậy thì hắn cũng không lấy cái danh nghĩa chủ nhân đi ép buộc, như thế so với cường gian thì khác quái gì?

Không nên quên rằng Mặc Vũ là xuyên việt qua Huyền Thần đại lục, hắn mười tám năm trôi qua trước đó đều là sinh hoạt dưới luật pháp chế ước cùng xã hội văn minh, cho nên tự hắn có được cho mình một bộ quy tắc đồng thời là ranh giới mà hắn không muốn vượt qua, ranh giới nếu vượt qua thì sẽ không còn đứng nghĩa là ranh giới nữa.

Ở đây sẽ có một số người nói hắn đạo đức giả, vì trước đó khi hắn giết Hoàng Cường có thấy hắn nghĩ tới luật pháp gì đâu, giờ còn bày đặt này nọ?

Nói vậy thì cũng không sai, Mặc Vũ tuy không tự nhận là người tốt, thế nhưng lúc đó hắn tính mạng gặp nguy hiểm quan đầu, tốt xấu cái gì đều quăng con mẹ nó vào xọt rác, giữ được mạng nhỏ mới là điều quan trọng nhất, nếu khi đó hắn không giết Hoàng Cường, như vậy Hoàng Cường cũng sẽ giết hắn, còn chưa kể tới Hoàng Thắng đằng sau chống lưng cho hắn, nếu là người, người nói xem phải làm thế nào?

Cái gì ranh giới có thể so với mạng nhỏ quan trọng?

Hắn còn không phải chỉ có duy nhất một cách là đem Hoàng Cường giết chết thông qua hệ thống thăng cấp ra thì còn có thể có cách nào khác đây?

Chẳng lẽ nương Hoàng Cường giết hắn để hắn mười tám năm sau lại là trang hảo hán à?

Nếu người nghĩ vậy thì ta chỉ có thể nói rằng người chính là đồ não tàn, óc nhúng nước!!!

...

Quay lại Mặc Vũ lúc này, hắn cũng chỉ đối với Lạc Tú Phương đùa giỡn một chút mà không thực sự muốn ăn nàng, cho nên khi thấy Lạc Tú Phương có

biểu hiện động tình, hấn động tác liền dừng lại, sau đó quay đi chỉ để cho Lạc Tú Phương trước mắt một cái bóng lưng, đồng thời cũng nói:

“Ngoài ra còn có chuyện gì khác?”

Lạc Tú Phương lúc này mới giật mình tỉnh lại, có chút quần bách, tuy nhiên nàng dù sao cũng là Kim đan cảnh cường giả, cho nên lập tức điều chỉnh lại tâm tình có điều trong lòng âm thầm phi nhỏ Mặc Vũ.

Có sắc tâm không có sắc đảm tiểu quý!!!

Tất nhiên Mặc Vũ là không biết được Lạc Tú Phương trong đầu suy nghĩ những gì, nếu hấn mà biết được nàng vậy mà đánh giá hấn như thế, còn không phải đem nàng vút lên giường đại chiến 300 hiệp, xem tới cùng người nào không có sắc đảm?

“Chủ nhân, chúng ta trong tông nhân số tuy ít, thế nhưng mỗi tháng chi tiêu cũng không nhỏ, nếu cứ tiếp tục như vậy thì bên trong kim khố cũng sớm miệng ăn núi lở, tiêu hao sạch sẽ...không biết chủ nhân đối với việc này có cách gì đối phó?”

Mặc Vũ cau mày, sau đó hấn đối với nàng đưa ra nghi hoặc:

“Vậy bình thường chúng ta bên ngoài tông phái sản nghiệp đều là làm những cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thiên Kiếm tông sản nghiệp!

Lạc Tú Phương về cơ bản thì toàn bộ nghiệp vụ, sản nghiệp của Thiên Kiếm tông đều thuộc về nàng quản lý, đối với vấn đề mà Mặc Vũ đưa ra, nàng trái lại là nắm bắt rất rõ ràng, cho nên nhanh chóng trả lời hấn:

“Môn phái của chúng ta sản nghiệp bao gồm tu luyện tài nguyên còn có tài phú thế tục phục vụ nhu cầu hằng ngày, đầu tiên là về tu luyện tài nguyên thì có hai cái quặng mỏ linh thạch quy mô nhỏ thuộc quyền sở hữu của chúng ta, còn tài vật thế tục thì đều tới từ thu nhập của một xưởng rèn đúc binh khí còn có một cái tửu lâu bên trong Lăng Phong Thành”.

“Hai mỏ linh thạch đều thuộc về loại hạ cấp mỏ, mỗi tháng sản lượng thu được khoảng trái phải hai ngàn viên hạ phẩm linh thạch, số lượng không nhiều nhưng ngược lại hiện tại môn phái nhân số cũng chỉ có khoảng ba mươi người, cho nên cung ứng tình trạng vẫn tương đối đầy đủ”.

“Có điều, tiền tài thế tục lại có chút thiếu thốn bởi lẽ mới đây không lâu, bên trong Lăng Phong thành vừa xây dựng lên thêm một cái tửu lâu cùng tửu lâu của chúng ta cạnh tranh, hơn nữa rất không kiêng nể gì, thông qua sơ bộ điều tra thì có lẽ chủ nhân phía sau không phải ai khác mà chính là Lăng Phong thành chủ!”

“Chúng ta tháng này từ xưởng binh khí cùng tửu lâu lãi ròng cũng chỉ có 15 vạn lượng bạc trắng, so với tháng trước ít đi gần gấp ba lần, tình huống này nếu cứ tiếp tục, sợ là...”

Nói đến chỗ này, Lạc Tú Phương cũng khẽ nhíu mày liễu, hơi dừng lại một chút, sau đó hướng về Mặc Vũ nói tiếp:

“Chủ nhân, nếu Thiên Kiếm tông muốn mở rộng, vậy thì phải đối ngoại công khai chiêu thu đệ tử, mở rộng địa bàn, lại muốn tăng lên độ ảnh hưởng cùng danh tiếng, nhưng nếu như vậy, vật tư trong tông hấn không cách nào đáp ứng được điều này”.

“...lại thêm những môn phái khác chắc chắn sẽ không để im nhìn chúng ta thuận lợi phát triển mà không để ý tới, đó là còn chưa tính tới những người bình thường nhìn chúng ta không vừa mắt, vẫn luôn cùng chúng ta chơi ngáng chân, chỉ có thể dùng cường đại lực chấn nhiếp để giải quyết, không biết Tông chủ định làm thế nào?”

Mặc Vũ càng nghe, hấn chân mày càng cau chặt lại, quả thực nghĩ cái gì liền đến cái gì để hấn trong lòng hung hăng nhỏ nước bọt.

Vừa mới giải quyết xong bên trong tông môn nội loạn thì giờ lại đến chuyện này, mà thời gian thì có dài lâu gì cho cam? Vốn vẹn qua đi có mấy ngày, quả thực quá con mẹ nó xui xẻo, hấn thân là người xuyên việt, trong tay có kim thủ chỉ thì đáng lẽ phải tính chương thiên hạ quyền, say nằm gối mỹ nhân mới đúng, nhưng đây lại là thế nào?

Ngưu bức đầu chẳng thấy, chỉ thấy toàn con mẹ nó khổ bức???

Phi nhỏ là chuyện của phi nhỏ, thế nhưng dù sao việc Mặc Vũ xuyên qua tiếp Huyền Thần đại lục, từ trong tay Mặc Thiên Hành tiếp quản Thiên Kiếm tông vẫn là sự thực, mà nếu đã là hấn đồ vật, có thể không để ý tới hay sao? Thiên Kiếm tông nguy nan, trực tiếp có liên hệ tới hấn sinh hoạt hoàn cảnh, cho nên Mặc Vũ sau khi suy nghĩ một hồi, quay sang nói với Lạc Tú Phương:

“Ta đã biết...như vậy đi, ngày mai ngươi cùng ta, hai người chúng ta tiến tới Lạc Phong Thành một chuyến, sau khi xem xét tình hình ở đó, ta sẽ quyết

định xem nên làm thế nào!”

“Thiếp thân mình bạch...”

“Ừm, nguoi đi đi!”

Đuổi đi Lạc Tú Phương, Mặc Vũ sau đó tiến tới bên cạnh bàn đá ngồi xuống, hẩn tự rót cho mình một chén trà, có điều hẩn không có uống mà chỉ đem chén trà trên bàn xoay qua xoay lại, nhíu mày trầm tư suy nghĩ.

Lăng Phong thành hẩn cũng có nghe nói qua, tòa thành thị này thuộc về Dạ Nguyệt đế quốc, là một trong vài tòa đài thành xung quanh phạm vi Thiên Kiếm tông, nhân khẩu cũng có hơn một ngàn vạn người, cho nên Thiên Kiếm tông mới đem sản nghiệp đặt ở đó phát triển.

Đối với Dạ Nguyệt đế quốc thì hẩn không hiểu biết quá nhiều, nhưng hẩn chắc chắn một điều đó là Dạ Nguyệt đế quốc ẩn dấu thực lực tuyệt đối đủ để nghiền ép trăm cái Thiên Kiếm tông mà vẫn dư xài.

Cho nên biện pháp dùng mạnh bạo trấn áp hoặc thẳng thắn đem Lăng Phong thành chủ cho giết liền bị hẩn gạt bỏ ngay lập tức, bởi lẽ hẩn cũng không muốn lúc này không những một bên đối kháng Nam Minh tông mà bên kia là Dạ Nguyệt đế quốc, như thế khác nào đi chịu chết?

Đã không thể dùng cứng thì buộc phải chuyển sang dùng mềm, đối với Lăng Phong thành chủ, cho dù không lôi kéo được nhưng ít ra là bạn mà không phải là địch, chỉ có thể công bằng cạnh tranh.

Dù sao chỉ không phải dùng vũ lực giải quyết thì Dạ Nguyệt đế quốc sẽ không nhúng tay vào bên trong thương trường tranh chấp, ngược lại còn âm thầm cổ vũ, vì chỉ có cạnh tranh vậy mới có phát triển, điều này thì ai cũng đã biết.

Nói tới cạnh tranh, Mặc Vũ ngược lại nghĩ ra một vài loại ý tưởng, dù sao hẩn cũng không phải thế giới này người bản địa, mà là từ địa cầu xuyên qua, trên địa cầu ý tưởng đều có thể bê nguyên si sao chép sang nơi này, giả dụ như nồi lẩu, mỹ cay, phá lẩu, gỏi cá sushi... phải nói là nhiều tới mức dù hẩn có mất nguyên một ngày để nói thì cũng nói không hết được.

Đây là về sản nghiệp thế tục, thu về chủ yếu là tiền tài, củi gạo dầu muối, các loại vật tư hàng ngày, còn tài nguyên tu luyện thì Mặc Vũ quả thực chưa nghĩ ra biện pháp nào, vừa muốn số lượng lại phải vừa có tốc độ, số lượng thì không cần giải thích, còn tốc độ ở đây là chỉ tốc độ thu về, mà muốn đáp ứng được hai điều kiện này, vậy thì họa chăng chỉ có đi ăn cướp.

Có chút nhứt hết cả trứng, Mặc Vũ cũng tạm thời bỏ qua việc này, hẩn suy nghĩ sang chuyện của Nam Minh Tông.

Sắp tới Thiên Kiếm tông chắc chắn sẽ cùng Nam Minh tông gây chiến, đây là không thể tránh được, dù sao Mặc Vũ cùng Nam Minh Long đều có cho mình lý do buộc phải giết chết đối phương, mà nếu Thiên Kiếm tông thắng, khi đó sản nghiệp của bọn hẩn còn không phải thuộc về Mặc Vũ thì còn có thể thuộc về người nào?

Như vậy vấn đề tài nguyên tu luyện tự nhiên sẽ được giải quyết, mà vật tư thế tục áp lực cũng giảm đi rất nhiều.

Thế nhưng tiền đề đó là Thiên Kiếm tông phải chiến thắng Nam Minh tông mới được, nhưng nói chiến thắng thì nào có dễ dàng như vậy?

Lúc nào nói mà chẳng dễ hơn là làm!

Nam Minh tông có bao nhiêu Kim đan cảnh cường giả? Chín tên, tám Kim đan sơ kỳ, một Kim đan trung kỳ. Mà Thiên Kiếm tông lại có bao nhiêu Kim đan cảnh?

Vén vén bốn người, Mặc Vũ, Vu Thông, Bạch Phương Huyền cùng Lạc Tú Phương chầm hết!

Trong đó hẩn cùng Nam Minh Long đồng dạng là Kim đan trung kỳ, hai người bọn hẩn nếu chiến đấu lên, cho dù hẩn có [Cuồng bạo] kỹ năng, tăng lên gấp ba chiến lực thì cũng không thể chiến thắng Nam Minh Long quá nhanh, tối thiểu cũng mất chút thời gian, mà trong thời gian Nam Minh Long cảm chân hẩn, tám tên Kim đan cảnh bên phía Nam Minh Long chẳng lẽ có thể buông tha cho bốn tên trưởng lão Thiên Kiếm tông sao?

Mà tám đánh bốn.....Đến trẻ con cũng biết được kết quả ra sao.

Cho nên quanh đi quẩn lại, vấn đề vẫn nằm ở chỗ thực lực a!

Nếu như hẩn có thực lực để cho ngay cả Dạ Nguyệt đế quốc phải nhìn sắc mặt hẩn làm việc, vậy thì còn cần quái gì phải học đòi suy nghĩ làm gì cho mệt não ra, còn không phải là một câu nói của hẩn!?

Chỉ tiếc, hẩn tuy bây giờ đã là Kim đan cảnh trung kỳ, Già đan kỳ, thế nhưng vẫn còn quá yếu ớt, có thể ở phạm vi xung quanh đây thì hẩn là bá chủ, nhưng so với một đám Nguyên thần cảnh, Hợp thể cảnh cùng Độ Ách đại năng, vậy thì không khác gì con kiến.

Đúng lúc này, hệ thống đột nhiên phát ra một đầu nhiệm vụ:

“Đinh, Trải qua đo lường ký chủ tình huống, hệ thống phát ra nhiệm vụ chính tuyến 3: Quảng nạp môn đồ, xây dựng tông phái!”

“Nội dung nhiệm vụ như sau: Môn phái xuống dốc, để chấn chỉnh kỷ cương, ký chủ trong vòng một tháng chiêu thu đủ một trăm tên đệ tử, đồng thời giải

quyết bên trong tông phái khó khăn”.

“Nhiệm vụ hoàn thành, ban thưởng: Exp 8000, [Luyện công diễn võ trảng kiến trúc tạp]x1, [Được viên kiến trúc tạp]x1, [Linh thạch trung phẩm]x1000, [Hồi huyết đan]x50, [Hồi pháp đan]x50”.

“Nhiệm vụ thất bại, trừng phạt: Ký chủ tu vi hạ xuống nhất cấp, trong vòng một tuần không nhận được bất kỳ điểm Exp nào”.

“Từ bỏ nhiệm vụ, trừng phạt: Nương hóa!”

Mặc Vũ sau khi xem xong toàn bộ nội dung nhiệm vụ, lúc trông thấy chỗ từ bỏ nhiệm vụ nhận lấy trừng phạt vậy mà lại là đem hấn biến thành nữ tử để hấn suất chút nữa thì phun ra một ngụm lão huyết, trong lòng điên cuồng đem mười tám đời tổ tông hệ thống mẫu tính hỏi thăm không chỉ một lượt mà là n+1 lượt.

Con mẹ nhà ngươi, hệ thống!

Lão tử quý xuống vái ngươi cả nón, ngươi đừng có ti bì đến mức đó có được hay không. . .

Ngay cả đến nương hóa cái thứ đồ chơi này ngươi cũng có thể đem đi ra, lão tử sau này có phải hay không còn muốn thú hóa?

Trong lúc Mặc Vũ điên cuồng phi nhổ hệ thống dê tiện, ti bì, hăm hại hàng, không biết liêm sỉ. . . abcxyz. . . các thể loại thì lại một đạo thông báo tiếp theo ngay sau đó vang lên bên tai, để hấn hơi ngẩn ra, mà lần này sau khi đọc xong nội dung, Mặc Vũ suất chút nữa chỉ muốn trùm chăn đánh rắm tự tử:

“Đinh, Ngoài ra đồng thời ban bố nhiệm vụ chính tuyến 4 (Liên hoàn): Nam Minh Long phiên toái!”

“Nội dung nhiệm vụ như sau: Nam Minh Long vì bị cướp đi [Tinh thạch], cực độ không cam lòng, sau khi thương thế toàn khang muốn tìm ký chủ gây sự, tiện thể đòi lại [Tinh thạch], Ký chủ trong vòng một tháng cần đem Nam Minh Long diệt trừ!”.

“Nhiệm vụ hoàn thành, ban thưởng: Exp 3000, [Vạn thú đỉnh]x1, [Tinh thiết]x10, [Linh Kim]x3, [Cơ sở luyện khí thuật]x1”.

“Nhiệm vụ thất bại, trừng phạt: Bị Nam Minh Long ngược sát”.

“Từ bỏ nhiệm vụ, trừng phạt: Thú hóa!”

Mặc Vũ: “. . .”

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tội Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Hệ thống phúc lợi!

Sáng sớm hôm sau, dưới sự hầu hạ của Cầm Hồng, Mặc Vũ đổi lại một thân trường bào màu trắng tinh, ống tay áo thêu lấy đồ án một thanh trường kiếm bằng chỉ tơ vàng cùng họa tiết bắt mắt, rất dễ nhận ra đây là đồ án tiêu chí đặc trưng của Thiên Kiếm tông, quanh hông quấn lấy một chiếc thắt lưng tử kim, phía trên còn treo lấy một chiếc ngọc bội bằng bạch ngọc, tóc cũng được búi cao gọn gàng để hấn bình thường cũng tương đối tuấn tú, nay lại càng tuấn tú hơn, đồng thời nhiều ra một cổ thư sinh khí chất.

Cầm Hồng khi thấy thiếu gia của nàng bộ dạng anh tuấn như vậy cũng không khỏi nhìn thẳng hai mắt, nàng mặc dù hầu hạ Mặc Vũ cũng đã có mấy năm, thế nhưng chưa bao giờ nghĩ tới Mặc Vũ khi ăn mặc ti mi lên liền đẹp mắt như vậy.

Tất nhiên Cầm Hồng không biết được rằng người đứng trước mặt nàng lúc này không phải là người mà nàng hầu hạ mấy năm qua, chỉ là một tên thanh niên từ địa cầu xuyên qua chiếm lấy cái thân phận này mà thôi.

Y Phục chín chu, Mặc Vũ cho Cầm Hồng thôi lui, hấn đi ra bên ngoài động phủ nơi đó có một người đã đứng chờ sẵn, theo Mặc Vũ ra hiệu, người bên ngoài vội vàng bám theo.

Người lúc này theo sát đằng sau Mặc Vũ là một nữ tử, toàn thân tràn ngập vẻ yêu mị dụ hoặc, mỗi cử động dù là vô thức đều là mị tới tận xương để bắt cứ gã đàn ông nào khi trông thấy nàng đều có thể ngay lập tức hóa thành sói già dưới trăng, nữ tử này hiển nhiên không phải ai khác mà là Mặc Vũ tự nhân nô lệ, Lạc Tú Phương, đồng thời mặt ngoài vẫn là trường lão Thiên Kiếm tông.

Đối với tạo hình này của hấn, Lạc Tú Phương cũng là lần đầu được chứng kiến, tự nhiên trong lòng cũng có chút cảm thán nho nhỏ.

Đều nói người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân, câu nói này ứng trên người Mặc Vũ quả thật cũng rất hợp!

Nếu không phải nàng từ trên thân Mặc Vũ mơ hồ cảm nhận được sóng pháp lực, cộng thêm trên tay hấn có đeo một chiếc không gian giới chỉ thì có lẽ

còn muốn làm tướng Mặc Vũ chỉ là một giới phẩm nhân thư sinh, chứ không cách nào nghĩ tới hẳn lại là người tu luyện.

Lúc này, Mặc Vũ chưa vội cùng Lạc Tú Phương tiến đến xem xét tình hình của Lăng Phong thành, hẳn ngược lại chậm rãi dạo bước bên trong phạm vi Thiên Kiếm Tông, sau đó nhắm thẳng một hướng mà đi.

Lạc Tú Phương tuy cảm thấy Mặc Vũ hành động kỳ lạ, thế nhưng không có đề lên nghi hoặc, chỉ im lặng đi theo sau lưng hắn.

Rất nhanh, hai người đi tới trước một cái cổ lầu đại điện, Mặc Vũ đột nhiên đứng lại khiến cho Lạc Tú Phương lúc này đang vừa đi vừa âm thầm suy tư phía sau không để ý tới hoàn cảnh xung quanh vẫn đi tiếp mà đắm sâu vào người hắn.

Mặc Vũ bị đụng cũng là sững sốt, thế nhưng khi hắn cảm nhận được trên lưng hai trái nhục cầu mềm mại chèn ép tràn ngập co dãn, trong lòng không kìm được thán hô to một tiếng “Thật lớn!”, đồng thời nội tâm cũng nổi lên vô số ý nghĩ hèn mọn.

Ngược lại mặt ngoài hắn không có biểu tình khác lạ, vẫn một dạng lạnh nhạt như không có chuyện gì xảy ra.

Có điều, Mặc Vũ không để ý cũng không có nghĩa là Lạc Tú Phương sẽ không để ý, nàng hai má không tự chủ dâng lên một tầng hồng vân nhàn nhạt, có phần xấu hổ, cho dù trước mặt là bóng lưng không quá rộng rãi của Mặc Vũ cũng làm cho nàng không dám nhìn thẳng, đầu hơi cúi xuống, từ bộ ngực truyền tới từng trận cảm giác êm ái, râm ran, nằng nằng thân thể cũng trở nên nóng hổi khó nhịn.

Thầm mắng bản thân không biết xấu hổ, Lạc Tú Phương có lẽ muốn giảm đi sự bối rối của bản thân, cho nên nàng mở miệng đối với Mặc Vũ hỏi thăm lấy:

“Không biết chủ nhân tới đại điện là muốn làm gì?”

Mặc Vũ tuy rằng không quá hiểu biết tâm lý nữ nhân, nhưng hắn vẫn có thể nghe ra từ trong giọng Lạc Tú Phương mang theo một chút ngại ngùng, xen lẫn hiếu kỳ, tuy không có ý định giấu diếm nguyên nhân hắn đi tới nơi này chính là muốn đem [Nghị sự điện kiến trúc tập] ra sử dụng, thế nhưng hắn cũng không muốn lộ ra hệ thống chân ngựa, nếu không lại phải tốn một phen miệng lưỡi giải thích với nàng, cho nên hắn chỉ thuận miệng nói:

“Ta muốn thử nghiệm làm một vài thứ...”

Lạc Tú Phương càng nghe lại càng hồ đồ, nàng có chút bán tín bán nghi, đại điện tác dụng chỉ dùng khi triệu tập cao tăng Thiên Kiếm tông để mở ra hội nghị, tuy nơi này là tông phái bộ mặt, nhưng cũng chỉ thế mà thôi, so với khu vực dành cho đệ tử tu luyện còn muốn vô dụng, Mặc Vũ đây là muốn làm cái gì chứ?

Nàng Thật không thể hiểu nổi suy nghĩ trong đầu của vị chủ nhân này!

Mang theo vô số nghi hoặc trong lòng, có điều nàng không có nhiều lời, tuy chỉ mới có mấy ngày tiếp xúc, nhưng Lạc Tú Phương cũng tương đối hiểu rõ tính nết của Mặc Vũ, nếu hắn đã không có ý định nói ra, vậy thì nàng có hỏi thêm nữa cũng là vô dụng.

Mặc Vũ thì đối với biểu hiện Lạc Tú Phương âm thầm gật đầu hài lòng, hắn cũng không muốn có một tên thủ hạ quá tọc mạch vào chuyện của mình.

Không tiếp tục để ý tới Lạc Tú Phương, Mặc Vũ ngay sau đó thông qua hệ thống xác định phạm vi sử dụng, sau đó trong lòng mặc niệm đem [Nghị sự điện kiến trúc tập] sử dụng.

Ngay sau đó, từ trong rương chứa đồ, một tấm tạp bài đột nhiên hóa thành một chùm quang mang thông qua Mặc Vũ thân thể phát xạ ra đem toàn bộ đại điện bao phủ vào bên trong.

Một tòa cung điện mới toanh, hơn nữa kiến trúc còn khác hoàn toàn so với kiến trúc của Huyền Thần đại lục đột nhiên hiển hóa, sau đó chỉ trong nháy mắt thay thế toàn bộ đại điện kiến trúc cũ.

Bên trên đại môn của cung điện treo lấy một tấm hoành phi, bên trên chỉ có ba chữ màu hoàng kim, [Nghị sự điện], mà từ ba chữ vàng này tỏa ra một loại khí tức uy nghiêm bao phủ toàn bộ phạm vi Thiên Kiếm tông.

Khí tức này bao phủ tới chỗ nào thì toàn bộ đệ tử còn có trưởng lão trong tông đang có mặt ở chỗ đó dù là đang làm gì cũng đều đột nhiên cảm nhận được một loại cảm giác tim đập nhanh, sự trung thành cùng kính ý đối với Thiên Kiếm tông trong lòng bọn họ đột nhiên không hiểu thấu dâng trào.

Mà Lạc Tú Phương lúc này đây?

Nàng hai mắt tròn tròn, cái miệng đỏ tươi mọng nước há to, sợ đến ngây cả người.

Đây...đây lại là như thế nào thủ đoạn?

Nàng từ đầu tới cuối chỉ thấy từ trong thân thể Mặc Vũ lao ra một đạo bạch quang bắn về phía đại điện, sau đó...

Vô thanh vô tức đem một tòa cung điện mới toanh thay thế!

Mà lại còn là trong nháy mắt!

Hoàng phi với ba chữ hoàng kim thân bí uy nghiêm, mà bản thân cung điện tương tự tỏa ra một cỗ khí tức không hề tầm thường, Lạc Tú Phuong khi đứng trước tòa cung điện này không khỏi tim đập chân run.

Quá chấn động, Lạc Tú Phuong mắt đẹp vô ý nhìn về phía bóng lưng của Mặc Vũ, nàng không thể không một lần nữa phải đánh giá lại năng vị chủ nhân này thủ đoạn, quá bí ẩn, quá thần kỳ, quá không thể tưởng tượng nổi!

Mặc Vũ hai tay chấp lấy sau lưng, ngẩng đầu nhìn ba cái hoàng kim tự, lại đánh giá phong cách kiến trúc bên trong một phen, cuối cùng cũng tương đối hài lòng, mà khi hần thông qua hệ thống thăm tra, kết quả trả về như sau:

[Nghị sự điện Lv.1]: Là nơi môn phái mở ra các loại hội nghị quan trọng, đồng thời là nơi dùng để tiếp khách, nghị sự điện có bao nhiêu huy hoàng tráng lệ, môn phái mặt mũi liền có bao nhiêu lớn (Có thể thăng cấp).

Tác dụng: Chấn nhiếp môn hạ đệ tử thuộc môn phái quản chế, cường ép tăng lên trung thành độ 10%

Để kiểm nghiệm hiệu quả của Nghị sự điện đem lại, Mặc Vũ đối với Lạc Tú Phuong quăng tới một cái [Dò xét] kỹ năng:

Tên gọi: Lạc Tú Phuong

Cảnh giới: Kim đan sơ kỳ (Giả đan kỳ)(Exp: 3548/15000)

Chức vụ: Trưởng lão Thiên Kiếm tông

Tư chất: ★ ★ ★ ☆

Ngộ tính: ★ ★ ★ ★ ★

Mức độ trung thành: 58%

Mức độ hảo cảm: 60%

Nhìn độ trung thành của Lạc Tú Phuong chỉ đạt tới gần 60%, Mặc Vũ đã biết được nàng trong lòng lúc này đối với tông môn có bao nhiêu cảm giác, không cao lắm, chỉ trên trung bình một chút, nhưng Mặc Vũ không có thất vọng, bởi chỉ cần nghĩ tới trước đó không lâu Lạc Tú Phuong còn cùng Hoàng Thẳng lão đồ vật kia cấu kết phản loạn, có thể đạt trên mức trung bình 50% vậy thì đã coi như rất tốt rồi.

Không nói điều này, thế nhưng hảo cảm độ lại là cái QQ gì???

Mặc Vũ đầy đầu hồi chằm, nghi hoặc không thôi, mà hiển nhiên, biết được đây là chuyện gì thì chỉ có hệ thống, cho nên hần liền hướng về hệ thống hỏi ra nghi hoặc.

Qua đó hần mới biết được hóa ra cái [Mức độ hảo cảm] này chỉ là đối với hần áp dụng, nữ tính tu luyện giả hảo cảm độ càng cao bao nhiêu, như vậy cũng có nghĩa là các nàng trong lòng cảm giác đối với hần có bấy nhiêu lớn, mà khi đạt tới 100% cũng có nghĩa là Mặc Vũ hoàn toàn có thể đem các nàng trở thành của hần song tu đạo lữ, mà các nàng cũng được hưởng lấy một phần công năng của hệ thống coi như phúc lợi, giả dụ như đánh quái thăng cấp chẳng hạn...

Hệ thống làm ra thứ này hiển nhiên cũng là đã có lý do mà không phải làm bừa, theo hệ thống cách nghĩ, Mặc Vũ thân là chương môn, là tông chủ, là hệ thống chủ ký sinh, hần đẳng cấp cao thì không nói, thế nhưng song tu đạo lữ của hần đẳng cấp nếu quá thấp, so với đệ tử còn thấp kém hơn, vậy thì không phải làm mất mặt Mặc Vũ sao? Mà quan trọng là mặt mũi của hệ thống lại để ở nơi nào?

Vì không để cho bất kỳ ai coi thường nói hệ thống cùi bắp, cho nên hệ thống hiển nhiên phải ra sức!

Mặc Vũ vì điều này trong lòng lại một lần nữa không thể không đối với hệ thống phi nhỏ, người đây là sợ lão tử mất mặt hay người bị mất mặt vậy???

Đương nhiên để tránh trường hợp song tu đạo lữ phản bội hệ thống ký chủ là Mặc Vũ, sau đó tiết lộ ra hệ thống sự tồn tại thì bất kỳ nữ nhân nào muốn trở thành Mặc Vũ song tu đạo lữ được hệ thống công nhận thì phải cùng Mặc Vũ thông qua hệ thống ký kết tính mạng tương liên khế ước, khi đó nếu Mặc Vũ chết đi, các nàng tương tự cũng phải chết, còn nếu các nàng mà chết, Mặc Vũ thân là hệ thống chủ ký sinh, được hệ thống bảo hộ tuy sẽ không phải chết, nhưng cũng sẽ bị trọng thương.

Nói thẳng ra thì đây cũng chỉ là hệ thống thêm vào một cái phúc lợi mà thôi, Mặc Vũ cũng không bắt buộc phải đem đối phương hảo cảm độ đạt tới max 100%, hần vẫn có thể cùng nữ nhân làm mấy cái trò tò te tí te, abxyz... các kiểu... chỉ cần đối phương chấp nhận là được, thế nhưng hiển nhiên nếu trong trường hợp như vậy thì nữ nhân đó sẽ không được hệ thống công nhận là Mặc Vũ song tu đạo lữ, tương tự cũng không được hưởng hệ thống phúc lợi.

Về phần Mặc Vũ sau khi biết được điều này cũng cảm thấy như vậy không tệ lắm, hần tự nhận mình không phải thái giám, ngược lại còn tương đối hảo sắc, hiển nhiên hần có dục vọng với nữ nhân, thế nhưng cũng không phải dạng ai tới cũng thu hoặc là khắp nơi gieo giống, mà là có chọn lọc cùng thước đo rõ ràng, cho nên đột nhiên xuất hiện cái hảo cảm hệ thống này, Mặc Vũ cũng khá là yêu thích

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Lần đầu tới Lăng Phong Thành!

Rời đi [Ngự sự điện] cung điện, Mặc Vũ dẫn theo Lạc Tú Phương đi tới địa điểm tiếp theo, lần này hẳn dự định tiếp tục đem [Luyện Đan thất] cùng [Tu luyện thất] hai trương kiến trúc tạp bài sử dụng.

Bởi Thiên Kiếm Tông trước giờ bên trong không có Huyền đan sư, cho nên không có kiến trúc liên quan, nếu muốn phát triển vậy thì hoàn toàn là từ con số không bắt đầu.

Thế nhưng kiến trúc hoàn toàn không phải là điều Mặc Vũ cần quan tâm ở đây, bởi lẽ kiến trúc tạp hoàn toàn có thể giải quyết vấn đề này, cái hắn cần chú trọng chính là người sẽ sử dụng loại kiến trúc này, nếu không có người sử dụng, kiến trúc dù có xây dựng tốt đẹp tới đâu cũng chỉ có thể vứt xó.

Là một cái bên trong vài loại chức nghiệp đặc thù, Huyền đan sư loại đặc thù chức nghiệp này không phải bất cứ ai cũng có thể tùy tiện nhập môn cùng học tập mà là cần có thiên phú.

Thiên phú cái thứ này không phải hậu thiên có thể nắm giữ mà bắt buộc phải là tiên thiên, là ngay từ khi sinh ra mang theo trên người, lại kết hợp hậu thiên cố gắng mới có thể trở thành Huyền đan sư.

Thiên Kiếm tông đệ tử hầu hết chủ tu đều là kiếm, ngay cả Mặc Vũ cũng là như thế, nhưng Mặc Vũ đã suy nghĩ rất kỹ, muốn một tông phái phát triển được thì không những môn hạ đệ tử có tư chất, ngộ tính cao, số lượng đông đảo, mà còn phải có sung túc tài nguyên tu luyện, không thể không nói, đan dược chính là một loại tài nguyên quan trọng trong số đó, tuy lúc này trong tông còn chưa có Huyền đan sư, cũng không có người mang lấy thiên phú luyện đan, lại càng không có truyền thừa đan đạo, thế nhưng như vậy thì thế nào?

Có hệ thống trong tay, chỉ chuyện này thôi làm sao có thể làm khó được hắn?

Không nên quên bên trong rương chứa đồ của hắn còn nằm lẳng lẳng một cái [Sơ cấp luyện đan thuật] bí tịch, Mặc Vũ hoàn toàn có thể biến chính bản thân hắn thành một tên Huyền đan sư sau khi đem cái bí tịch kia thông qua hệ thống cưỡng chế học tập, mà đã như vậy, còn sợ không thể đem đan dược luyện ra được sao?

Cách [Ngự sự điện] không quá xa, Mặc Vũ còn có Lạc Tú Phương đi tới một khu vực đất trống thuộc phạm vi bên trong Thiên Kiếm tông, sau đó hắn đồng dạng kích hoạt sử dụng [Luyện đan thất] kiến trúc tạp.

Từ chính giữa bãi đất trống chỉ mất mấy giây thời gian, một dãy kiến trúc đột nhiên hiển hóa, đếm qua thì toàn bộ là có mười ba gian, mà đồng dạng phía trên treo một tấm hoành phi chữ vàng tuy nhiên Lạc Tú Phương đứng một bên phía sau Mặc Vũ âm thầm quan sát cũng không có cảm thấy khí tức huyền bí phát ra giống như khi ở [Ngự sự điện].

Lạc Tú Phương cảm nhận không sai, vì đây chỉ là một tấm hoành phi bình thường có đề ba chữ [Luyện đan thất] mà thôi.

Tác dụng: Gia tăng tỷ lệ luyện chế đan dược thành công thêm 10% (Tối đa 100%)

Mặc Vũ xem qua thông tin xong cũng rất hài lòng, tuy chỉ mới Lv.1, thế nhưng tác dụng của [Luyện đan thất] không thể nghi ngờ là rất trọng yếu, với hiệu ứng puff vô cùng kinh khủng cùng điện tịch bên trong, Thiên Kiếm tông có thể không ngừng đào tạo ra Huyền đan sư, chỉ cần có thiên phú luyện đan là được, Thiên Kiếm tông môn hạ đệ tử về sau sẽ không sợ không có đan dược mà dùng.

Lạc Tú Phương đứng phía sau Mặc Vũ lúc này đã từ kinh ngạc chuyển thành bình thản, dù sao đã có tiền lệ trước đó, nàng cũng dần dần trở nên quen thuộc thủ đoạn của vị chủ nhân trẻ tuổi này.

Lại hoàn tất xây dựng một cái kiến trúc, Mặc Vũ ngựa không dừng vó, tiếp tục cùng Lạc Tú Phương tiến tới địa điểm khác, lần này vị trí là nằm bên cạnh khu vực đệ tử sinh hoạt.

Cuối cùng một trương tạp bài [Tu Luyện thất] cũng bị hắn sử dụng xong, đồng dạng Lv.1, tác dụng không có gì khác ngoài tăng lên tốc độ tu luyện 10%, hạn mức cao nhất là 100%, cũng tức là gấp đôi, đáng chú ý là bên trong [Tu Luyện thất] tự nhiên lại có một đầu linh mạch hạ phẩm để cho Mặc Vũ cũng là ngạc nhiên không thôi, tương tự cũng là không có hạn mức, đều có thể tăng lên đẳng cấp.

Hoàn thành công việc, Mặc Vũ sau đó mới cùng Lạc Tú Phương rời đi Thiên Kiếm tông phạm vi, hướng về vị trí Lăng Phong Thành, ngự kiếm mà đi.

...

Khoảng cách từ Thiên Kiếm tông đi tới Lăng Phong Thành cũng không quá xa, tính bằng sức ngựa thì cũng chỉ mất nửa ngày đi đường, mà Mặc Vũ cùng Lạc Tú Phương đều là Kim đan tu sĩ, cho nên rất nhanh hẳn và nàng liền có thể trông thấy Lăng Phong Thành hình dáng.

Đây là lần đầu tiên Mặc Vũ trông thấy Lăng Phong thành, chỉ thấy trước mặt một đạo tường thành vô cùng to lớn, được xây dựng hoàn toàn bằng đá khối, bên cạnh có hai tòa tháp canh, trên đó đứng lấy binh lính nghiêm mật thủ vệ mà trước cửa thành lúc này cũng có không ít binh lính, bọn hắn đang

Kiểm tra thân phận người tiến nhập, đồng thời thu phí vào thành.

Mặc Vũ liếc mắt qua không cần [Dò xét] kỹ năng cũng có thể biết được đám binh lính này đa phần là Luyện thể cảnh, chỉ có một ít đầu lĩnh là Luyện khí cảnh mà thôi, hơn nữa cao nhất mới chỉ có Thông mạch kỳ, hẳn đối với đám binh lính này không có mấy may tiếp xúc ý nghĩ, đang định bay thẳng vào bên trong thành, dù sao thân là Kim đan cảnh cường giả, cũng phải có cái giá của Kim đan cảnh, lẽ nào còn muốn một đám Luyện thể, Luyện khí cảnh tra xét hân sao?

Chỉ là ngay khi Mặc Vũ muốn làm như vậy thì Lạc Tú Phương phía sau đột nhiên gấp gấp truyền âm tới nhắc nhở hắn:

“Chủ nhân, tiến vào Lăng Phong thành phạm vi nếu không có thực lực Nguyên Thần cảnh thì không thể tùy tiện phi hành, nếu không khi bị phát hiện sẽ nhận lấy hộ thành đại trận công kích!”

Nghe vậy, Mặc Vũ tốc độ phi hành hơi dừng lại một chút, trong lòng ngạc nhiên, sau đó hắn truyền âm trở về nghi hoặc nói:

“Hộ thành đại trận? Uy lực thế nào?”

Lạc Tú Phương sợ Mặc Vũ xằng bậy đem nàng vạ lây, vội đáp:

“Không thể so với Nguyên Thần cảnh trung kỳ toàn lực một kích kém hơn, nghe đồn do một vị Huyền trận sư lực phẩm bố trí sát trận. Chủ nhân, chúng ta nhanh chóng hạ xuống tiếp nhận kiểm tra, giao lệ phí vào thành đi!”

Mặc Vũ nghe tới uy lực vậy mà có thể so với Nguyên thần cảnh trung kỳ một kích toàn lực, hắn cũng hơi giật mình, sau đó, tự nhiên hắn cũng không có nghịch nguời đi thử trận pháp uy lực, để Kim đan cảnh trung kỳ đón đỡ một kích toàn lực của Nguyên thần cảnh trung kỳ, nói đùa sao?

Chênh lệch nguyên một cái cấp độ, thêm vào sức người là có hạn mà trận pháp thì khác, chỉ cần đủ Linh thạch duy trì, như vậy muốn kéo dài bao lâu cũng là không có vấn đề, hẳn trừ phi muốn chết còn không mới không đi làm điều ngu xuẩn như vậy.

Tuy trong lòng không hề mong muốn như vậy chút nào, thế nhưng Mặc Vũ cuối cùng cũng không thể không cùng Lạc Tú Phương từ trên bầu trời đáp xuống, đem kiểm thu lại, hướng cửa thành chậm rãi đi tới.

Đám binh lính phía trước cổng thành cũng đồng dạng trông thấy hai người, thế nhưng bọn hắn trên mặt cũng không tỏ ra ngạc nhiên, dù sao Lăng Phong thành mỗi ngày đều có tu sĩ tiến tới, nếu cứ thấy tu sĩ đều muốn bọn hắn ngạc nhiên, vậy còn không phải da mặt biến thành cao su sao?

Đối với Mặc Vũ, bọn hắn đều không mấy để ý, chỉ là khi nhìn thấy Lạc Tú Phương dung mạo, bọn hắn cả khuôn mặt ai nấy đại ra, hai con ngươi muốn lòi rớt ra bên ngoài, chỉ còn kém chảy ra nước miếng.

Đầu lĩnh binh đồng dạng cũng không khác gì, vừa thần thờ nhìn lấy Lạc Tú Phương, miệng vừa lẩm bẩm:

“Nữ nhân... đẹp quá...”

Khó có thể trách đám binh lính có biểu hiện mất mặt như vậy, bởi Lạc Tú Phương thật sự quá đẹp, nàng mỗi một động tác, mỗi một nụ cười đều tràn ngập vẻ mỹ hoặc để bọn hắn nội tâm hưng hực.

Bị nhiều người nhìn lấy chăm chăm, Lạc Tú Phương không những không cảm thấy e ngại, ngược lại còn bật cười khúc khích vô cùng mỹ hoặc, theo một tiếng cười này, đám binh lính cùng tên đầu lĩnh cũng từ bên trong thất thần thoát ra, sau đó bọn hắn hai mắt đều không kim được toát ra từng đạo quang mang, dán chặt lấy thân thể nàng, để cho Mặc Vũ đứng bên cạnh cũng cảm thấy gai hết cả người, đồng thời trong lòng cũng có một chút tức giận.

Có điều, Mặc Vũ cũng biết được Lạc Tú Phương có bao nhiêu mỹ lực, cho nên hắn cũng không trách bọn hắn có biểu hiện như vậy, Mặc Vũ cũng không trề trâu tới mức ai nhìn nữ nhân của mình liền muốn đánh ai, lại thêm có phần cổ kị trận pháp uy lực, hắn cũng không dự định gây chuyện, chỉ muốn bình an vào thành.

Tiếp đó hắn đi tới thân nhiên đối với tên đầu lĩnh binh có tu vi cao nhất ở đây là Luyện khí thông mạch kỳ, mở miệng nói:

“Hai người chúng ta muốn đi vào bên trong cần bao nhiêu phí vào thành?”

Đầu lĩnh binh đột nhiên nghe thấy tiếng nói, hắn liền giật mình, để hắn hơi kinh ngạc là người đang nói chuyện cùng hắn thật sự quá trẻ tuổi, có lẽ chỉ chưa đến hai mươi tuổi, nếu hắn không nhầm thì thanh niên này chính là đi chung với vị nữ tử kia.

Hơn nữa còn là đi đứng trước nói lên địa vị của thanh niên này không tầm thường.

Trước đó, hắn Bởi vì bị dung mạo của Lạc Tú Phương mê đắm không chú ý tới vị thanh niên này, cho nên hắn hiện tại mới có thời gian đánh giá Mặc Vũ một cách trực quan.

Chỉ thấy Mặc Vũ một thân bạch y phiêu dật, dung mạo phong thần tuấn lãng, mày kiếm mắt sao, khuôn mặt như đao tước, sống mũi cao vút thẳng tắp, làn da so với nữ tử còn mịn màng, thái độ lạnh nhạt bình thản.

Đầu lĩnh binh trong lòng cũng không tự chủ cảm thán thế gian lại có một vị nam tử tuấn tú như vậy, cho dù là có đi chung với vị nữ tử dung mạo tuyệt mỹ kia cũng không mấy may thua kém.

Mặc Vũ khí tức bình thân chẳng khác gì gió thoảng mây bay nhưng hấn lại có thể từ trên đó cảm nhận được nguy hiểm khí tức, trong lòng lại tăng thêm một cái đánh giá.

Thanh niên này tuyệt đối không đơn giản!

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tồi Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chỉ bằng người?

Đầu lĩnh binh tên thật là Ngô Lôi, hấn chức vụ hiện tại là đội trưởng của đám binh lính phụ trách trông giữ cửa thành, nghe tới ‘giữ cửa’ thì ngay lập tức mọi người sẽ nghĩ tới công việc này có phần khổ sai, chất béo rất ít, nếu cho là vậy thì là nhầm to rồi, hơn nữa còn là nhầm nghiêm trọng, nên biết rằng nếu không phải Ngô Lôi có một vị đại ca gọi là Ngô Cương đang làm đội trưởng thị vệ cho thành chủ Lăng Phong Thành, tu vi đã là Kim đan cảnh sơ kỳ thì cái chức vụ mà ai cũng tưởng là khổ sai này, còn chưa đến lượt Ngô Lôi, một tên chỉ có Luyện khí sơ kỳ thực lực có thể vớt được vào tay đâu!

Ngô Lôi có thể đảm nhiệm đội trưởng chức vị, bản thân hấn cũng không hoàn toàn chỉ dựa vào đại ca hấn Ngô Cương trái lại còn tương đối tinh minh, đầu óc cũng tâm tư cũng khá linh hoạt, vượt qua một đám có tu vi cảnh giới ngang với hấn thậm chí cao hơn để giành lấy cái chức này, tuy có một phần là nhờ Ngô Cương đối với thành chủ nói khéo, nhưng hấn nỗ lực bỏ ra cũng không nhỏ.

Cảm giác được Mặc Vũ trên thân khi có khi không tỏa ra khí tức để hấn cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, cho nên Ngô Lôi cũng không muốn cùng Mặc Vũ xảy ra bất cứ sự hiểu lầm nào không đáng có.

Ngô Lôi hấn cùng đám thuộc hạ cũng chẳng phải người tốt đẹp gì, mấy chuyện khi nam phách nữ, đoạt tài hại mệnh bọn hấn làm qua cũng không thiếu, cho dù có là cưỡng đoạt dân nữ cũng không phải chuyện quá lạ lẫm gì, dân chúng trong thành ai mà không biết bọn hấn hung danh?

Thế nhưng hấn đến giờ vẫn sống tốt, chỉ bởi vì một cái lý do duy nhất, đó là hấn có ánh mắt nhìn người rất tốt, hơn nữa còn tương đối chuẩn xác.

Người nào có thể va, người nào không nên đụng chạm tới, từ trước tới giờ hấn hầu như chưa một lần sai lầm qua, cho nên đối với Mặc Vũ tuổi trẻ thân bí, khí độ bất phàm, thực lực càng là để hấn không biết sâu cạn, Ngô Lôi trong lòng đã xếp Mặc Vũ vào danh sách thiết bản, hoàn toàn không muốn đá phải.

Thế nhưng, tuy Ngô Lôi ánh mắt xác thực đủ độ, thế nhưng đám thủ hạ của hấn lại không giống hấn có ánh mắt như vậy, hơn nữa còn tương đối mù lòa...

“Hắc hắc, tiểu nương tử, ta cảm thấy ngươi có biểu hiện rất đáng nghi, cho nên cần đi theo chúng ta một chuyến, sau khi trải qua chúng ta kiểm tra xong, nếu không có gì khác lạ mới có thể vào thành!” Một tên binh lính trên mặt cười dâm đi tới phía trước hai người, giọng điệu ngả ngớn, hoàn toàn một bộ xem Mặc Vũ như không khí hướng về phía Lạc Tú Phương nói.

Đột nhiên nghe thấy đạo âm thanh này, không chỉ Mặc Vũ sùng sốt, mà Ngô Lôi cũng âm thầm biến sắc.

“Hóng bét!” Ngô Lôi trong lòng thầm hô một tiếng.

Thấy được trên mặt Mặc Vũ trở nên lạnh lẽo, Ngô Lôi trong lòng cũng toát mồ hôi hột, ngay lập tức quay người đối với tên binh sĩ vừa mở ‘kim khẩu’ quát một tiếng:

“Hò Hán Tam, ngươi câm miệng cho ta!”

Sau đó vội đối với Mặc Vũ chấp tay cung kính nói:

“Là tại hạ quản giáo thủ hạ không nghiêm, mong công tử lượng thứ không nên chấp nhặt!”

Mặc Vũ nghe thấy Ngô Lôi hạ thấp tư thái, hấn trong lòng tức giận cũng giảm đi không ít, còn đang định mở miệng nói vài câu cho qua chuyện bởi hấn cũng không phải người lòng dạ hẹp hòi, nếu có thể bỏ qua liền bỏ qua, thế nhưng để Mặc Vũ một lần nữa sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi chính là vì Hồ Hán Tam tên binh sĩ kia vẫn một lần nữa buông lời khiêu khích, không những không nhìn Ngô Lôi thái độ đối với hấn có bao nhiêu cung kính ngược lại còn cực kỳ phách lối không để Mặc Vũ vào mắt nói:

“Ngô Lôi đội trưởng, chúng ta đều là người của Lăng Phong Thành, cho dù có bắt lấy nữ nhân kia thì bọn hấn còn có thể đối với chúng ta thế nào? Ngươi sợ cái gì chứ? Chỉ là một con đàn bà mà thôi...”

“Được chúng ta để mắt tới chính là bọn hấn phúc phận!”

“Ngươi câm miệng!” Ngô Lôi quát lên.

Cho dù Ngô Lôi phản ứng có nhanh thế nào thì lời này của Hồ Hán Tam cũng đã toàn bộ chui vào trong tai của Mặc Vũ, hần sắc mặt càng thêm băng hàn, trên thân khí tức bởi vì không kim được giận dữ bắt đầu từng chút tiết ra bên ngoài, mà đứng ngay bên cạnh hần Ngô Lôi chính là người cảm nhận rõ ràng nhất, hần lúc này mặt đã tái mét, mồ hôi trên trán vã ra như tắm, ánh mắt như muốn giết người nhìn lấy Hồ Hán Tam, bản thân chỉ muốn đem Hồ Hán Tam tên ngu xuẩn này đem đánh thành đầu heo.

Ngô Lôi trong lòng thật sự chỉ muốn chửi má nó.

Tên ngu xuẩn, không có cảm nhận thấy trên thân vị công tử trước mặt này khí tức có bao nhiêu kinh khủng?

Giờ à, vậy mà còn lại là Kim đan cảnh cường giả...

Con mẹ nó, Hồ Hán Tam, nguoi con mắt mọc ở lỗ đít sao?

.....

“Công... công tử...” Ngô Lôi lúc này sắc mặt vô cùng khó coi, đang muốn cầu xin Mặc Vũ tha thứ, thế nhưng, muộn!

Bởi vì Mặc Vũ đã ra tay!

Chỉ thấy lúc này, Mặc Vũ sắc mặt trở nên vô cùng lạnh nhạt, theo một ý niệm của hần, hư không phía bên cạnh đột nhiên xuất hiện một thanh phi kiếm màu đỏ rực trời nổi lơ lửng trên không, chính là Xích Diễm kiếm.

Bàn tay nhanh như chớp bắt lấy một cái kiếm quyết, sau đó hai đầu ngón tay duỗi ra điểm lấy một cái, Xích Diễm kiếm chẳng khác gì một đạo hóa diễm lưu tinh, tốc độ cực nhanh hướng trên mặt Hồ Hán Tam bắn tới.

“Phốc!”

Bên trong đám người, Ngô Lôi có tu vi cao nhất, nhưng cũng chỉ có thể lơ mơ trông thấy một đạo kiếm ảnh, đến khi hần hoàn toàn nhìn rõ được hình dạng chân thật của Xích Diễm kiếm thì cũng là lúc trên trán Hồ Hán Tam đột nhiên nhiều ra một cái huyết động, mà Xích Diễm kiếm thì đã trở lại trong tay Mặc vũ.

“Phanh!” Sinh cơ tiêu tán, thi thể của Hồ Hán Tam trọng điệp nện trên mặt đất cứng rắn mà tiếng vang này chẳng khác gì một đạo búa tạ gõ vào bên trong lòng của đám bình sĩ.

Vì đang ở công thành, cho nên tình cảnh lúc này đều được rất nhiều người thu vào bên trong tầm mắt, khi thấy được Hồ Hán Tam vậy mà bị vị công tử anh tuấn trước mặt một kiếm cho giết, đám người đều như vỡ tổ...

“Ông trời của ta ơi, hần...hần vậy mà dám đem Hồ Hán Tam tên ác bá kia cho giết!”

“Không phải giết, mà là giãy sát, không thấy Hồ Hán Tam đến kêu lên một tiếng cũng làm không được sao?”

“Giết người a! Hần...hần không sợ người của thành chủ trả thù?”

“Nhìn qua cách ăn mặc cùng bộ dáng, lại thêm vị nữ tử kia luôn đi phía sau, đối với hần mười phần cung kính đoán chừng là người hầu, tiểu tử kia đến chín thành là công tử ca của tông môn nào đó...”

“Hắc hắc, ra ngoài còn đem theo một vị thiên kiều bá mị nha hoàn, quả thật cũng là rất biết hưởng thụ...”

“Chỉ là hạng quần là áo lượt mà thôi, có gì đáng nói chứ?”

“Nghe con mới lớn không sợ cọp, chờ xem khi người của phủ thành chủ tới, hần làm sao còn dám lớn lối? Còn không phải cúp đuôi làm người, đôi khi rước lấy cho tông môn vô số tai họa!”

“Hừ, Hồ Hán Tam thì thế nào, một tên cận bã ý vào thân phận bình sĩ Lăng Phong Thành, cướp bóc thương khách, ăn chặn hối lộ phí vào thành, sát nhân đoạt bảo các loại không nói còn chiếm đoạt sự trong sạch của không biết bao nhiêu nữ tử nhà lành, vị công tử này giết hần cũng là thay trời hành đạo, giết thật tốt!”

“...ngươi muốn chết sao mà nói lớn như vậy? Không sợ người của thành chủ nghe thấy đem ngươi tống vào ngục giam sao?”

“Sợ cái gì, cùng lắm thì chết mà thôi, như Hồ Hán Tam tên kia, nếu vị công tử này không giết, ta cũng muốn một ngày nào đó đem hần giết cho thống khoái!”

“Đúng, ta đối với Hồ Hán Tam tên kia cũng cực kỳ căm ghét, hần chết mới tốt..., vị công tử này, ta ủng hộ ngươi!”

“Suyt, nói nhỏ thôi, nhìn xem Ngô Lôi tên kia có muốn hay không cùng vị công tử kia đấu lên. Hần nhưng là Luyện khí cảnh Thông mạch kỳ tu luyện giả, mà sau lưng hần nghe đồn còn có một vị đại ca đang giữ chức đội trưởng thị vệ phủ thành chủ tu vi Kim đan cảnh sơ kỳ đỉnh phong, thiếu một chút liền tiến vào trung kỳ a!”

“Tình hình có vẻ thú vị rồi đây...rất mong chờ nhìn thấy vị công tử này cùng phủ thành chủ người đầu lên!”

.....

Rất nhiều lời bàn tán đều lọt vào trong tai Mặc Vũ, người thì sợ hãi, người thì vỗ tay khen hay, người thì đối với hắn chê bai, để Mặc Vũ âm thầm cảm thán miệng lưỡi thiên hạ cho dù là dị giới hay địa cầu cũng đều một dạng bát quái như nhau.

Mà qua vô số lời bàn tán, hắn mới biết được rằng tên binh sĩ bị giết này trước đó có bao nhiêu làm ác, có thể nói không việc ác nào không làm, chỉ là Mặc Vũ cũng không quan tâm Hồ Hán Tam ác hay không ác, hắn chỉ biết rằng Hồ Hán Tam tên này năm lần bảy lượt đối với hắn khiêu khích, thêm vào đó còn muốn đánh chủ ý tới hắn nữ nô, hắn nếu không đem Hồ Hán Tam giết, vậy hắn mặt mũi để ở nơi nào? Chẳng lẽ còn muốn hắn nhẫn nhục hai tay dâng lên Lạc Tú Phương để bọn hắn hưởng dụng?

Nếu là như vậy, hắn chẳng thà tự cắn tiểu đĩnh đĩnh tự sát cho nhanh, sống làm gì thêm chật đất!

“Công tử...ngươi...hắn dù sao cũng là thuộc hạ của ta, công tử làm vậy có phải rất quá đáng hay không?”

Ngô Lôi lúc này sắc mặt cũng là vô cùng âm trầm, hắn mặc dù e ngại Mặc Vũ, thế nhưng hắn đại ca cũng đồng dạng là Kim đan cảnh cường giả, thêm vào phủ thành chủ người cũng không phải ăn chay, Mặc Vũ giết binh sĩ thù thành, phủ thành chủ sao có thể bỏ qua?

Đối với câu hỏi của Ngô Lôi, Mặc Vũ lạnh nhạt nói:

“Tên kia đối với ta ngôn từ bất kính, còn muốn đem người hầu của ta chiếm đoạt, giết hắn thì làm sao?”

Ngô Lôi cũng biết Mặc Vũ nói là sự thật, Hồ Hán Tam quả thực chết chưa hết tội, thế nhưng dù sao Hồ Hán Tam cũng là hắn thù hạ, tự nhiên bị giết, nếu hắn không ra mặt đòi công đạo thì làm sao cùng đám thuộc hạ giải thích? Như vậy chẳng phải khiến bọn hắn lạnh tâm sao?

“Công tử, mặc dù Hồ Hán Tam có chút xằng bậy, thế nhưng hắn dù gì cũng là người của ta, không nói tới việc chúng ta còn là người của thành chủ đại nhân, ngươi hôm nay nếu không bàn giao cho chúng ta một cái công đạo vậy thì đừng nghĩ rồi đi Lăng Phong Thành!” Ngô Lôi cứng rắn nói.

Mặc Vũ trong mắt tràn ngập vẻ khinh thường, hắn bình thản đáp:

“Chỉ bằng ngươi?”

Ngô Lôi nghe vậy liền hiểu Mặc Vũ lựa chọn, sau đó hắn không do dự móc ra một quả pháo hiệu đem kích nổ bắn lên thiên không phát ra một chùm sáng màu vàng, đây chính là tín hiệu khẩn cấp khi có ngoại địch xâm phạm, cho nên Ngô Lôi không sợ người của phủ thành chủ sẽ không tới, đồng thời hướng Mặc Vũ cười lạnh đáp:

“Đương nhiên không phải ta, đối thủ của ngươi là người của phủ thành chủ, ngươi cứ chờ lấy!”

“Tốt, vậy để ta xem phủ thành chủ có bao nhiêu bản lĩnh!” Mặc Vũ nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chụp mũ ngô cương!

Sau khi bắn xong pháo hiệu, không đến vài hơi thở thời gian, từ bên trong Lăng Phong thành đột nhiên vọt ra gần trăm đạo lưu quang.

Dẫn đầu là một nam tử, vóc người cao lớn, cực kỳ khôi ngô, trên người mặc lấy khôi giáp, tay cầm một thanh hắc thương trông rất uy mãnh, toát ra một loại khí chất thiết huyết rất đặc trưng mà chỉ binh lính mới có thể có được.

Phía sau hắn là một đám binh lính trên thân đồng dạng được trang bị khôi giáp cùng một thanh trường thương, mỗi một người đều không ngoại lệ có Trúc cơ cảnh tu vi.

Không ai khác, nam tử này chính là đại ca của Ngô Lôi, Ngô Cương, đội trưởng thị vệ thành phủ chủ.

Lạc Tú Phương trên mặt cũng hiện ra lo lắng, nàng nằm mơ cũng không hề nghĩ tới bản thân mình lại là nguyên nhân để cho Thiên Kiếm tông cùng Lăng Phong thành trở thành quan hệ thù địch.

Đi tới bên cạnh Mặc Vũ, nàng đầu cúi thấp, trong âm thanh tràn ngập áy náy nói:

“Chủ nhân, xin lỗi, đều là do ta, nếu không phải tại ta thì ngươi cũng sẽ không cùng với người của phủ thành chủ...”

Chỉ là không để Lạc Tú Phương nói hết lời, Mặc Vũ nhẹ nhàng khoát tay, âm thanh mang lấy về không quá quan tâm đáp:

“Không cần xin lỗi, đây không phải là lỗi ở chúng ta, mà là ở phía bọn hắn, cho dù hôm nay việc này không xảy ra, nhưng ai có thể đảm bảo lúc khác sẽ không thể gặp phải? Người là người của ta, nếu ngay cả người của mình ta còn không thể bảo toàn, như vậy còn muốn nói gì đến xây dựng Thiên Kiếm tông lớn mạnh? Còn chẳng bằng về quê làm ruộng sống qua ngày!”

“Lăng Phong thành chủ thế lực tuy lớn, nhưng cũng không phải lớn đến không thể chống lại, nếu không phải ta còn có chút e ngại hộ thành đại trận kia, lúc này toàn bộ bọn hắn đều đã là người chết mà không phải như lúc này nhàn nhã bắn pháo hiệu kêu gọi đồng bọn!” Mặc Vũ nói tiếp.

Lạc Tú Phương nghe xong Mặc Vũ nói, nàng cũng âm thầm cảm động, nàng cũng biết hắn đối với nàng có chút hứng thú, thế nhưng nàng hiểu hắn không thể chỉ vì chút hứng thú nhỏ nhỏ này mà đem về cho Thiên Kiếm tông một cái địch nhân, bởi như vậy quả thật không đáng giá một chút nào, cho nên chỉ có một loại lý do duy nhất để Mặc Vũ xuất thủ trong hoàn cảnh này, đó là hắn thực sự coi nàng là người của hắn mà không phải đem nàng coi như đồ vật bất cứ lúc nào cũng có thể quăng đi không quan tâm tới.

“Chủ nhân... cảm ơn người...” Lạc Tú Phương xúc động nói.

Mặc Vũ nghe vậy, khước miệng khẽ cười lên, có điều lần này hắn cũng không có trêu chọc nàng, dù sao địch nhân còn ở trước mặt, giờ cũng không phải là lúc làm như vậy.

“Đỉnh, độ hào cảm của Lạc Tú Phương tăng lên, đạt tới 70%!”

.....

Lúc này, Mặc Vũ âm thầm sử dụng [Dò Xét] kỹ năng quăng lên trên người đám binh sĩ còn có Ngô Cương, khi biết được người tới chỉ là một tên Kim đan sơ kỳ cùng một đám Trúc cơ cảnh binh lính, hai chân mày của hắn còn đang cau lại cũng nhanh chóng dần ra.

Bởi lẽ thực lực ‘viện binh’ nếu chỉ có như vậy, hắn còn là không quá để vào mắt, lại chưa nói tới đang đứng phía sau hắn còn có Lạc Tú Phương đồng dạng giống như Ngô Cương đều là Kim đan sơ kỳ cường giả.

Ngô Cương ngay lập tức nhìn thấy đệ đệ của mình, Ngô Lôi, khi thấy được đệ đệ vẫn bình an vô sự, hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, dù sao hắn người thân cũng chỉ còn lại một mình vị đệ đệ này mà thôi.

Hắn lúc thu được pháo hiệu còn tưởng rằng Ngô Lôi là gặp phải cường địch nguy hiểm tới tính mạng, cho nên ngay lập tức triệu tập nhân thủ phóng tới vị trí công thành, sợ Ngô Lôi vì một chút chậm trễ liền xảy ra sự việc đáng tiếc, thế nhưng có vẻ mọi việc cũng không như hắn đã nghĩ nghiêm trọng như vậy.

Sau đó, Ngô Cương cũng từ trên trời đáp xuống phía dưới, hắn ánh mắt đã để ý tới hai người Mặc Vũ cùng Lạc Tú Phương, bởi từ trên thân hai người hắn cảm nhận được sóng pháp lực đều là Kim đan cảnh cường giả, đối với Lạc Tú Phương dung mạo, Ngô Cương cũng không tránh được giật mình, dù sao Lạc Tú Phương xác thực rất đẹp, thế nhưng cũng chỉ thế mà thôi, Kim đan cảnh cường giả định lực không phải một đám Luyện thể cảnh cùng Luyện Khí cảnh có thể so sánh được.

Đi tới bên cạnh Ngô Lôi, Ngô Cương cất lên giọng điệu trầm thấp đặc trưng của hắn, hắn nói:

“Đệ đệ, có chuyện gì xảy ra mà để người phải phát ra tín hiệu khẩn cấp như vậy?”

Ngô Lôi đối với hắn người đại ca này cũng rất kính sợ, cho nên không dám dấu diếm hoặc thêm bớt bất cứ điều gì, đem nguyên văn kể lại sự tình Hồ Hán Tam buông lời bắt nạt đối với Mặc Vũ sau đó bị giết như thế nào.

Nghe xong, Ngô Cương chân mày khẽ nhíu, chuyện này nói nhỏ thì không hẳn là nhỏ, mà nói lớn thì cũng không phải quá lớn, nhục giả đi bắt nạt cường giả, chết cũng là đáng, thế nhưng cái ‘nhục giả’ này lại là người của phủ thành chủ, nếu không bắt Mặc Vũ đưa ra chút bàn giao, vậy thì mặt mũi thành chủ để ở đâu?

Mà nếu không đem Mặc Vũ xử lý, để Mặc Vũ giết người xong rồi vẫn bình an vô sự rời đi, như vậy ai dám đảm bảo sau này không còn người nào khác không làm giống như Mặc Vũ chứ?

Như vậy chẳng phải là muốn phủ thành chủ uy nghiêm quét rác, ai muốn ngồi lên đầu đi ị đều được???

Cho nên, Ngô Cương lập tức quyết định được hắn nên giải quyết việc này như thế nào, chỉ có một biện pháp duy nhất đó là bắt lấy Mặc Vũ đem về xử trí.

Ngô Cương sau đó bước tới trước mặt Mặc Vũ, bởi vì thân thể cao lớn, so với Mặc Vũ phải cao hơn hắn một cái đầu, cho nên hắn từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh lùng nói:

“Tiểu tử thật lớn mật, dám giết người của phủ thành chủ, còn không mau bó tay chịu trói theo ta về tiếp nhận thành chủ phán xét?”

Thấy Ngô Cương không thèm quan tâm sự việc đúng hay sai mà lập tức muốn bắt lại hắn, Mặc Vũ làm sao còn không biết Ngô Cương trong đầu nghĩ gì?

Còn không phải muốn đem hấn ra lập uy, chấn nhiếp người khác hay sao?

Nghĩ thật hay!

Trong lòng cười lạnh, hấn hai tay chấp lại sau lưng, thần nhiên ngẩng đầu lên nói:

“Người của phủ thành chủ? Vậy thì thế nào? Người của phủ thành chủ thì có thể không có quy củ, vô pháp vô thiên, giữa thanh thiên bạch nhật trêu ghẹo cường đoạt dân nữ sao?”

Ngô Cương cười nhạt, hấn giọng không đổi nói:

“Ở địa bàn của ta nói luật pháp? Tiểu tử, ngươi cũng thật ngây thơ đến đáng yêu, nói cho ngươi biết, ở trong Lăng Phong thành, ta, chính là pháp!”

Mặc Vũ đột nhiên lộ ra vẻ mặt ‘bình tĩnh đại ngộ’ nói ra một câu khiến cho không chỉ Ngô Cương mà còn cả đám binh sĩ phía sau hấn lâm vào trạng thái mộng bức:

“Vậy sao? Ta hiểu, thì ra ngươi muốn tạo phản!”

Nghe tới hai chữ ‘tạo phản’, Ngô Cương trong lòng giật mình thon thót, hấn tuy không thật giống như Mặc Vũ nói muốn tạo phản, thế nhưng nghe được từ ngữ nhạy cảm như vậy cũng khiến hấn kinh hãi, đồng thời liếc mắt thấy xung quanh dân chúng vây xem bắt đầu xôn xao náo động, Ngô Cương hoảng sợ đối với Mặc Vũ quát lớn:

“Tiểu tử, ngươi nói linh tinh cái gì? Ta lúc nào muốn tạo phản?”

“Còn không phải sao? Ngươi vừa mới nói ở Lăng Phong thành ngươi chính là pháp, vậy ta hỏi ngươi, Lăng Phong Thành thuộc về ai?” Mặc Vũ trên mặt toát ra vẻ nghi hoặc.

Ngô Cương không hiểu thấu liền bị chụp mũ tạo phản, đầu óc rối rắm, não bộ còn chưa kịp nhảy số, hấn chỉ theo phản ứng đáp:

“Đương nhiên là thuộc về Dạ Nguyệt hoàng đế!?”

Nói đến đây Ngô Cương mới giật mình, hấn dường như đã hiểu được cái bẫy ngôn ngữ của Mặc Vũ giăng ra, chỉ là còn không để hấn mở miệng liền đã bị Mặc Vũ cắt đứt:

“Không tệ, ngươi cũng biết Lăng Phong Thành là thuộc về Dạ Nguyệt Hoàng thất, thuộc về Hoàng đế, toàn bộ luật pháp đều do Hoàng đế ban ra, vậy mà ngươi nói ngươi chính là pháp, như thế không phải ngươi muốn tạo phản thì là cái gì?”

Lời này của Mặc Vũ dùng pháp lực nói ra, cho nên đặc biệt vang dội, toàn bộ dân chúng vây xem đều có thể nghe được rõ ràng rành mạch, bọn hấn trong đầu cũng không tự chủ nghĩ tới phương diện này, sau đó cảm thấy Mặc Vũ thuyết pháp nghe thì hoang đường nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy rất có đạo lý.

Đất này là đất của vua, pháp này cũng là pháp của vua, vậy mà có người nói bản thân hấn là pháp, vậy chẳng phải là nói hấn chính là vua hay sao?

Không thể nghi ngờ gì nữa, Ngô Cương muốn tạo phản!

Đây chính là toàn bộ suy nghĩ bên trong đầu của bọn hấn lúc này.

Thấy xung quanh dân chúng đối với mình chỉ trích, âm thầm bàn tán, thái độ cũng trở nên khác thường, Ngô Cương cũng là bị dọa hoảng, nếu để cho lời này lọt tới tai của Hoàng thất, cộng thêm một đám dân chúng không hiểu thấu biến thành nhân chứng, hấn cho dù có mười cái mạng cũng không đủ giết, phải biết rằng bậc quân vương là đặc biệt đa nghi, đối với những thứ nhạy cảm như tạo phản, bọn hấn sẽ cực kỳ trọng thị.

Ai mà biết hấn có thể hay không bị Hoàng Thất âm thầm cho vào danh sách đen, sau đó thực thi chính sách thù giết nhằm còn hơn bỏ sót? Vậy không phải Ngô Cương hấn muốn chết oan chết uổng sao?

Mà không thể nghi ngờ đó là tất cả những thứ này đều nhờ công tên tiểu tử trước mặt hấn lúc này ban tặng.

Ánh mắt trở nên vô cùng dữ tợn, Ngô Cương nổi giận gầm lên:

“Ăn nói bậy bạ, toàn bộ đều là nói bậy, tiểu tử khốn kiếp, ngươi dám đem ta bôi đen? Hôm nay Ngô Cương ta chắc chắn phải giết ngươi chứng minh ta trong sạch!”

Nói xong, Ngô Cương cầm trong tay hắc thương đâm tới, hấn muốn nhanh chóng dùng trường thương trong tay giết chết Mặc Vũ, không muốn Mặc Vũ tiếp tục ở trên đầu hấn đội phản.

Mặc Vũ chụp mũ Ngô Cương tạo phản, thế nhưng đây chỉ là nói miệng không chứng cứ, cũng không thực sự có thể làm gì Ngô Cương, kể cả cho dù Hoàng Thất nghe được tin tức này cũng sẽ cười nhạt không thêm để ý tới, chỉ một tên Kim đan cảnh mà muốn tạo phản?

Ngươi đùa ta sao?

Mục đích hấn sử dụng ngôn ngữ công kích cũng chỉ muốn khiêu khích Ngô Cương trước tiên đối với hấn động thủ, như vậy hấn có đầy đủ lý do đem Ngô Cương giết chết, bởi nếu tra xét ra thì cũng chỉ tính là phòng vệ mà lỡ tay giết người, theo luật thì cũng làm bị phạt chút tiền hoặc lĩnh thạch, cho dù là Lăng Phong thành chủ cũng không thể nói cái gì, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, đem răng gãy nuốt vào trong bụng mà thôi.

Còn về cái tên binh sĩ Hồ Hán Tam bị hấn giết, hiển nhiên chỉ một tên Luyện thể cảnh còn chưa đủ lý do để Lăng Phong thành chủ muốn cùng Mặc Vũ đối đầu chưa nói tới Hồ Hán Tam tên kia năm lần bảy lượt khiêu khích, bị hấn giết cũng không oan, có thể trách được ai?

Mặc Vũ không tin chỉ vì một tên binh sĩ luyện thể cảnh chết đi mà Lăng Phong thành chủ muốn cùng Thiên Kiếm tông người sống ta chết, cho dù Thiên Kiếm tông hiện nay đã là một tông phái xuống dốc đi chẳng nữa, phải biết rằng lạc đà gãy còn hơn ngựa béo, dù Thiên Kiếm tông đã không phải Thiên Kiếm tông ngày xưa, nhưng muốn đem Thiên Kiếm tông bốn tên Kim đan cảnh cường giả công thêm hấn một tên Kim đan cảnh trung kỳ giết chết, cái giá mà Lăng Phong thành phải trả cũng là không hề nhẹ nhàng, giết địch một ngàn tự tổn tám trăm.

Là người mở đầu khiêu khích, Mặc Vũ có thể không đề phòng Ngô Cương đánh lên sao?

Đương nhiên là không thể nào!

“Đã ngươi trước tiên xuất thủ, vậy cũng không thể trách được ta rồi!” Mặc Vũ trong lòng cười lạnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tới Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Ngô Cương, chết!

Thấy Ngô Cương một tay cầm Hắc Thương phóng như bay lao về phía mình, tốc độ vô cùng nhanh, thế tới cũng cực kỳ hung mãnh, Mặc Vũ không hề tỏ ra e ngại hay hoảng sợ, hấn bình tĩnh nắm chặt lấy Xích Diễm Kiếm trong tay, bắt đầu điều động pháp lực trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, ngoài miệng vẫn không quên đối với Ngô Cương đội nước tiểu trào phúng:

“Ngô thống lĩnh, ngươi đây là bị ta nói trúng tâm tư, then quá hóa giận, muốn giết người diệt khẩu?”

“Tiểu tử, miệng lưỡi bén nhọn, chờ bản thống lĩnh đem ngươi đầu lâu ngắt xuống, xem ngươi còn có cách nào uốn ba tấc lưỡi!”? Biết nói không lại Mặc Vũ, Ngô Cương chỉ văng ra một câu uy hiếp cùng đe dọa liền im miệng không nói thêm gì nữa.

Sau đó, trường thương trong tay Ngô Cương tốc độ không những không giảm đi chút nào, trái lại còn tăng nhanh hơn ba phần, phảng phất hóa thành một con hắc long đang mở ra dữ tợn khẩu bồn muốn đem Mặc Vũ nuốt vào trong bụng.

“Hắc long phệ nhật, tiểu tử, chết đi cho ta!”

“Chỉ là một con hắc long nho nhỏ mà còn muốn phệ nhật, thật không biết trời cao đất rộng, tron mắt lên mà nhìn xem ta làm thế nào diệt đi ngươi đầu hắc long này!”

Mở miệng khinh thường, Mặc Vũ cổ tay khẽ chuyển, trên tay Xích Diễm kiếm ong ong rung động, sau một khắc, Mặc Vũ toàn thân hóa thành một đóa cự đại thanh liên vô cùng mỹ lệ, thế nhưng bên trong lại ẩn dấu vô tận sát cơ.

“Thanh Liên kiếm tâm, phá!”

“Oanh!”

Từng đạo tiếng nổ chấn thiên vang lên, sóng pháp lực như một con lũ quét ra bốn phương tám hướng để dân chúng vây xem cùng một đám binh sĩ, kể cả thủ hạ binh sĩ Trúc cơ cảnh của Ngô Cương cũng không thể không liên tiếp lùi về đằng sau tránh né mũi nhọn, bởi lẽ dư ba mà hai người Mặc Vũ cùng Ngô Cương tạo ra lúc này đã đủ để đem Trúc cơ cảnh cường giả nếu lọt vào bên trong phạm vi oanh kích không chết cũng muốn lột mất một tầng da.

Chỉ có duy nhất một người vẫn đứng nguyên tại chỗ, hoàn toàn nhẹ nhàng phát tay đánh tan dư ba lan tới, người đó chính là Lạc Tú Phương, dù sao nàng cũng là Kim đan cảnh cường giả, cho nên chỉ một chút dư ba kim đan cảnh chiến đấu nàng còn thật không ngại chút nào.

Mắt phương chăm chú nhìn lấy bên trong trung tâm tình cảnh lúc này, nàng hoàn toàn yên tâm về Mặc Vũ, dù sao để mà nói thì Mặc Vũ bản thân cũng là Kim đan trung kỳ, cảnh giới cao hơn Ngô Lôi.

Quả nhiên không ngoài nàng dự liệu.

Mỹ lệ thanh liên hoàn toàn không trở ngại đem đầu Hắc long nghiền nát, sau đó trước khi tìm tới Ngô Cương thân thể cũng hết lực mà tiêu tán.

Tuy không chạm được vào người, thế nhưng Ngô Lôi cũng không khỏi ngạc nhiên nói:

“Tiểu tử, quả nhiên có chút môn đạo, tiếp thêm bản thống lĩnh một kích!”

“Hắc long trực nguyệt!”

“Thanh Liên nò rộ!” Mặc Vũ không hề e ngại, ngay lập tức hiển hóa một đạo nở rộ liên hoa chém ra.

“Phanh!”

“Phanh!”

...

Không biết chiến đấu trải qua bao lâu, có lẽ vài phút, hoặc vài chục phút không biết chừng đột nhiên một nứt gãy âm thanh vang lên, không phải tới từ Mặc Vũ mà là từ hắc thương trong tay Ngô Lôi.

“Răng rắc!”

“Cái gì? Làm sao có thể, hắc long thương của ta thế nhưng là trung phẩm pháp bảo... làm sao có thể bị đánh nứt?”

Từ vị trí tiếp xúc giữa Hắc thương và Xích Diễm kiếm, thân thương đen nhánh trong tay Ngô Lôi bắt đầu tràn ra từng đạo vết rách, để cho hắc không khỏi cả kinh bật thốt lên.

“Hừ, chỉ là một thanh trung phẩm pháp bảo trường thương, cũng dám lấy ra mắt mặt!” Mặc Vũ cười lạnh nói.

Nghe vậy, Ngô Cương mới giật mình, lần đầu tiên chú ý tới kiếm trong tay Mặc Vũ, khi nhận ra phẩm cấp của nó, hắc không khỏi cả kinh nói:

“Trong tay người vậy mà lại có Linh Khí?”

Mặc Vũ có được Linh khí để cho Ngô Cương lâm vào thật sâu rung động, đồng thời, trong mắt hắc cũng không khỏi toát ra một tia tham lam quang mang.

Linh khí a! Cho dù bên trong thành phủ chủ cũng chỉ có thành chủ đại nhân mới có được một thanh trung phẩm linh khí, tiểu tử này trong tay vậy mà cũng có được linh khí bảo kiếm, quả thật vận cứt chó!

Mặc Vũ đối với Ngô Cương nghi hoặc hoàn toàn từ chối cho ý kiến, sau đó hắc cổ tay rung chuyển, Xích Diễm kiếm như một đạo lưu tinh tiếp tục nhắm vào cổ họng của Ngô Cương đâm tới.

Con người co rụt, một kích này để Ngô Cương trong lòng dâng lên cảm giác vô cùng nguy hiểm, hắc ngay lập tức vận chuyển toàn thân pháp lực đem trường thương trong tay hoàng ngang chắn ở trước mặt, muốn lựa thể đem mũi kiếm gạt lệch đi.

“Két...tt...t...!!!” Lưỡi kiếm và thân của trường thương va chạm vào nhau mài ra từng đóa hỏa hoa vang lên từng đạo thanh âm khiến người ta nghe được chỉ muốn ê răng.

Vắt và lăm mới né qua một kiếm của Mặc Vũ, Ngô Cương âm thầm liếc nhìn trong tay Hắc thương bị tổn hại, càng thêm rạn nứt loang lổ khiến hắc đau lòng không thôi, thế nhưng hắc biết giờ không phải lúc tiếc của, bởi vì hắc còn đang cùng Mặc Vũ chiến đấu.

Một kiếm vừa rồi đã để lại trên mặt Ngô cương một đạo dư tợn huyết ngân, máu tươi rùng rùng chảy xuống thấm đầm cổ áo, nhưng hắc không thèm để ý vì toàn bộ sự chú ý của hắc hiện tại đều đã tập trung trên người của Mặc Vũ, nếu không, chỉ cần một chút sơ hở cũng khiến hắc trả giá bằng cả tính mạng.

Trong lòng hắc đã có một chút nhụt ý cùng sợ hãi, có điều Ngô Cương tên đã lên dây, không thể không phát, hắc là người khai mở chiến cuộc, nghĩ tới muốn Mặc Vũ dùng tay giảng hòa là chuyện không thể nào, cho nên chỉ có thể gắng gượng tiếp tục chiến đấu.

Biết được Mặc Vũ pháp lực so với mình vượt trội hơn quá nhiều, Ngô Cương cũng không có ngu xuẩn tiếp tục muốn cùng Mặc Vũ so bì pháp lực, dùng lực không được thì hắc chuyển sang dùng xảo cùng nhanh.

Chỉ thấy hắc trong tay trường thương tốc độ đột nhiên tăng lên, hoàn toàn biến thành từng đạo bóng đen như măng xà thổ tín, nhắm vào toàn bộ điểm yếu trên người Mặc Vũ từ bốn phương tám hướng đâm tới, muốn dùng vô tận công kích buộc Mặc Vũ không thể tấn công chỉ có thể phòng thủ, cuối cùng khi lộ ra sơ hở chính là lúc hắc lấy mạng Mặc Vũ.

Giết chết Mặc Vũ, hắc vừa có thể đem danh dự vẫn hồi, vừa có thể từ trên thi thể Mặc Vũ kiếm lời một thanh Linh khí!

Lòng tham đã hóa thành động lực áp chế sự e ngại, Ngô cương chiến ý không thể không nói càng lúc càng dâng lên, mà từng đạo công kích của hắc cũng xen vào một chút liều mạng.

Mặc Vũ sau đó áp lực quả thật tăng lên không ít, thế nhưng hắc Thanh Liên kiếm quyết tiểu thành chi cảnh cũng không phải ăn chay, Xích Diễm kiếm lập

tức hóa thành từng màn kiếm võng, đem trường thương công kích cản lại.

Không chỉ phòng thủ, Mặc Vũ còn muốn phản công, hấn không ngừng đón đỡ thương ảnh, nếu để ý kỹ sẽ thấy kiếm pháp của Mặc Vũ lúc này đã thay đổi, đồng thời hấn đã bắt đầu tụ lực.

Ngay khi Ngô Cương bởi vì công lâu mà không được, tâm tình gấp gáp để lộ ra một cái sơ hở rất nhỏ, đồng thời thời gian lộ ra cũng cực ngắn, thế nhưng đối với Mặc Vũ mà nói vậy là đủ rồi, bởi vì một chiêu tiếp theo khi nó xuất hiện cũng chính là lúc Ngô Cương mất mạng.

“Là lúc này...”

“Nhân đồ kiếm quyết, Nhân Sát!!!”

“Ngô Cương, chết đi cho ta!”

Lưỡi kiếm đột nhiên tiêu thất, tốc độ nhanh tới cực hạn...

“Phập!!!”

Khi Ngô Cương kịp thời phản ứng cũng là lúc Xích Diễm kiếm đâm ngập vào hấn lồng ngực, đồng dạng cũng xuyên thủng hấn trái tim, chấm dứt hấn sinh mệnh.

Ngô Cương hai mắt trợn trừng, hấn hoàn toàn không tưởng tượng được mình vậy mà lại chết ở nơi này, máu tươi tràn ngập khóe miệng chảy xuống, trường thương trong tay vô lực rồi ra mạnh mẽ nện xuống mặt đất, đồng thời sinh cơ bắt đầu tiêu tán biến mất.

“Phốc!”

Từ bên trong ngực Ngô Cương rút ra trường kiếm, máu tươi tiếp đó như suối phun ra, chỉ là còn chưa chạm tới thân thể Mặc Vũ liền bị hấn nhanh chân né sang một bên tránh thoát, từ đầu tới cuối, Mặc Vũ y phục vẫn như nguyên bản, trắng tinh không nhiễm một chút vết bẩn.

Đem bên hông Ngô Cương túi trữ vật nhấc lên, bởi vì Ngô Cương đã bỏ mạng, cho nên thần thức lưu lại trên đó cũng đã hoàn toàn biến mất, Mặc Vũ rất thuận lợi thâm thấu vào một tia thần thức, bắt đầu kiểm tra đồ vật bên trong.

Bên trong túi trữ vật cũng không có quá nhiều đồ, chỉ có một quyển bí tịch [Hắc Long bá vương thương] mà Ngô Cương trước đó sử dụng, còn có một chút linh thạch trung phẩm cùng thượng phẩm, tính toán một chút thì tổng cộng khoảng gần hai ngàn viên.

Chủ tu là kiếm, cho nên đối với một bộ thương pháp này, Mặc Vũ không có quá nhiều để ý, cùng một chỗ đem cả cái túi trữ vật tiện tay đập vào bên trong rương chứa đồ.

Sau đó, hấn đem máu tươi dính trên thân kiếm lau vào y phục của Ngô Cương, tẩy trừ sạch sẽ xong, khi Mặc Vũ chuẩn bị cất đi Xích Diễm kiếm cùng Lạc Tú Phương vào thành thì ngay lúc này, một đạo xé gió công kích nhắm thẳng hậu tâm của hấn đánh tới.

“Tiểu tử, ngươi trả mạng cho đại ca ta!”

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chỉ cần cản trở con đường của ta, giết không tha!

Cầm trên tay trường thương, Ngô Lô sau khi tận mắt chứng kiến đại ca của mình bị Mặc Vũ giết chết, hấn không kìm được phần nộ ra tay đánh lên Mặc Vũ mà hoàn toàn quên mất đi việc bản thân hấn chỉ là một tên Luyện khí cảnh, so với Mặc Vũ một tên Kim đan cảnh cường giả, hấn cho dù là con kiến cũng không bằng.

Mà Mặc Vũ từ khi tới Lăng Phong thành một khắc cũng chưa từng buông lỏng qua.

Có điều, Lạc Tú Phương không có biết được điều này, nàng chỉ thấy Mặc Vũ quay lưng lại với Ngô Lô, dường như không có chút phòng bị nào cho nên không khỏi thất thanh hô lên một tiếng:

“Tông chủ, cẩn thận...!!!”

Đồng thời trên tay đột nhiên nhiều thêm một thanh xích hồng sắc trường kiếm, cấp tốc lao tới muốn trước khi Ngô Lô đánh lên Mặc Vũ đem hấn chém giết.

Mặc Vũ có thể bị Ngô Lô đánh lên thành công?

Đáp án hiển nhiên là không thể nào!

Chỉ thấy hần lúc này trên thân trào ra một cái pháp lực trảo, ngay khi mũi thương của Ngô Lôi kịp chạm tới y phục trên thân liền bị pháp lực trảo cho đạn hồi, hất văng ra.

Nếu Ngô Lôi mà là Trúc cơ cảnh hậu kỳ thì may ra mới có khả năng phá vỡ pháp lực trảo, thế nhưng hần không phải...

Ánh mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, Mặc Vũ xoay người lại, kiểm trong tay nhanh như chớp vung lên.

“Phốc!!!”

Con người thu nhỏ, Ngô Lôi đột nhiên cảm thấy trên cổ mát lạnh, sau đó cảm giác về trọng lực của hần khiến hần cảm thấy thân thể bỗng dưng nhẹ bẫng, hơn nữa dường như còn đang bay lên.

Ánh mắt liếc về phía Mặc Vũ, đập vào mắt hần là một cái thi thể không đầu trên cổ máu tươi phun thành từng dòng chạy băng băng vô cùng kinh dị lướt ngang qua Mặc Vũ mà đi, cuối cùng kiệt lực ngã xuống phía sau Mặc Vũ không xa.

Trong mắt hần cũng nhìn thấy những người xung quanh đều có chung một biểu hiện, đó chính là kinh hãi!

Ngô Lôi không hiểu tại sao bọn hần lại có biểu hiện như vậy, thế nhưng có một điều hần rất nghi hoặc...

Hần tại sao lại cảm thấy thân thể kia quen thuộc như vậy!?

Dường như đó chính là thân thể của hần!

Đúng, không thể sai được!

Có điều, tại sao lại không có đầu?

Hần không hiểu!

Sau đó, toàn bộ tầm mắt của Ngô Lôi liền bị một bóng đen vô tận cho bao phủ, mà hần thì không còn có thể có thêm bất cứ sự suy nghĩ nào nữa.

Bởi vì Ngô Lôi cũng giống như hần đại ca, đều đã chết!

“Bịch!” Đầu lâu của Ngô Lôi nặng nề đập xuống mặt đất cứng rắn lẫn lộn vài vòng dính lên từng tầng bụi đất.

Âm thanh đó như một tiếng chuông đánh thức người trong mộng, để toàn bộ binh sĩ giật mình bừng tỉnh đại mộng, từ bên trong chấn kinh thoát ra.

“Ngươi, vậy mà đem Ngô Cương thống lĩnh cùng hần đệ đệ cho giết?”

Mặc Vũ đánh mắt nhìn sang, người vừa mới lên tiếng là một tên binh sĩ bên trong đám ‘viện binh’ mà Ngô Cương mang tới, tu vi bên trong đám binh sĩ thuộc về hàng ngũ đứng đầu, Trúc cơ cảnh hậu kỳ.

Hần thân nhiên lại một lần nữa lau chùi đi vết máu trên thân Xích Diễm kiếm, sau đó mới chậm rãi đáp:

“Các ngươi đều là người chứng kiến sự việc từ đầu tới cuối, nên biết rằng, người ra tay trước chính là Ngô Cương mà không phải là ta!”

“Hơn nữa Ngô Cương trong lòng có tâm tạo phản, bị ta nói trúng còn muốn giết ta diệt khẩu, ta thay hoàng thất diệt trừ phản nghịch vậy thì có gì không đúng sao?”

Tên binh sĩ vừa lên tiếng nghe thấy Mặc Vũ nói xong, hần hoàn toàn tròn trắng mắt.

Hần thề rằng chưa bao giờ gặp được người nào vô liêm sỉ như Mặc Vũ.

Ngô thống lĩnh lúc nào tạo phản rồi hả?

Còn không phải từ đầu tới cuối là ngươi tự biên tự diễn đem chầu phản úp lên đầu hần hay sao?

Cái gì mà còn thay hoàng thất diệt trừ nghịch tặc, toàn bộ đều là nói nhảm!

Có điều, hần cũng không phải thẳng ngu, Mặc Vũ trước mắt có thể đem Kim đan cảnh sơ kỳ cường giả là Ngô Cương giết đến sạch sẽ lưu loát, ngay cả y phục còn không dính một vết máu, hần chỉ là một tên Trúc cơ cảnh hậu kỳ, ra mặt lúc này chẳng phải là tìm chết?

Muốn đi đầu thai sớm cũng không cần nhanh như vậy chứ?

Cho nên, tên binh sĩ này sau đó cũng không dám vì huynh đệ nhà họ Ngô đứng ra lấy lại công đạo, đồng thời cũng không dám tiếp tục cản trở Mặc Vũ

hai người vào thành.

Mà lúc này hệ thống cũng phát ra thông báo phần thưởng hân nhận được sau khi đem hai huynh đệ nhà họ Ngô cho diệt:

“Đinh, ký chủ giết chết Ngô Cương, Kim đan cảnh sơ kỳ, ban thưởng 5100 điểm exp”.

“Đinh, ký chủ giết chết Ngô Lôi, Luyện khí cảnh hậu kỳ, ban thưởng 300 điểm Exp”.

“Ban thưởng [Giới luật đường kiến trúc tạp]x1”.

“Ban thưởng [Vạn kiểm tru tiên trận bản vẽ]x1”.

“Ban thưởng [Bồi nguyên đan]x20”.

“Ban thưởng [Trận pháp cơ sở]x1”.

“Ban thưởng [Hồi huyết đan]x30”.

“Ban thưởng [Hồi pháp đan]x30”.

“Ban thưởng [Linh thạch hạ phẩm] x1000”.

...

Đi theo chân Mặc Vũ tiến vào bên trong một khu xưởng chế tạo binh khí, nơi này chính là một trong những sản nghiệp chính của Thiên Kiếm tông, lúc này Lạc Tú Phương mới mở miệng:

“Chủ nhân, người giết Ngô Cương tên Kim đan cảnh kia, e là phủ thành chủ sẽ rất nhanh tìm tới chúng ta phiền toái!”

Mặc Vũ gật đầu, trên mặt hoàn toàn không tìm thấy một chút lo lắng nào, ngược lại có vẻ lơ đãng tùy tiện nói:

“Ừm, ta biết!”

Lạc Tú Phương thấy Mặc Vũ hoàn toàn không để tâm, nàng liền gấp, vội nói:

“Vậy người...”

Khoát tay cắt đứt Lạc Tú Phương, Mặc Vũ nói:

“Không sao, chút nữa người của thành chủ phủ có thể sẽ tìm tới chúng ta đòi một lời giải thích, thế nhưng bọn hân cũng không thể đem ta thế nào, dù sao ra tay trước là Ngô Cương mà không phải là ta, cùng lắm ta chỉ phải bỏ ra chút tiền tài bồi thường phủ thành chủ mà thôi, cho dù bọn hân muốn trả thù ta thì cũng không thể ở nơi này...”.

Hơi ngừng một chút, con người lóe lên một tia quang mang, hân nói tiếp:

“Bọn hân sẽ có hai lựa chọn, thứ nhất là giết ta trả thù, nhưng sẽ không thể ở Lăng Phong thành, bọn hân bắt buộc phải đợi ta rời đi Lăng Phong thành khi đó mới ra tay, mà một khi đã rời đi Lăng Phong thành, ta cũng không còn cần thiết phải lo lắng hộ thành đại trận uy lực. Mà lựa chọn thứ hai, chính là cùng chúng ta giao hảo, thiết lập quan hệ, dù sao ta bản thân cũng là Thiên Kiếm tông tân nhiệm tông chủ, Lăng Phong thành chủ hân nếu là người thông minh đều sẽ hiểu một cái đạo lý đó là ít đi một kẻ địch nhưng nhiều thêm một bạn, hơn nữa người bạn này đối với hân còn có chút giá trị, mà nếu hân lựa chọn như thế thì cái chết của Ngô Cương xem ra liền biến thành vô ích!”

Lạc Tú Phương đầu óc cũng tương đối linh hoạt, nghe Mặc Vũ nói như vậy, nàng liền ngay lập tức hiểu được, có điều chính vì như thế mới khiến nàng càng thêm lo lắng, nàng nói:

“Chủ nhân, Ngô Cương dù sao cũng là phủ thành chủ thị vệ đội thống lĩnh, nay bị người giết, Lăng Phong thành chủ có thể nào bỏ qua không tính toán tới?”

Mặc Vũ cầm lên một thanh trường kiếm vừa mới được rèn ra đang đặt trên một cái kệ, lật chuyển trên tay, cười nhạt nói:

“Như vậy thì xem ra bọn hân lựa chọn trả thù rồi...”

Lạc Tú Phương càng lúc càng nhìn không thấu nàng người chủ nhân này, bởi lẽ cho dù cộng thêm cả nàng thì cũng chỉ có hai Kim đan cảnh, trong khi đó bên trong phủ thành chủ số lượng Kim đan cảnh khách khanh không phải ít, tuy không quá rõ ràng nhưng chỉ ít cũng có tới gần mười tên, chưa kể Lăng Phong thành chủ còn là một vị Kim đan cảnh hậu kỳ.

Cho dù Lăng Phong thành không xuất động toàn bộ Kim đan cảnh cường giả, thế nhưng chắc chắn sẽ không chỉ một, hai người, mà hân tối thiểu cũng phải có tới ba người trở lên, hoặc bốn, năm người không biết chừng.

Chính vì lẽ đó, nàng không biết vị chủ nhân này lấy ở đâu ra tự tin như vậy, mặc cho hắn có là Kim đan trung kỳ nhưng một đối ba cũng đã không phải chuyện đơn giản, nếu là Lăng Phong thành chủ tự thân xuất mã, như vậy chẳng phải là chết chắc sao?

“Chủ nhân...”

Lạc Tú Phương còn muốn nói thêm điều gì đó, thế nhưng liền bị Mặc Vũ ngăn lại, hắn thả trong tay trường kiếm trở trên kệ, xoay người đi tới, bàn tay một lần nữa tìm tới cái cầm nhỏ của Lạc Tú Phương, nâng lên khuôn mặt tinh xảo vũ mỵ của nàng, bá khí nói:

“Ta nói, không cần lo lắng, cho dù có là Lăng Phong thành chủ, vậy thì có thể đối với ta thế nào, nếu hắn ngu xuẩn mất khôn, như vậy chủ nhân của ngươi chỉ có thể tự tay đem Lăng Phong thành của hắn biến thành một tòa thành vô chủ!”

Lạc Tú Phương hai mắt long lanh, cảm nhận sự bá đạo cùng sự tự tin tuyệt đối bên trong lời nói của Mặc Vũ, nàng không kìm được trái tim gấp gấp nhảy lên, khuôn mặt cũng trở nên ửng hồng phơn phớt, cực độ mê người.

Nàng âm thanh như mèo con nói:

“Thế nhưng, Lăng Phong thành chủ chính là Kim đan hậu kỳ cường giả...”

Nhưng nàng còn chưa nói dứt lời, ngón cái của Mặc Vũ đã trượt lên, che đầy cái miệng anh đào của nàng, không để nàng tiếp tục nói thêm điều gì nữa mà thì hân nhếch miệng cười một tiếng tà tiếu nói:

“Kim đan hậu kỳ? Vậy thì sao? Còn không phải chỉ là bên trên kiếm đạo chỉ lộ của chủ nhân ngươi một viên đá mài dao mà thôi, chi cần là cản đường, cho dù có là ai, ta cũng chắc chắn giết không lầm!”

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tồi Cường Vô Địch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Luyện thép phương pháp, Thực Vi Tiên!

Lạc Tú Phương mắt phượng chăm chú nhìn lấy khuôn mặt anh tuấn của Mặc Vũ, nàng thực sự bị hắn tự tin cùng bá khí khiến cho thật sâu rung động, nàng mới đầu còn thực sự không cam lòng trở thành hắn nô lệ, thế nhưng lúc này, Lạc Tú Phương bỗng nhiên cảm thấy rằng có một người chủ nhân như vậy cũng không phải là một việc quá tệ.

Thấy nàng không nói trái lại lắm vào thất thần, Mặc Vũ cảm giác không vui lắm, thầm nghĩ chẳng lẽ bản thân biểu hiện còn chưa đủ ưu tú cho nên nàng đối với hắn không có chút nào tự tin hay sao?

Mặc Vũ sau đó cũng không còn hứng thú trêu chọc Lạc Tú Phương, bàn tay cũng rời đi chiếc cầm tinh mỵ của nàng quay đầu tiếp tục tra xét công việc của xưởng rèn đúc, đồng thời ngoài mặt biến thành lạnh nhạt, hoàn toàn không nhìn ra chút biểu lộ nào, thế nhưng không ai biết được trong lòng Mặc Vũ lúc này đang có rất nhiều suy nghĩ vẫn đang lưu chuyển nhanh chóng.

Hắn muốn thủ hạ của mình trong đầu lúc nào cũng phải đối với mình có một sự tin tưởng tuyệt đối, mà không phải hoài nghi, chỉ có như vậy sau này bất cứ mệnh lệnh nào hắn ban ra, dù là vô lý đều phải được tuân thủ chấp hành mà không phải dỗi lẫy là vô tận chống đối.

Có thể về sau thủ hạ của hắn những người giống như Lạc Tú Phương đều cùng hắn ký kết nô lệ khế ước sẽ tuyệt đối chấp hành mệnh lệnh của hắn, thế nhưng còn những người khác? Những người không cùng hắn ký kết khế ước lại như thế nào?

Lại còn cả môn hạ đệ tử trong tông, chẳng lẽ còn muốn bắt toàn bộ ký kết nô lệ khế ước hay sao?

Nếu Thiên Kiếm tông biến thành cái bộ dạng toàn tông trên dưới đều cùng hắn ký kết khế ước, như thế còn là một cái tông phái đúng nghĩa?

Còn không bằng gọi là Mặc Vũ tự nhân trại nô lệ thì đúng hơn.

Hắn tự nhận bản thân mình mặc dù tuyệt đối không phải người tốt, nhưng cũng không đến tình trạng như vậy!

Mà muốn để cho thủ hạ đối với mình tin tưởng, e rằng chỉ có một biện pháp duy nhất, không phải cường thế trấn áp, đe dọa, mà biện pháp đó chính là bản thân Mặc Vũ hắn phải để cho bọn hắn tận mắt nhìn thấy thắng lợi kết cục, dù là bất kỳ tình huống nào xảy ra, hơn nữa không chỉ một lần mà là rất rất nhiều lần sau đó hắn đều phải đạt được chiến thắng kết quả.

Hắn phải tự biến bản thân mình trong mắt thuộc hạ trở thành một tồn tại vô địch, không gì không làm được, bởi chỉ có như vậy mới có thể để bọn hắn đối với mình có một niềm tin bất thắng tuyệt đối tiến tới phục tùng mệnh lệnh của hắn một cách vô điều kiện, mà trong đầu lúc nào cũng chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đi theo hắn mới là con đường sáng suốt, kẻ trái lại hắn sẽ chỉ tự chuốc lấy diệt vong.

Tất nhiên, để làm được điều như vậy, Mặc Vũ hiện tại mà nói thì còn cách xa lắm, hắn dù sao bây giờ mới chỉ là một tên Kim đan trung kỳ tu luyện giả

nhỏ nhỏ mà thôi, một cái hộ thành đại trận cũng đã khiến hấn có phần e ngại thì đừng nói gì hy vọng xa vời.

Có điều, Mặc Vũ cũng không nản chí, hấn tuy bây giờ còn không được nhưng không có nghĩa sau này cũng sẽ không được, bởi vì hấn trong tay có hệ thống, chỉ cần có được hệ thống trợ lực, hấn không tin hấn còn không thể làm được điều đó.

Còn bây giờ, quan trọng trước mắt vẫn là đem sản nghiệp nguy nan cái vấn đề này cho triệt để giải quyết, nhỏ còn làm không xong nói chi làm lớn?

Xem xét thêm một lúc, Mặc Vũ đối với xưởng rèn đúc cũng đã tương đối hiểu đến rõ ràng, mặc dù không có giống Tù lâu một chỗ phải chịu đến sức ép cạnh tranh, có thể nói tất cả đều vận chuyển bình thường, thế nhưng không có nghĩa là không có vấn đề tồn tại.

Bình khí, áo giáp nơi này chủ yếu là dành cho phạm nhân, cũng không có như người tu luyện vũ khí phân thành cấp bậc mà chỉ là phạm binh mà thôi, nhân viên trong xưởng cũng đoán tạo sự tự nhiên cũng đều là người bình thường không có pháp lực, bọn hấn rèn đúc phương pháp trong mắt Mặc Vũ quả thực thô lậu đến cực điểm, tuy hình dáng các loại thì đều đạt yêu cầu, nhưng phẩm chất, chất lượng vũ khí nếu đem so với một con dao làm bếp trên địa cầu được sản xuất hàng loạt thì kém đâu chỉ một chút, phải nói là rác rưởi đến cực điểm.

Nguyên nhân là bởi bọn hấn sử dụng vật liệu chế tạo bình khí áo giáp vẫn chỉ là sắt mà không phải là thép đã qua tôi luyện, chính bởi điều này cho nên bình khí áo giáp tạo ra sử dụng không được bao lâu liền rất dễ hư hao bóp méo, sắt quá mềm dẻo so với thép.

Ai cũng biết thép là hợp kim với thành phần từ sắt và cacbon cùng một số các nguyên tố hóa học khác, độ cứng nếu so với sắt thông thường có thể nói vượt trội hơn rất nhiều, tuy quá nhiều cacbon trong thép thì cũng khiến thép trở nên giòn và dễ gãy, nhưng nếu tỉ lệ đạt tiêu chuẩn, vậy thì hoàn toàn không có vấn đề gì xảy ra.

Mặc Vũ trước kia tuy là cô nhi không có quá nhiều điều kiện học tập nhưng hấn thành tích học tập vẫn rất tốt, về hóa học các loại hấn mặc dù bởi thời gian trôi qua mà quên đi, sau này lại trải qua một đoạn thời gian lẩn lộn xã hội cho nên chữ thầy cũng đã toàn bộ trả thầy, có điều, khi đến Huyền Thần đại lục, trở thành một tên tu luyện giả, nào vực đạt được khai phá, rất nhiều trí nhớ đã phủ bụi mà hấn gần như quên mất đều được nhớ lại toàn bộ, mà trong này có phương pháp luyện thép.

Tất nhiên là những thứ hấn học được ở trường chỉ là cơ bản mà thôi, chỉ có thể để hấn hiểu cách làm thế nào để tạo ra thép, còn muốn chi tiết hơn trừ phi hấn đến xưởng sản xuất chế tạo thép mới có thể biết được rõ ràng quy trình, từ đó chế tạo ra thành phẩm thép không sai biệt với bên trong xưởng sản xuất.

Có điều, những thứ này đối với hấn cũng là đã đủ rồi, chế tạo thành phẩm thép tuy sẽ có sự chênh lệch bởi kỹ thuật cùng điều kiện vật chất không đủ, nhưng như vậy cũng đã có thể hoàn toàn thay thế sắt.

Nắm trong tay bình khí, áo giáp phẩm chất tốt hơn đi trước thời đại, còn lo lắng xưởng rèn đúc không thể kiếm được tiền sao?

Nghĩ tới toàn bộ những thứ này, Mặc Vũ sau đó trong lòng đã bắt đầu lên kế hoạch, sau khi hoàn thành kế hoạch, hấn sẽ bắt đầu cho xây dựng cơ sở vật chất đem luyện thép phương pháp áp dụng vào công nghệ chế tạo bình khí áo giáp, coi như giải quyết được một cái vấn đề sinh ý, sau đó, Mặc Vũ cùng Lạc Tú Phương rời đi xưởng rèn đúc, tiếp tục đi tới địa điểm sản nghiệp tiếp theo của Thiên Kiếm tông, Tù lâu.

Cũng không có xa lắm, Mặc Vũ sau đó cũng thấy được hình dạng của tù lâu.

Tọa lạc ở một khu đất phía mạn bắc Lăng Phong thành, diện tích khoảng 150m², một tòa nhà ba tầng, cao khoảng hơn hai mươi mét, toàn bộ kiến trúc đều được làm từ gỗ, phong cách tương đối cổ lão, phía trên treo một tấm hoành phi ghi ba chữ [Thực Vi Tiên].

Không vội bước vào bên trong, Mặc Vũ ngoảnh đầu lại, nhìn sang tòa tù lâu đối diện, kích thước cùng [Thực Vi Tiên] không sai biệt lắm, đồng dạng có ba tầng lầu, bên trên hoành phi ghi ba chữ [Kiến Phong Lâu].

Nếu hấn không có nhầm thì [Kiến Phong lâu] chính là sản nghiệp của Lăng Phong thành chủ, cũng là đối thủ cạnh tranh của [Thực Vi Tiên] của hấn.

Điểm khác biệt duy nhất giữa hai tòa tù lâu nhìn vào liền có thể thấy được ngay chính là số lượng thực khách, trong khi [Thực Vi Tiên] thực khách mặc dù hiện tại đã giữa trưa, là thời điểm đông đúc thực khách nhất, nhưng lại chỉ có chưa tới ba mươi người, trong khi [Kiến Phong Lâu] bên kia, tính sơ qua số lượng cũng đã phá trăm, từ đó có thể thấy được sự chênh lệch giữa hai tòa tù lâu lúc này.

Tiếp đó, Mặc Vũ cùng Lạc Tú Phương tiến vào bên trong tù lâu, một gã tiểu nhị thấy có khách nhân, trên mặt tỏa sáng, vội vàng đi tới, điệu bộ khúm núm thập phần hèn mọn nói:

“Xin chào khách quan, không biết khách quan muốn dùng bữa hay ở trọ?”

Mặc Vũ liếc nhìn gã tiểu nhị, trong lòng cảm thán, ngay cả đẳng cấp phục vụ cũng chênh lệch quá nhiều, thử nhìn [Kiến Phong Lâu] bên kia tiểu nhị mặc dù cung kính nhưng không để người ta cảm giác được sự hèn mọn, mà tiểu nhị nhà mình...

Có điều, Mặc Vũ cũng không trách hấn, đối với Lạc Tú Phương đi bên cạnh đánh một cái ánh mắt ra hiệu, Lạc Tú Phương sau đó tiến lên phía trước, mở miệng nói:

“Tiểu nhị, mau gọi lão bản của người đi ra, chúng ta có việc cần gặp hấn!”

Đột nhiên trông thấy Lạc Tú Phương, tiểu nhị ngay lập tức hai mắt nhìn thẳng, vẻ mặt hiện lên sự mê đắm, mặc dù Lạc Tú Phương không có thi triển bất

cứ một loại mị thuật nào, thế nhưng vẫn để cho hắn biến thành một dạng si ngốc không tự kiểm chế.

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Ấm giường nha hoàn!?

Lạc Tú Phương hiển nhiên gặp quá nhiều tình cảnh như vậy, nếu là bình thường, nàng hẳn còn muốn bật cười, thế nhưng đứng bên cạnh còn có nàng chủ nhân là Mặc Vũ, cho nên chỉ đành hắng giọng một tiếng đánh thức tên tiểu nhị này.

“Ừm, tiểu nhị, lão bản của ngươi đâu, mau gọi hắn ra đây chúng ta có việc muốn gặp!”

Tiểu nhị lúc này mới từ bên trong trạng thái thất thần bừng tỉnh, có chút xấu hổ, hắn cúi đầu xin lỗi một tiếng, sau đó hỏi lại:

“Không biết hai vị là...?”

“Ta chính là trưởng lão Thiên Kiếm tông Lạc Tú Phương, còn vị này chính là tân nhiệm tông chủ, Mặc Vũ. Ngươi còn không nhanh đem lão bản của ngươi cho gọi ra?” Lạc Tú Phương nói.

Nghe tới ‘Thiên Kiếm tông’ ba chữ, tiểu nhị cũng là sửng sốt, có điều ngay sau đó kịp phản ứng lại vội quỳ xuống cung kính hô lên:

“Thì ra là tông chủ cùng Lạc trưởng lão, tiểu nhân bái kiến tông chủ, bái kiến Lạc Trưởng lão!”

“Không cần đa lễ, đứng lên đi!” Mặc Vũ khoát tay nói.

Tiểu Nhị nghe thấy Mặc Vũ thế nhưng không có đứng dậy, chỉ cúi đầu cung kính nói:

“Tiểu nhân có mắt không nhìn thấy thái sơn, không có nhận ra tông chủ cùng trưởng lão thân phận còn xin tông chủ trách phạt!”

Mặc Vũ trong mắt toát ra ý cười, thầm nghĩ một câu này ý tứ lấy lại làm tiến cũng không tệ lắm, tuy tên tiểu nhị này bề ngoài có chút hèn mọn, thế nhưng xử sự tương đối khôn khéo, Mặc Vũ hiển nhiên cũng không có ý trách tội hắn vì một cái lý do ngớ ngẩn như vậy, cho nên thân nhiên nói:

“Người không biết thì không có tội, lại nói tới thì đây cũng là lần đầu tiên bản tông chủ đi tới nơi này cho nên ngươi không biết ta cũng không có gì là lạ!”

“Đa tạ tông chủ khai ân!” Tiểu nhị nói xong mới chậm rãi đứng lên, Mặc Vũ sau đó mới nói tiếp:

“Được rồi, nhanh đem lão bản kêu ra đi, ta còn có việc muốn cùng hắn nói!”

“Vâng, vâng, tông chủ, trưởng lão, kính xin hai vị chờ đợi một chút, tiểu nhân ngay lập tức đi vào thông tri lão bản!” Tiểu nhị vội đáp sau đó chạy vào bên trong.

Đợi tiểu nhị đi khuất, Lạc Tú Phương lúc này liền lên tiếng:

“Chủ nhân... đối với tình cảnh của [Thực Vi Tiên], ngươi định làm thế nào để giải quyết?”

Mặc Vũ đối với câu hỏi này của Lạc Tú Phương không cho đáp án rõ ràng, chỉ hỏi:

“Tú Phương, ngươi nhận thấy [Thực Vi Tiên] cùng [Kiến Phong Lâu] có chỗ nào khác nhau?”

Lạc Tú Phương suy nghĩ một chút sau đó nói:

“Chủ nhân, đầu tiên là về bề ngoài cả hai nơi đều không có gì khác biệt nhiều lắm, bên trong món ăn cũng không quá chênh lệch, cho nên thiếp thân nghĩ rằng khác nhau chính là ở giá cả cùng cách phục vụ!”

Mặc Vũ gật đầu cũng không nói thêm bởi vì lúc này từ bên trong nhà đi ra một vị trung niên đại thúc, sau khi ngó quanh một chút trông thấy hai người bọn họ liền nhanh chóng đi tới.

Trung niên đại thúc sau đó hướng về phía hắn cùng Lạc Tú Phương chấp tay cung kính nói:

“Vương Đại Phú bái kiến tông chủ, bái kiến Lạc trưởng lão!”

Mặc Vũ phát tay nói:

“Được rồi, không cần đa lễ, ngươi là Vương Đại Phú, lão bản của [Thực Vi Tiên]?”

“Chính là tiểu nhân, không biết tông chủ còn có Lạc Trường lão hôm nay tới, mục đích là...?” Vương Đại Phú đáp.

Mặc Vũ bắt đầu đánh giá vị trung niên đại thúc trước mặt, Vương Đại Phú, lão bản của [Thực Vi Tiên], tuổi tác trung tuần khoảng trên dưới năm mươi, dáng người có chút đậm nếu không muốn nói là còn hơi mập mạp, đôi mắt bởi vì béo mà lúc nào cũng híp lại thành một cái khe hẹp, bên dưới còn có một chòm râu tương đối rậm rạp, nhìn sơ qua thì khá phúc hậu.

Đối với Vương Đại Phú, Mặc Vũ cũng tương đối hài lòng hình dáng bên ngoài của hắn, phải biết rằng bề ngoài trong kinh doanh cũng rất quan trọng, nhất là mảng nhu cầu ăn uống, chẳng hạn như ngươi mỡ từ lâu nhưng lão bản lại là một người cao gầy ốm nhách, hoặc mặt mũi quá xấu đẩy mọt nhọt các kiểu,... vậy thì xin chúc mừng ngươi từ lâu chuẩn bị phá sản là vừa, bởi lẽ thứ hỏi khách hàng họ chỉ mới nhìn qua mặt mũi lão bản liền đã muốn gọi tên chị Huệ thì còn tâm trạng đâu mà ăn với uống?

Nếu là ngươi, ngươi nuốt trôi được sao?

Mặc Vũ tự nhận hắn cũng không có cái bản lĩnh đấy!

Đối với câu hỏi của Vương Đại Phú, Mặc Vũ cũng không có lòng vòng, hắn nói luôn:

“Vương Đại Phú, việc một nhà từ lâu phía đối diện [Thực Vi Tiên] là [Kiến Phong Lâu] ta đã biết được, cũng rõ ràng ngươi khó khăn, cho nên hôm nay ta mới đích thân đi tới nơi này, mục đích là muốn đem việc này giải quyết cho thỏa đáng!”

Vương Đại Phú nghe vậy âm thầm có chút khinh thường, tuy hắn không có bản lĩnh cùng thực lực như Mặc Vũ, hoàn toàn là một giới phẩm nhân, thế nhưng hắn tự nhận rằng dù là trăm cái Mặc Vũ cũng không bằng một cái ngón tay của hắn trong lĩnh vực kinh doanh từ lâu, vậy mà giờ vị tông chủ trẻ tuổi này lời đầu tiên nói ra liền là đem khó khăn hắn không biết làm cách nào để giải quyết cho xử lý triệt để, hắn có thể tin tưởng được sao?

Đương nhiên không tin!

Có điều, trước mặt dù sao cũng là bản tông tân nhiệm tông chủ, Vương Đại Phú cũng không dám buông lời bất kính, thế nhưng mặc cho hắn ăn nói khôn khéo cỡ nào cũng giấu không được trong mắt một tia khinh thường tâm ý:

“Ồ, vậy không biết tông chủ có biện pháp nào?”

Một tia quang mang kia mặc dù được che dấu rất tốt, nhưng Mặc Vũ vẫn là thu được vào trong mắt, chỉ thoáng suy nghĩ một chút, hắn liền hiểu được nguyên do, cười khê nói:

“Ngươi không tin?”

Vương Đại Phú trong lòng đột nhiên run lên một cái, hắn suýt chút nữa quên mất rằng thanh niên trẻ tuổi trước mặt là tân nhiệm tông chủ, không phải người mà hắn có thể có khinh thường ý niệm trong đầu, dù là một tia nhỏ bé may mắn cũng không được, phía sau thoáng cái mồ hôi lạnh đã chảy ra thấm đầm lưng áo, Vương Đại Phú biểu hiện ra 120% cung kính chấp tay cúi đầu thật thấp nói:

“Tông chủ, tiểu nhân không dám...!”

Trông thấy Vương Đại Phú một dạng như muốn chết đến nơi, Mặc Vũ cười ha hả nói:

“Ha ha ha, ngươi cũng không cần sợ hãi, bản tông chủ lòng dạ cũng không phải hẹp hòi chi vì chuyện này mà trách tội ngươi. Ta cũng biết ngươi không tin tưởng ta có thể có biện pháp giải quyết chuyện này, cũng hiểu lý do ngươi có suy nghĩ như thế, bất quá bản tông chủ muốn nói cho ngươi rõ một điều chính là ta không phải kẻ chỉ biết nói mồm!”

“Dạ dạ, tiểu nhân rõ ràng, vậy không biết tông chủ biện pháp là...?” Vương Đại Phú gật đầu lia lịa lại có phần nghi hoặc nói.

“Ừ, lúc này bản tông chủ có hỏi Lạc Trường lão nguyên nhân tại sao [Thực Vi Tiên] không bằng [Kiến Phong Lâu]. Lạc Trường lão có nói bởi vì giá cả và thái độ phục vụ của chúng ta không bằng bên đó, chuyện này ngươi nghĩ thế nào?” Mặc Vũ chậm rãi nói.

Vương Đại Phú hiển nhiên cũng có suy nghĩ qua vấn đề này, so với hắn tưởng tượng thì cũng gần giống nhau, cho nên lập tức đáp:

“Lạc trường lão nói không sai!”

Thấy Vương Đại Phú đồng ý với ý kiến của Lạc Tú Phương, Mặc Vũ càng thêm chắc chắn ý định của mình, hắn nói:

“Đã không so được ở hai vấn đề như trên, vậy thì chỉ có một cách để [Thực Vi Tiên] đánh bại [Kiến Phong Lâu], không gì khác ngoài thực đơn!”

“Thực đơn!?” Vương Đại Phú cùng Lạc Tú Phương đều kinh ngạc.

Mặc Vũ sau đó cười thần bí cho đáp án:

“Không sai, là thực đơn! Chỉ cần thực đơn của chúng ta phong phú, món ăn ngon hơn [Kiến Phong Lâu] còn không phải giải quyết vấn đề này rất dễ

dàng hay sao!?”

“Không thể nào a tông chủ, nếu là thực đơn thì cả [Thực Vi Tiên] và [Kiến Phong Lâu] đều gần như tập hợp đầy đủ các loại món ăn đỉnh cấp, muốn trong thời gian ngắn vượt qua [Kiến Phong Lâu], làm sao có thể chứ?” Vương Đại Phú cau mày nói.

Hắn còn nghĩ rằng vị tông chủ trẻ tuổi này có biện pháp nào kinh người, ai dễ nhận được câu trả lời như vậy, chẳng lẽ vị tông chủ này còn muốn trong lửa tưới dầu, trêu đùa hắn một phen?

Còn nói không chỉ biết nói mồm, quả thực chém gió thành thần cmnr!

Không những không nhận được tán thưởng, ngược lại thu về hai cái vẻ mặt ‘ta không tin’ của hai người, Mặc Vũ tâm lý có phần khó chịu nói:

“Hừ, các ngươi không tin? Vậy được, Vương Đại Phú, ngươi nhanh đem giấy bút ra đây, bản tông chủ đem một số món ăn cùng cách chế biết viết ra cho ngươi!”

Nhìn vẻ mặt không giống ‘thần gió’ của Mặc Vũ, hai người Lạc Tú Phương cùng Vương Đại Phú hai mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời trong đầu nảy ra ý nghĩ:

Chẳng lẽ vị tông chủ (chủ nhân) này thực sự có thể tạo ra một cái thực đơn mới?

Quảng cho Vương Đại Phú một cái ánh mắt, Lạc Tú Phương mở miệng nói:

“Tông chủ, ngươi nói là thật, mà không phải đem chúng ta trêu đùa?”

Nhìn vẻ mặt chờ mong của Vương Đại Phú, Mặc Vũ càng khó chịu, hắn quay đầu quảng cho nàng một cái trợn mắt ghé vào nàng bên tai nói nhỏ:

“Nếu chủ nhân ngươi có thể làm được, vậy ngươi sau này liền phụ trách ban đêm trở thành của ta nha hoàn ám giương, như thế nào?”

Lạc Tú Phương nghe vậy túm nhan ứng đồ mê người, nàng lúc này còn không muốn cùng Mặc Vũ phát sinh chút quan hệ thân mật nào, có điều bởi quá tò mò, cho nên nàng đồng dạng dùng giọng như muỗi kêu bên tai hắn đáp lời:

“Thiếp thân... nếu chủ nhân có thể làm được... vậy thiếp thân đồng ý thì làm sao!?”

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tồi Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lại một lần kinh ngạc!

Nghe được lời của Lạc Tú Phương, Mặc Vũ cũng không khỏi sững sốt ngẩn ra một chút, hắn cũng chỉ là muốn đùa với nàng, ai biết Lạc Tú Phương vậy mà đồng ý hắn điều kiện.

“Tốt, cứ quyết định vậy đi!” Lấy lại tinh thần, Mặc Vũ hơi lắc đầu nói.

Cho dù lúc này Mặc Vũ còn chưa muốn cùng Lạc Tú Phương phát sinh quan hệ gì, thế nhưng lời đã nói ra hắn cũng không muốn rút lại, Mặc Vũ nhân phẩm tuy không tính quá tốt nhưng có một ưu điểm đó là hắn nói một là một, mà nói hai chắc chắn sẽ là hai mà không phải ba hay bốn, một ngụm nước bọt một cái đỉnh, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy.

Không thể phủ nhận Lạc Tú Phương sắc đẹp muốn nói khuynh quốc khuynh thành cũng không phải nói quá, cộng thêm vẻ mị hoặc tận xương tủy Mặc Vũ cho dù đạo tâm kiên định nhiều lúc cũng muốn thất thủ.

Trong suy nghĩ của Mặc Vũ nếu đã không mất mát thiệt thòi gì, vậy thì có lợi mà không chiếm chính là vương bát đản, mà hắn không phải đồ ngu vậy tại sao không thể ăn nàng đây?

Mặc Vũ lại cũng không phải thái giám hay hòa thượng kiêng ăn mặn, đã vậy hắn mới chẳng thêm quan tâm.

Mà Lạc Tú Phương khi đã quyết định như vậy, nàng hiển nhiên cũng đã suy nghĩ qua mà không phải loại nóng đầu bị khiêu khích liền đáp ứng, nên nhớ nàng dù sao cũng là trưởng lão Thiên Kiếm Tông, Kim đan cảnh cường giả có thể nào ngu ngốc và hành xử cảm tính sao?

Đương nhiên không thể nào, nếu ngu xuẩn mà có thể tu luyện tới Kim đan cảnh, vậy còn không bằng nói heo mẹ cũng biết leo cây.

Lạc Tú Phương thông qua đoạn thời gian này tuy không quá dài nhưng cũng đã đủ để nàng rõ ràng một chút về Mặc Vũ, vị chủ nhân này không phải là công tử ca quần là áo lượt hạng người, hắn hành xử đều tương đối thận trọng, suy tính rõ ràng thiệt hơn, tâm trí của hắn là thứ mà không phải đa số thanh niên nhân tâm tuổi này nên có được, tiếp xúc mới thấy được hắn xử sự rất lão luyện.

Lại nói tới tốc độ tu luyện mặt này, thử hỏi có mấy người được như Mặc Vũ, chỉ vài ngày từ phạm nhân biến thành bá chủ một phương Kim đan cảnh trung kỳ cường giả?

Cho dù có là toàn bộ Huyền Thần đại lục tứ đại vực chủ khi bằng tuổi Mặc Vũ cũng làm không được, Lạc Tú Phương cũng chưa từng nghe tới có tiền lệ nào trước đó như Mặc Vũ, chân chính yêu nghiệt.

Hiện tại Thiên Kiếm tông đã xuống dốc, địa vị hầu như lóe tắt, thế nhưng chỉ cần để cho Mặc Vũ thời gian, hẳn có thể tu luyện đạt tới cấp độ ngang ngửa những đại năng kia, như vậy toàn bộ tứ vực ai dám vỗ ngực tự nhận mình có thể khinh thường Thiên Kiếm tông, khinh thường Mặc Vũ?

Lúc đó, bọn hắn chỉ sợ là lấy lòng Mặc Vũ còn không kịp, chứ ai ngu xuẩn tới mức đem Mặc Vũ cho đắc tội!

Lạc Tú Phương trước đó còn tham dự vào kế hoạch của đại trưởng lão muốn lật đổ Mặc Thiên Hành, cha của Mặc Vũ, đem Mặc Thiên Hành kéo xuống thần đàn, cuối cùng Mặc Thiên Hành cùng đại trưởng lão đều chết mà Mặc Vũ cũng đem chức vị tông chủ kế thừa lại trở thành một đời mới tông chủ.

Để mà nói tội nàng gây ra thì cho dù Mặc Vũ có đem nàng lăng nhục nhận hết chà đạp, để nàng chịu đủ nhục nhã sau đó lại chém dưới kiếm thì cũng chẳng ai dám nói hắn làm thế không được, trái lại người khác nhìn vào khẳng định còn muốn vỗ tay khen hay chứ chưa nói tới nàng cũng không phải chịu những thứ đó mà chỉ phải cùng Mặc Vũ ký kết khế ước trở thành hắn nô lệ mà thôi.

Mới nghe thì có vẻ hai con đường này chẳng có gì khác biệt, một bên nhận ngược đãi rồi chết, một bên bị ép buộc ký nô lệ khế ước tương lai không rõ, thế nhưng Lạc Tú Phương sau khi trải qua đoạn thời gian này, nàng bây giờ có thể khẳng định một điều rằng, khi chấp nhận trở thành Mặc Vũ nô lệ chính là nàng bên trong bất hạnh gặp được may mắn.

Bởi vì Mặc Vũ tuy cùng nàng ký khế ước, trở thành nàng chủ nhân, thế nhưng hắn cũng chưa từng xem nàng thành nô lệ mà trái lại coi nàng là thuộc hạ, Mặc Vũ cũng chưa từng lấy khế ước ra áp chế nàng, buộc nàng phải làm theo mệnh lệnh của hắn bao giờ.

Lại nói, bên ngoài hai người thân phận vẫn là tông chủ và trưởng lão Thiên Kiếm tông, chỉ khi chỉ có hai người thì nàng mới phải xưng hô hắn một tiếng chủ nhân và cái quan hệ này chỉ có hai người bọn họ trong cuộc biết mà thôi, ngay cả Bạch Phương Huyền cùng Vu Thông cũng không hay biết chuyện này, suy nghĩ một chút sẽ thấy ngay nàng mặc dù nhiều thêm ra một cái thân phận nô lệ, thế nhưng cái thân phận này không có quá nhiều ảnh hưởng đối với nàng, trái lại nếu như mưu tính tốt, trèo lên bấp bệch vị chủ nhân này, theo Mặc Vũ càng ngày càng trở nên cường đại, tương tự nàng nước lên thì thuyền lên, địa vị cũng khác.

Còn cái gọi là ‘mưu tính tốt’ đương nhiên không ngoài gì khác là tìm cách để quan hệ giữa nàng và Mặc Vũ càng tiến thêm một bước trở thành hắn thân tín từ đó tranh thủ thêm được nhiều quyền lợi.

Mà cách đơn giản nhất để nàng có thể đạt được điều đó là gì?

Vì Mặc Vũ ra sức trâu ngựa?

Có thể đó cũng là một cách nhưng hiệu quả so với nàng mong đợi kém quá xa, nếu chỉ như thế thì sau này Mặc Vũ thực lực tăng lên, thủ hạ cũng biến nhiều, nàng khi đó ở trong mắt hắn cũng dần dần trở thành có cũng được mà không có cũng không sao.

Để đạt được kết quả như trong mong đợi, có một cách khác đơn giản hơn rất nhiều, đó là đem thân thể nàng giao cho Mặc Vũ!

Tuy đầu tư như vậy có vẻ lỗ vốn vì chẳng ai biết được tương lai ra sao, nhưng Lạc Tú Phương nàng vẫn tin tưởng con mắt cùng phán đoán của mình.

Chỉ cần nàng trong sạch hiến cho Mặc Vũ, theo kết quả nàng quan sát Mặc Vũ tính cách mấy ngày gần đây rút ra kết luận, Mặc Vũ chắc chắn không phải hạng người ăn xong phải liến chạy.

Cho nên, khi Mặc Vũ đề ra điều kiện như vậy, nàng cũng thuận nước dong thuyền, đem mình bỏ vào bên trong trở thành một loại phần thưởng cá cược, như thế sẽ để cho Mặc Vũ không đối với nàng nhân cách cảm thấy khinh thường, hơn nữa cũng là một cú đẩy vừa đủ châm ngòi để Mặc Vũ có lý do đem nàng ăn đi, cho dù Mặc Vũ không có động tác thì nàng cũng có thể vịn vào đó mà tự tiến cử giường chiếu mà không để hắn cảm thấy đường đột.

Mặc Vũ lúc này cũng không biết được trong đầu Lạc Tú Phương trong thời gian ngắn có thể nảy sinh ra nhiều ý nghĩ như vậy, chờ Vương Đại Phú đem văn phòng tứ bảo gồm bút, mực, giấy, nghiền đem ra, hắn bắt đầu cầm lên bút lông.

Hầu như không mất quá nhiều thời gian, từng cái món ăn đi kèm công thức chế biến đã được hắn múa bút viết ra, toàn bộ đều là những món ăn tới từ địa cầu, hơn nữa còn tương đối nổi tiếng từ các nước.

Trung Quốc thì có vịt quay Bắc Kinh, mỹ trường thọ, lẩu cay Tứ Xuyên, đậu sốt Tứ Xuyên, mỹ bò Lan Châu, cơm gà Hải Nam, cơm chiên Dương Châu, sủi cảo, gà ăn mây, thịt kho Đông Pha, mận trâu xá xiu, hoành thánh, thịt nướng...

Việt Nam có Phở Hà Nội, bún chả Hà Nội, Chả cá lã vọng Hà Nội, bún thang Hà Nội, bánh đa cua Hải Phòng, cơm cháy Ninh Bình, miến lươn Nghệ An, Bún bò Huế, mỹ Quảng, phở khô Gia Lai, bánh canh Trảng Bàng, gỏi cuốn Sài Gòn, cơm tấm Sài Gòn, bánh cống Sóc Trăng, bún nem, cháo lòng...

Thái Lan ẩm thực thì là một số món như Nuea daet diao kaphrao thot, Kai yang, Laap pet, Yam pla duk fu, Sai krok Isan, Kor moo yang, Kaeng khiao

wan, Roti khoai khai, Tod man pla, Khanom tom,...

...

Mặc Vũ sau đó còn muốn viết thêm một số món phương tây bổ sung để cân bằng, có điều khi nhìn về mặt mắt chữ a mồm chữ o hai người Lạc Tú Phương cùng Vương Đại Phú, Mặc Vũ đành thôi.

Mặc Vũ bản thân hẳn từ nhỏ đã là cô nhi cho nên chuyện bếp núc sinh hoạt hàng ngày toàn bộ đều do một tay hẳn làm từ A tới Z, bởi lẽ nếu hẳn không lo thì ai rảnh lo cho hẳn? Mặc Vũ chỉ có thể tự lo cho bản thân mình mà thôi.

Trước kia hẳn từng có một đoạn thời gian làm tại nhà hàng Á - Âu học mót được từ trên người của tên bếp trưởng ở đó mặc dù hẳn chỉ là một tên bảo vệ quần trông cửa, để đáp ứng tốt cái dạ dày cùng vị giác của mình, hẳn cũng là tương đối chuyên chú học tập kỹ xảo làm bếp từ tay bếp trưởng kia, đồng thời bỏ khá nhiều thời gian luyện tập chỉ bởi vì hẳn nghĩ tới rằng đi ăn ở ngoài đắt đỏ còn không bằng tự mua nguyên liệu về tự tay làm, chi phí rẻ hơn rất nhiều.

Cho nên, đó chính là lý do hẳn có thể làm được rất nhiều món ăn, từ tây âu cho tới châu á, hầu như hẳn đều có thể chế biến ra, nếu so tay nghề với đầu bếp của [Thực Vi Tiên] thì có lẽ hẳn còn muốn quăng vị đầu bếp kia tới mười con phố, tuy chưa chắc hẳn kỹ xảo có thể bằng được thế nhưng thắng ở việc hẳn biết nhiều công thức cùng thực đơn.

“Tông chủ, đây... đây là người nghĩ ra?” Vương Đại Phú hai tay run rẩy bung lên xấp giấy, vẻ mặt như gặp phải thần nhân run rẩy hỏi.

Mặc Vũ buồn cười trông lấy biểu hiện của hẳn, cười nói:

“Thế người nghĩ những món ăn cùng công thức này là từ trên trời rơi xuống sao?”

“Không, không, tiểu nhân không dám nghĩ ngờ tông chủ, chỉ là... cũng quá khó tin...” Vương Đại Phú lắc đầu như trống bỏi, vẫn chưa hết ngạc nhiên thấp giọng nói.

Mặc Vũ đối với biểu tình của Vương Đại Phú cũng đã đoán được trước, dù sao trong thời gian ngắn viết ra một loạt món ăn chưa bao giờ xuất hiện trên Huyền Thần đại lục thì cho dù có là ai nhìn thấy cũng muốn kinh hãi chứ không phải kinh ngạc đơn giản như vậy, hẳn nói:

“Được rồi, món ăn cùng phương pháp chế biến bản tông chủ đều đã ghi lại rất rõ ràng, người cứ theo đó mà làm, giá cả thì hoàn toàn do người quyết định, ta sẽ không xen vào!”

“Tiểu nhân minh bạch!” Vương Đại Phú nghe vậy trong lòng cũng không vui không buồn, dù sao toàn bộ sản nghiệp đều là của Thiên Kiếm tông, hẳn chỉ phụ trách trông coi quản lý, có điều Mặc Vũ nếu không nhúng tay quá nhiều thì hẳn cũng ít nhiều thoải mái hơn một chút.

Mặc Vũ sau đó lại nói:

“Lời nói tuy có chút dư thừa, thế nhưng ta vẫn muốn nhắc nhở người một điều, đó là vật hiếm thì quý... người hiểu hay chưa?”

Vương Đại Phú hiển nhiên cũng là tay già đời, rất nhanh hẳn liền hiểu câu nói của Mặc Vũ có nghĩa gì, đây còn không phải là muốn hạn chế số lượng còn muốn tăng giá?

Có phần nghi ngại, Vương Đại Phú nói:

“Tông chủ, không phải tiểu nhân nghĩ ngờ tông chủ quyết sách, thế nhưng làm vậy tại thời điểm này, liệu có quá mạo hiểm? Nếu như khách nhân họ vì vậy rời đi... này chẳng phải là...”

Khóe miệng câu lên, Mặc Vũ nhếch miệng nói:

“Không lo, chỉ cần làm tốt khâu quảng cáo là được!”

“Quảng cáo????”

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Gặp Lăng Phong thành chủ!

Trông thấy hai người bộ dạng không hiểu, Mặc Vũ cũng nhận ra bản thân dùng từ có mức quá tân tiến, hẳn quên mất rằng mình lúc này không còn ở địa cầu mà đã xuyên không đi tới Huyền Thần đại lục cho nên mới thuận miệng nói ra.

Hắng giọng một tiếng, Mặc Vũ cho hai người giải thích:

“Quảng cáo có nghĩa là đem thông tin truyền đạt, giới thiệu cho mọi người. Lấy ví dụ như thông tin chúng ta có những món ăn mới chẳng hạn, sau khi đem tin này truyền bá ra ngoài để ai cũng biết, như vậy còn không phải là được rồi!”

Sau đó hắn lại nói tiếp:

“Ừm, còn về cách thực hiện cụ thể, người sau đó sai người làm một tấm biển thật to bên trên ghi lên tên món ăn treo ở chỗ bắt mắt nhất đại sảnh lầu một để bất cứ ai khi bước vào đều có thể dễ dàng trông thấy được, lại đợi thêm một chút thời gian trừ sư có thể dựa vào công thức đem món ăn chế biến được ra đúng yêu cầu liền bắt đầu đem phát tờ rơi quảng cáo, như vậy là được!”

Lần này đến lượt Lạc Tú Phương lên tiếng, nàng nghi hoặc nói:

“Tổng chủ, tờ rơi đó là cái gì?”

Mặc Vũ mỉm cười kiên nhẫn một lần nữa đem nàng nghi hoặc giải thích:

“Tờ rơi là một loại hình quảng cáo, người có thể viết lên tin tức muốn quảng bá lên giấy sau đó thuê người đem giấy đó đi quanh thành một vòng đem rải, dân chúng hiếu kỳ sẽ nhặt lên xem, như vậy mục đích của chúng ta liền có thể đạt được!”

“Suýt chút nữa liền quên mất, bên trong thành có chỗ nào có thể in ấn tờ rơi không?” Đột nhiên nghĩ tới vấn đề này, Mặc Vũ không kìm được nghi hoặc mà hỏi lấy hai người.

Lạc Tú Phương cùng Vương Đại Phú hai mắt nhìn nhau, lại một lần nữa như lọt vào sương mù, Mặc Vũ trông hai người biểu hiện liền không cần hỏi tiếp nữa, bởi vì hắn chỉ nhìn như vậy thôi đủ để biết được câu trả lời rồi.

Hiển nhiên ở Huyền Thần đại lục còn chưa phát triển kỹ thuật in ấn.

Bóp trán, Mặc Vũ có chút nhức đầu, nói miệng thì dễ dàng nhưng khi áp dụng mới biết được bên trong gian nan, cũng không phải kế hoạch có bao nhiêu phức tạp, trái lại còn rất đơn giản, khó là ở chỗ kỹ thuật của thế giới này quá lạc hậu gây ra cản trở.

Nghĩ một lúc, cảm thấy không có cách nào khả thi hơn, mặc dù có chút phiền toái, thế nhưng đối với Mặc Vũ mà nói cũng không quá khó khăn, nếu chỉ là chế tạo một cái bản in khắc gỗ thì cũng không mất quá nhiều thời gian, cho nên sau đó hắn liền đem việc này nói cho hai người.

Nghe được Mặc Vũ vậy mà nghĩ ra việc này, Vương Đại Phú không khỏi than thở:

“Điều a, tổng chủ có thể nghĩ ra lấy mộc bản khắc lên nội dung chấm mực đè lên trên giấy tạo ra hiệu quả sao chép hàng loạt, không thể không nói là kỳ tài, tiểu nhân bội phục!”

Nghe được Vương Đại Phú ca ngợi, Mặc Vũ cũng có đôi chút xấu hổ, dù sao những thứ này cũng là của tiền nhân sáng tạo ra, hắn chỉ đem nó nguyên si đạo lại mà thôi.

Bất quá, hắn cũng không có mở miệng phủ nhận, dù sao nơi này cũng chẳng phải địa cầu, không có ai đem hắn xử phạt vì tội xâm phạm bản quyền, cho nên Mặc Vũ rất vô tư tự nhiên như ruồi đem nó biến thành của mình.

Vương Đại Phú sau đó có chút hứng khởi rồi đi, hắn lúc này muốn điều động trừ sư bắt đầu nghiên cứu chế biến món ăn, thậm chí mò mò không biết đến cùng mùi vị sẽ ra sao, đồng thời cũng tìm người chế tạo bản khắc chuẩn bị dùng để in ấn tờ rơi thành ra lúc này bên trong đại sảnh chỉ còn lại hai người Mặc Vũ cùng Lạc Tú Phương.

Mới đầu còn không cảm thấy gì, nhưng theo thời gian trôi qua chậm rãi bầu không khí bắt đầu trở nên vi diệu, không chỉ Mặc Vũ cảm thấy lúng túng mà Lạc Tú Phương cũng không khá hơn chút nào, cả hai người mặc dù đều có bản tính của riêng mình thế nhưng đến lúc lâm trận thì chẳng khác nào gà mắc tóc, cuối cùng cả hai đều lâm vào trầm mặc.

Có lẽ cảm thấy bầu không khí có phần quá ngột ngạt, so với trước đó ‘mập mờ’ có vẻ còn không bằng, Mặc Vũ còn đang muốn tìm chuyện gì đó cùng Lạc Tú Phương nói để dời đi sự chú ý, chỉ là hắn còn chưa kịp mở miệng, bên ngoài [Thực Vi Tiên] vang lên hàng loạt tiếng bước chân.

Không cần nhìn tới tận mắt, chỉ nghe qua âm thanh liền có thể dễ dàng đoán được người tới bất thiện, Mặc Vũ cùng Lạc Tú Phương liếc mắt nhìn nhau, đều ngay lập tức đoán được người tới là người nào.

Còn không phải người của phủ thành chủ thì là người nào?

Lạc Tú Phương có phần lo lắng không yên, dù sao Lăng Phong thành chủ thế lực không phải chuyện đùa, có điều khi nhìn lại Mặc Vũ, hắn khuôn mặt mười phần trấn định, hơn nữa thái độ cực kỳ thần nhiên, mặc cho bên ngoài rõ ràng là người của phủ thành chủ vẫn ngồi đó chậm rãi nâng lên chén trà nhấp uống một ngụm, hoàn toàn không có chút nào sợ hãi hay hoảng hốt để nàng cũng tâm thần đại định.

“Rầm rập...”

Từng tiếng bước chân càng lúc càng gần, cuối cùng không để hai người đợi quá lâu, trước mắt liền xuất hiện thân ảnh của một người, không ai khác chính

là Lăng Phong thành chủ.

Vừa bước vào [Thực Vi Tiên], Lăng phong thành chủ ngay lập tức chú ý tới hai người Mặc Vũ cùng Lạc Tú Phuong, có điều trọng điểm chiếu cố vẫn là Mặc Vũ, tuy Lạc Tú Phuong vô cùng xinh đẹp lại cực kỳ yêu mị, nhưng hẳn dù sao cũng là Lăng Phong thành chủ, định lực không phải là một số binh lính như Ngô Lôi đã bị Mặc Vũ giết có thể so sánh được.

Khi Lăng Phong thành chủ đánh giá Mặc Vũ thì Mặc Vũ cũng đồng dạng đánh giá hắn, chỉ thấy trước mặt đi dẫn đầu một đám thân binh là một vị trung niên nam tử quần áo hoa quý, mặt như quan ngọc, mày rậm, đôi mắt thâm sâu như tình không vô ngần, mũi ung, môi mỏng, vóc người mặc dù không quá cao lớn nhưng lại âm thầm tỏa ra sự áp bức.

Tòa thành trì này có tên như vậy cũng bởi vì vị trung niên nam tử này họ Lăng, tên một chữ Phong.

Ấn tượng đầu tiên của Mặc Vũ cảm nhận được từ trên người Lăng Phong thành chủ chính là khí chất thượng vị giả cùng hãn thực lực, không sai, là Kim đan hậu kỳ.

Còn Lăng Phong thành chủ ấn tượng của hắn đối với Mặc Vũ đầu tiên chính là tuần tú, để cho hắn cũng cảm thấy có phần ghen tị, có điều hắn cũng không mất nhiều thời gian để tâm tới Mặc Vũ dung mạo, điều mà hắn chú ý chính là thái độ bình thân ung dung của Mặc Vũ mới chính là thứ hắn cũng phải tán thưởng.

Lăng Phong hắn cũng có nghe qua thuộc hạ báo cáo vụ việc, tất nhiên là nguyên bản sự việc chứ không có thêm mắm dặm muối gì cho nên hắn thừa biết bản thân mình lúc này ở bên trong Lăng Phong thành cũng đối với Mặc Vũ không có cách nào, dù sao cũng là Ngô Cương trước tiên ra tay, truy cứu lên chịu tội là Ngô Cương mà không phải Mặc Vũ.

Nếu là bình thường hắn liền có thể đem việc này giao cho thuộc hạ xử lý, thế nhưng khi biết được Mặc Vũ còn là tân nhậm tông chủ Thiên Kiếm tông, hắn cũng có phần hiếu kỳ muốn biết xem Mặc Vũ tới cùng là người như thế nào, có xứng để hắn bỏ công kết giao hay không hay chỉ là dạng bất học vô thuật, từ đó mới đưa ra quyết định xem cùng Mặc Vũ là bạn hay là thù.

Tuy Lăng Phong hắn thân là thành chủ một thành nhưng cũng không rộng lượng tới mức thủ hạ đắc lực bị giết cũng có thể mang lấy nộ cười mà bỏ qua.

“Vị công tử này không biết có phải chính là Thiên Kiếm tông tân nhậm tông chủ Mặc Vũ!? Tại hạ Lăng Phong, thành chủ của Lăng Phong thành, đường đột mà tới mong Mặc công tử chớ tránh!” Lăng Phong nở nụ cười đi tới mà nói.

Mặc Vũ thân là người địa cầu cũng hiểu đạo lý đó là đưa tay không đánh mặt người cười, thêm vào đó nếu có thể thì hắn cũng không muốn cùng Lăng Phong thành thế lực xung đột, cho nên cũng từ trên ghế đứng lên chấp tay cười đáp lễ:

“Thành chủ nặng lời, nơi này là Lăng Phong thành, có chỗ nào là ngài không thể tới, [Thực Vi Tiên] có thể đón tiếp Lăng thành chủ cũng là bằng tất sinh huy, là chúng ta vinh hạnh!”

Lời này của Mặc Vũ tuy chỉ là khách sáo, nhưng cũng tương đương cho Lăng Phong ba phần bộ mặt, thêm vào giọng điệu hòa ái thân cận dễ dàng để người ta cảm thấy giống như gió xuân thoảng qua, tương đối dễ chịu.

“Ha ha ha, Mặc công tử phong thần tuần lễ, quả không hổ là rồng phượng trong loài người a!” Lăng Phong thành chủ đồng dạng khách khí khách lệ một tiếng nói.

“Đa tạ thành chủ khách lệ, không biết thành chủ tới [Thực Vi Tiên] là để...?” Mặc Vũ biết rõ còn cố hỏi nói.

Nói tới chuyện này, Lăng Phong thành chủ ngược lại không mang có chút nào giọng điệu hưng sự vấn tội, chỉ thần nhiên đáp:

“Ta mục đích tới đây lần này hẳn Mặc công tử trong lòng đã rõ, làm sao còn cố hỏi đây?”

Mặc Vũ vẫn cố tình giả ngu nói:

“Quả thực tại hạ không biết, còn muốn xin thành chủ chỉ điểm!”

Đối với thái độ của Mặc Vũ, Lăng Phong trong lòng cười lạnh mặt ngoài vẫn ung dung nói:

“Mặc công tử cách đây không lâu còn vô duyên vô cớ đem bản thành chủ thủ hạ đắc lực cho giết, làm sao mau quên như vậy?”

Mặc Vũ lộ ra vẻ mặt ‘kinh ngạc’ nói:

“Không phải chứ? Có phải là thành chủ nghe nhầm đồn bậy rồi?”

Lăng Phong vẻ mặt ‘tức giận’ trầm giọng nói:

“Vậy thì thế Ngô Cương hiện đang nằm trong phủ của bản thành chủ lại là như thế nào đây? Mặc công tử có thể vì bản thành chủ giải thích nghi hoặc?”

Mặc Vũ đột nhiên trung ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ đáp:

“À thì ra là việc này, nếu vậy thành chủ không cần đối với ta nói lời cảm tạ, dù sao trông thấy phản tặc ai nấy đều có nghĩa vụ giết trừ!”

Lăng Phong hai mắt tròn trừng bật thốt lên:

“Cái gì? Ngươi nói sao? Ngô Cương tạo phản???”

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tồi Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Lăng Phong sát tâm!

Lăng Phong thành chủ nghe được Mặc Vũ nói Ngô Cương tạo phản, hấn không thể không giật mình kinh hãi, hai mắt tròn tròn lên kém chút nữa liền muốn lăn ra ngoài.

“Ồ, vậy là thành chủ đại nhân không biết chuyện này sao? Ta còn nghĩ thành chủ đại nhân lúc này tới là muốn cảm tạ ta giúp đỡ ngài diệt trừ phản nghịch đây?” Mặc Vũ tiếp tục giả ngu nói.

Lăng Phong thành chủ vội vàng cùng một tên thủ hạ đứng phía sau âm thầm trao đổi, muốn hỏi rõ ràng đến tột cùng xảy ra chuyện gì, tại sao Ngô Cương lại biến thành phản tặc?

Phải biết rằng nếu Ngô Cương thật làm phản, lại còn là hấn thủ hạ vậy thì dù cho hấn không có liên quan gì nhưng chắc chắn cái chức vị thành chủ này cũng giữ không được, đôi khi đầu lâu trên cổ còn muốn bị tháo xuống.

Thử nghĩ mà xem, nếu thủ hạ ngươi tạo phản, ngươi là chủ nhân của hấn chẳng lẽ còn có thể hoàn toàn không biết gì?

Nói ra ai tin?

Là ngươi thì ngươi sẽ tin tưởng sao?

Đây chỉ mới là nói người khác còn là như vậy chứ đừng nói tới người của hoàng thất từ trước tới giờ nổi tiếng đa nghi, Lăng Phong hấn tự nhiên không thể tiếp tục giữ được thái độ bình thản trước đó.

“Đại nhân, sự việc là thế này...” Tên thủ hạ phía sau cũng là người chứng kiến sự việc từ đầu tới cuối, hiển nhiên không có lo lắng như Lăng Phong, bất quá thấy được Lăng Phong gấp gáp thái độ, cho nên rất hiểu ý, nhanh chóng cùng hấn thuật lại sự việc, lần này ngay cả từng câu từng chữ ở trong miệng hai người là Mặc Vũ còn có Ngô Cương cũng bị hấn chính xác nói ra không sai chút nào.

Nghe xong đầu đuôi dù là chi tiết nhỏ nhất cũng không có bỏ sót, Lăng Phong thành chủ nội tâm liền thở phào nhẹ nhõm, bất quá ngay sau đó trong lòng đối với Mặc Vũ cũng không tránh khỏi dâng lên vô danh nộ hỏa, hóa ra chính tiểu tử này đem chậu phân dội lên đầu Ngô Cương buộc hấn trước tiên xuất thủ dựa vào đó chiếm tình chiếm lý đem Ngô Cương giết chết, đã thế đến lúc này vậy mà vẫn còn dám cùng hấn đùa nghịch, quả thực một chút cũng không thêm đem hấn để vào trong mắt.

Hấn, Lăng Phong thành chủ trước giờ nào đã bao giờ phải chịu uất ức như vậy? Nếu không đem tiểu tử này dạy dỗ một phen thì quả thực thiên lý nan dung, cho dù không phải giúp Ngô Cương báo thù thì hấn cũng nuốt không trôi khẩu khí này.

Có điều, ngoài mặt Lăng Phong thành chủ đã từ trạng thái hoảng hốt biến trở về bình thường, một chút giận dữ cũng không có, trầm ổn tĩnh lặng như nước hồ thu, hoàn toàn không nhìn thấy một chút cảm xúc ba động nào, dường như việc này đối với hấn không có gì đáng kể nhàn nhạt nói:

“Không nghĩ tới, Mặc tông chủ còn rất có khẩu tài, nói vậy lần này bản thành chủ còn phải thật sự đối với Mặc tông chủ nói lời cảm tạ vì đã thay ta đem phản tặc tiêu diệt rồi?”

Lăng Phong thành chủ mặc dù trong lòng chỉ muốn ngay lập tức động thủ giáo huấn Mặc Vũ, thậm chí giết chết Mặc Vũ cho hả giận, có điều hấn không thể làm như vậy, dù sao hiện tại còn đang ở trong thành, Ngô Cương cũng là người dẫn đầu xuất thủ trước, về tình về lý đều là sai, dựa theo luật pháp, Mặc Vũ giết Ngô Cương thì hấn cũng không thể nói được gì, cũng không thể làm gì Mặc Vũ, cũng lắm chi phải khiến Mặc Vũ bỏ ra một chút linh thạch xem như trừng phạt vì giết người trong thành.

Bất quá một chút linh thạch như vậy, không nói đối với Mặc Vũ chỉ là cừu ngưu nhất mao, dù gì Mặc Vũ cũng là Thiên Kiếm tông tân nhiệm tông chủ, ngược lại mà nói Lăng Phong hấn tự nhiên cũng chướng mắt, không cần cũng được, thêm vào hấn không nhìn thấy linh thạch còn đỡ, chứ khi nhìn thấy có khi lại càng muốn nổi điên, tùy tiện một chút linh thạch như vậy có thể đào tạo ra một tên Kim đan sơ kỳ cường giả?

Có thể sao?

Không thể!

Cho nên Lăng Phong hiện tại đối với Mặc Vũ hận không phải nhỏ chút nào, chỉ muốn đem diệt trừ cho thống khoái!

Mà Mặc Vũ lúc này hoàn toàn không đoán ra được Lăng Phong đang suy nghĩ điều gì, dù sao từ trên mặt Lăng Phong hẳn hoàn toàn không có cảm nhận được chút tình cảm ba động nào, làm sao có thể thông qua đó đoán ra được ý nghĩ của Lăng Phong?

Trừ khi hắn có độc tâm thuật thì may ra.

Chỉ là có một điều hẳn có thể thông qua đó mà chắc chắn rằng, vị Lăng Phong thành chủ đại nhân trước mặt này hiển nhiên đã lựa chọn cùng hắn là địch mà không phải là bạn.

Người nào mà không hiểu đạo lý chó sủa là chó không cắn, mà chó đã cắn thì sẽ không sủa, Lăng Phong thành chủ trước mặt này chính là thuộc về loại thứ hai, cũng là loại chó tuy không hề sủa một tiếng nào nhưng lại âm thầm ăn người không nhà xương, điều đó mới là đáng sợ nhất để Mặc Vũ có phản ứng đối e ngại.

Mặc Vũ tuy đối với thực lực của mình có tin tưởng nhất định, hẳn tự tin rằng nếu quang minh chính đại cùng Lăng Phong thành chủ giao thủ, hẳn có thể không tổn quá nhiều sức lực đem Lăng Phong thành chủ giết chết, nhưng mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, cho nên đối với Lăng Phong thành chủ loại người tâm tư thâm trầm này hẳn cũng phải nhắc lên mười phần tinh thần cẩn trọng đi đối đãi.

Hắn cười nhạt nói:

“Mặc dù đối với thành chủ đại nhân lời cảm tạ, bản thân ta cảm thấy vô cùng vinh hạnh, có điều ngài cũng không cần quá để tâm, dù sao phản tặc trước mặt người người đều có trách nhiệm, không phải sao?”

Lăng Phong thành chủ cười lạnh trong lòng, bắt quá mặt ngoài đồng dạng nở nụ cười nói:

“Không sai, không sai, giết tốt lắm! Mặc tông chủ quả nhiên một tấm lòng son, quả nhiên là tấm gương cho mỗi người noi theo...”

“Không dám, để thành chủ đại nhân chê cười rồi!” Mặc Vũ giả trang khiêm tốn không để ý hư danh nói khách khí nói.

“Chuyện muốn nói cũng đã nói xong, bản thành chủ cũng không tiếp tục làm phiền Mặc tông chủ, hy vọng Mặc tông chủ thuận buồm xuôi gió đi được tới cuối mới tốt!” Lăng Phong thành chủ ngoài cười trong không cười nói xong liền phất tay áo một cái, không dây dưa lề mề, dứt khoát quay đầu liền đi.

Chỉ là không ai biết rằng khi hắn quay đầu một khắc, trên mặt vẻ phong bình thản đã nháy mắt biến thành âm trầm quỷ dị, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười lạnh lẽo đầy sát khí, thâm nghĩ:

Tiểu tử nguoi cứ cố hương thụ lấy quãng thời gian cuối cùng còn lại cho tốt đi, bởi lẽ không lâu sau đó nguoi sẽ không còn có thể cảm nhận được thêm bất cứ thứ gì nữa rồi. . .

...

Đợi khi Lăng Phong thành chủ thân ảnh đi khuất, Lạc Tú Phương trước giờ vẫn ngồi bên cạnh Mặc Vũ trước tiên mở miệng nói:

“Chủ nhân, xem thái độ của Lăng Phong thành chủ, e rằng đối với chúng ta đã nổi lên sát tâm. . .”

Mặc Vũ thản nhiên nhấp một ngụm trà, lơ đãng nói:

“Tự nhiên là vậy... nếu hắn mà không đối với chúng ta nổi lên sát tâm ta mới thấy kỳ quái. . .”

“Chủ nhân, nguoi cuối cùng dự tính làm thế nào để đối phó với bọn hắn?” Lạc Tú Phương hiếu kỳ hỏi.

“Tự nhiên là đến một nguoi, giết một nguoi, đến hai nguoi làm thịt một đôi rồi, nguoi còn muốn thế nào?” Mặc Vũ cười cười nói.

Lạc Tú Phương trong lòng đánh cái rùng mình, nghĩ tới tiếp đó bọn họ hai nguoi bị một đám kim đan cường giả vây công, nàng không rét mà run, cất giọng yếu ớt để nguoi ta nghe thấy mà yếu nói:

“Chủ... chủ nhân, nguoi không phải đùa giỡn với thiếp thân đi. . .”

“Ta đùa giỡn với nguoi làm gì? Nếu không như vậy, còn có thể thế nào? Chẳng lẽ còn muốn điều động trong tông hai vị trưởng lão? Như vậy ai trấn thủ tông môn nếu chẳng may đám Nam Minh Tông công tới, ai là nguoi cản lại bọn hắn?” Mặc Vũ trừng mắt liếc nàng một cái nói.

Nghe được lời khẳng định của Mặc Vũ, Lạc Tú Phương sắc mặt nháy mắt liền biến thành một dạng khổ qua rầu rĩ không vui.

Mặc Vũ cảm thấy buồn cười, bắt quá hắn cũng không trách Lạc Tú Phương có biểu tình như thế, dù sao là ai nghe thấy được chuyện hai tên Kim đan cường giả đem một đám kim đan cường giả cho phân sát đều sẽ cho rằng Mặc Vũ đây là tự tìm chết, đây là còn chưa tính tới Lăng Phong thành chủ chân chân thực thực một tên Kim đan hậu kỳ, quả thực so với tìm chết còn muốn điên cuồng, quả thực nghĩ cũng chưa bao giờ dám nghĩ.

Phải biết rằng Kim đan sơ kỳ, Kim đan trung kỳ và Kim đan hậu kỳ tuy ba cấp bậc này chỉ khác nhau ba chữ, nhưng lại chênh lệch vô cùng lớn, giả dụ như kim đan trung kỳ thực lực thì cho dù có ba tên sơ kỳ vây công cũng không rơi xuống hạ phong, còn nếu là Kim đan hậu kỳ mà nói, bốn trung kỳ

toàn lực bác mệnh cũng chỉ có thể kiềm chế lại mà thôi.

Tất nhiên ở đây cũng không phải là nói một người có thực lực Kim đan trung kỳ thì tương đương với ba người sơ kỳ, hay hậu kỳ thì bằng bốn người, phải biết rằng dù sao trung kỳ pháp lực cùng chất lượng không phải sơ kỳ có thể so được, hậu kỳ cũng tương tự như vậy.

Chỉ là trên đời rất nhiều sự việc không thể tưởng tượng nổi đều có thể xảy ra, cho dù là Lạc Tú Phuong hay Lăng Phong thành chủ đều không bao giờ ngờ tới đó là Mặc Vũ hần tu luyện [Cửu chuyển huyền công] môn nghịch thiên công pháp này, tuy chỉ là bản thiếu gồm ba chuyển đầu, thế nhưng không phải các loại công pháp khác có thể sánh bằng, không chỉ nhục thân cường hãn kiên cố vô cùng mà pháp lực cũng vô cùng tinh khiết, lại thêm hần còn có những kỹ năng vô cùng nghịch thiên như [Cuồng bạo] kỹ năng tới từ hệ thống có thể trong một thời gian ngắn đem thực lực chồng lật lên gấp ba, đủ để cùng Kim đan hậu kỳ nhất bác.

Cho nên chuẩn xác mà nói, cho dù là Lăng Phong thành chủ tự thân xuất mà thì ai thắng ai thua còn cần phải suy xét kỹ càng mới được.

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Âm thực sóng triều!

Những ngày tiếp đó, Mặc Vũ cùng Lạc Tú Phuong tạm thời chưa có ý định rời đi Lăng Phong thành mà ở lại [Thực Vi Tiên] bên trong, mà buổi tối thời điểm hôm đó cũng là lúc Lạc Tú Phuong lần đầu tiên trở thành Mặc Vũ ẩm giường nha hoàn, chỉ là để Lạc Tú Phuong có chút thử phào đồng thời có phần tiếc nuối đó là Mặc Vũ cũng thật sự chỉ đem nàng trở thành ẩm giường nha hoàn theo nghĩa đen mà không có đem nàng một mực ăn đi, tất nhiên nàng trong quá trình làm ‘ẩm giường’ cũng không tránh khỏi một trận bàn tay heo ăn mận của hần đem toàn thân nàng sờ một cái toàn bộ khiến nàng hơi thở gấp rút, hô hấp không khoái, toàn thân nóng hổi, cả người thiếu điều muốn nhũn ra thành nước.

Không phải Mặc Vũ ngại ngần hay chính nhân quân tử gì, căn bản là hần chưa muốn ăn Lạc Tú Phuong lúc này mà thôi, dù sao độ hào cảm của nàng còn chưa đạt tới 100%, lúc này ăn vào hoàn toàn không sáng suốt chút nào, cho nên chỉ một phen tay chân sờ loạn cho đỡ nghiệm chứ không có tiến triển thực tế.

Còn về phía Lăng Phong thành chủ, hần khi biết được điều này trong lòng không khỏi suy nghĩ khác thường, hần cảm thấy Mặc Vũ đây là sợ hần trả thù cho nên không dám rời đi Lăng Phong thành, có điều hần cũng không vội, dù sao Mặc Vũ cũng là tông chủ Thiên Kiếm tông, chẳng lẽ còn có thể cả đời ở lại bên trong Lăng Phong thành co đầu rút cổ không ra sao?

Có điều, tuy Lăng Phong lúc này còn không thể làm gì Mặc Vũ, thế nhưng điều đó không có nghĩa hần có thể nhẹ nhàng buông tha để cho Mặc Vũ dễ chịu như vậy, còn cụ thể chính là từ [Thực Vi Tiên] ra tay.

Lăng Phong thành chủ ngoài mặt không dám công khai chèn ép [Thực Vi Tiên], thế nhưng [Kiến Phong Lâu] của hần kể từ khi hần từ chỗ Mặc Vũ trở về liền đồng loạt giảm giá món ăn khiến cho còn thừa một số ít thực khách của [Thực Vi Tiên] cũng dần dần bị hấp dẫn qua đó, đến cuối cùng thì [Thực Vi Tiên] ngay cả một cái mao ảnh cũng không có.

Vương Đại Phú sau khi biết được tin này liền cũng chẳng còn quan tâm Mặc Vũ đang có mặt ở đây mà thô tục chửi ầm lên, hầu như toàn bộ nữ tính mười tám đời của Lăng Phong thành chủ đều bị hần ăn cần hỏi thăm vài lần, chu đáo tận răng không có bất kỳ bỏ sót.

Lạc Tú Phuong đồng dạng cũng cực kỳ khó chịu, bất quá nàng dù sao cũng là nữ nhân, cho nên thực nữ hơn Vương Đại Phú rất nhiều, chỉ là mắng vài câu không đau không ngứa mà thôi, thế nhưng ai nấy thông qua sắc mặt âm trầm của nàng cũng đủ để biết được nàng có bao nhiêu tức giận.

Mà Mặc Vũ thái độ thì khác, tỏ ra không buồn không vui, ngay cả khi Vương Đại Phú tiến tới bẩm báo chuyện này thì hần cũng chỉ “Ừm!” một tiếng lầy lẹ, hoàn toàn không để tâm tới để cho Vương Đại Phú trong lòng cũng có chút oán giận đối với vị tông chủ tân nhâm này, có điều hần cũng không dám nói ra miệng mà thôi.

Thấy hai người chỉ vì chút chuyện nhỏ nhặt này mà đứng ngồi không yên, Mặc Vũ cũng âm thầm lắc đầu, cuối cùng vẫn phải mở miệng nói ra:

“Ta nói hai người các ngươi có thể lãnh tình một chút đi được hay không? Còn cả ngươi nữa Tú Phuong, thân là một trong Thiên Kiếm tông chúng trưởng lão, kim đan cảnh cường giả, chỉ là một chuyện lông gà vò tới như vậy liền đem ngươi trở thành như thế, ngươi không cảm thấy như vậy quá mất mặt Thiên Kiếm tông hay sao chứ?”

Có Vương Đại Phú ở nơi này, Lạc Tú Phuong cũng không tiện xưng hô Mặc Vũ là ‘chủ nhân’, nàng chỉ có thể trắng mắt nhìn hần nói:

“Tông chủ, ngươi cũng thật biết nói, phải biết rằng [Thực Vi Tiên] chính là một trong hai sản nghiệp chính của Thiên Kiếm tông, nếu tình trạng không có thực khách cứ tiếp tục diễn ra, chúng ta chỉ có thể còn nước đem nó đóng cửa, mà một khi như vậy, chi tiêu trong tông lại có thể từ nơi nào tới?”

Vương Đại Phú cũng cảm thấy Lạc Tú Phuong nói rất đúng, cũng nói:

“Phải a, tông chủ! Ngươi không thể tiếp tục nhìn [Kiến Phong Lâu] bên kia tùy ý mà không có động tác, nếu không chỉ riêng phí duy trì không thôi cũng

đủ để khiến chúng ta phải đóng cửa [Thực Vi Tiên] nhằm tránh tổn thất!”

Mặc Vũ tự nhiên cũng hiểu hai người nói hoàn toàn chính xác, bất quá chỉ như vậy có thể làm khó được hắn sao?

“Vương Đại Phú, kế hoạch của chúng ta tiến hành ra sao rồi? Món ăn mới cùng việc in ấn tờ rơi đã hoàn thành chưa?” Mặc Vũ thả xuống chén trà trong tay bình thản nói.

Thấy Mặc Vũ hỏi tới, Vương Đại Phú cũng ngay lập tức báo cáo, hắn nói:

“Bẩm tông chủ, món ăn mới hầu như một nửa đều đã có thể chế biến ra không sai lệch, từ quy cách cho tới khẩu vị, còn về việc in ấn tờ rơi thì bản khắc cũng đã chế tạo được, chỉ là trước mắt tờ rơi in ấn ra số lượng mới chỉ có năm ngàn tờ, so với yêu cầu 10 vạn tấm còn kém rất nhiều!”

Nghe vậy, Mặc Vũ lại hỏi tiếp:

“Tại sao số lượng lại thiếu như vậy? Nếu bản khắc đã làm ra tới, đáng lý việc này phải rất nhanh liền hoàn thành mới đúng!”

Vương Đại Phú cười khổ đáp:

“Không dầu gì tông chủ, tuy bản khắc đã làm được ra, hơn nữa còn là hai mươi bản, thế nhưng chúng ta kinh phí thuê nhân công thiếu thốn chỉ có thể thuê được mười người, hai lượng bạc một người làm cả ngày, mười người đã là hai mươi lượng, chưa tính lương của trù sự, tạm thời mà tính thì mỗi ngày cũng đã tiêu hao tới mười mấy lượng bạc, thành ra chỉ có thể tạm thời in ấn được chừng đó, như vậy cũng đã rất nhanh rồi!”

Suy nghĩ một chút, Mặc Vũ cũng cảm thấy không sai, tuy là nói có bản khắc thì tốc độ làm ra tờ rơi sẽ nhanh hơn rất nhiều so với việc ngồi một chỗ tự thân viết, thế nhưng dù là vậy mà không có đủ người làm thì tốc độ giảm xuống là đương nhiên, cho nên việc này cũng không thể trách Vương Đại Phú.

Mặc Vũ hơi nhíu mày, sau đó hắn mới nói:

“Đã vậy thì người bắt đầu sai người đem tờ rơi đi rải toàn thành đi, mặc dù năm ngàn tờ có hơi ít, thế nhưng chỉ cần [Thực Vi Tiên] món ăn được biết tới, không sớm thì muộn cũng sẽ nổi danh, giá cả cũng tạm hàng thấp xuống một thành đi”.

Vương Đại Phú mặc dù không quá mấy tin tưởng có tác dụng, thế nhưng vẫn chấp hành Mặc Vũ mệnh lệnh, sai người cầm theo tờ rơi bắt đầu rải.

...

“Há? Gà ăn mỳ??? Đây là gà gì... chẳng lẽ dành cho ăn mỳ ăn?”

“Bún? Phở? Bánh canh? Những thứ này các người biết là thứ gì sao?”

“Lại còn Lẩu Tứ Xuyên??? Lẩu là món gì?”

“Nghe nói là lẩu thứ này còn có thể nhiều người cùng ăn chung, thêm nữa hương vị còn rất đặc biệt, có thể tùy sở thích mỗi người mà thay đổi!”

“Không phải đâu? Còn có thể như vậy?”

“Biết chết liền, ta chỉ biết phía trên ghi đây là món ăn mới, lại còn đặc biệt chỉ có tại [Thực Vi Tiên], không nơi nào khác có được, ngay cả [Kiến Phong Lâu] cũng không có!”

“Thật sao? [Kiến Phong Lâu] cũng không có? Lừa người đi, tại sao những thứ này ta nghe cũng chưa bao giờ nghe qua? Không phải [Thực Vi Tiên] đem món ăn cũ đổi tên đem ra lừa người?”

“Làm sao lừa? Người chẳng lẽ đến bản thân ăn cái gì cũng không biết sao? Lại đây, dưới đất có ít củt chó, lão tử mời người ném thử?”

“Đi mẹ người tự mình ăn, kính già yêu trẻ là lão tử mỹ đức, vừa hay người để trước lão tử hai tháng, người không ăn người nào ăn? Dù sao lão tử cũng không tin”

“...”

“Ta lại cảm thấy vô cùng hiếu kỳ? Không bằng chúng ta đi qua thử một chút?”

“Cũng được, bất quá người trả tiền!”

“Làm sao lại vẫn là ta? Hôm trước tại [Kiến Phong Lâu] không phải cũng là ta trả? Hôm nay người chắc chắn phải trả tiền com!”

“Lão tử không có tiền!”

“...”

Dân chúng, thực khách khắp nơi trong thành lúc này đều bắt đầu đối với món ăn mới cùng cái tên kỳ lạ bàn tán sôi nổi, có hiếu kỳ, có tò mò, có nghi

hoặc, có cả chê bai thế nhưng rất ít, thêm vào bản tính con người đối với sự vật chưa bao giờ biết tới luôn có một chút khát vọng tìm hiểu, cho nên [Thực Vi Tiên] từ đầu không người trở nên vô cùng tập nập.

Chỉ sau vài ngày, vô số thực khách đã từng dùng cơm bên trong [Thực Vi Tiên] lần đầu tiên cảm nhận địa cầu ẩm thực hương vị đều trở nên mê luyến, vị cay cùng đủ loại hương vị đi kèm chất thịt tươi ngon của lẩu, nước hầm xương ngọt thanh thấm vào trong tâm hồn của phở, bún thang,...

Đôi khi một số vị sau khi ăn qua [Thực Vi Tiên] thức ăn còn nuốt không trôi thức ăn ở nơi khác, so với đồ ăn trước kia họ ăn thì chẳng khác nào cắt chó một dạng, quả thực không phải người có thể ăn, cũng may [Thực Vi Tiên] có thể để họ trở thành người chân chính, bọn họ nội tâm lúc này đều đã bắt tri bất giác trở thành [Thực Vi Tiên] trung thành thực khách.

Một truyền mười, mười truyền trăm, chẳng khác nào hiệu ứng domino, bầu không khí toàn thành cũng biến thành một loại ẩm thực triều dâng, cực kỳ sôi nổi mà đi bất cứ nơi nào cũng có thể nghe thấy được người đang bàn tán về [Thực Vi Tiên] món ăn.

Vương Đại Phú lúc này đều đã trong mộng cũng muốn cười tỉnh, từ lúc đó tới giờ Mặc Vũ còn chưa thấy hắn ngừng cười qua, hai mắt hắn dường như đều biến thành hai đường chỉ cong bởi vì khuôn mặt mập mạp cười rộ tạo ra.

Lạc Tú Phương đồng dạng cũng cực kỳ vui mừng, nàng không nghĩ tới món ăn mà Mặc Vũ viết ra lại có sức hút kinh khủng đến như thế, quả thật so với chỉ bảo bên trong tu luyện giới còn muốn có lực hấp dẫn, nàng trong nội tâm càng lúc càng cảm thấy kính phục Mặc Vũ nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Phục kích!

Từ khi các món ăn do Mặc Vũ viết ra được [Thực Vi Tiên] chế biến thành thành phẩm, mỗi ngày tiêu thụ một dạng đều là thu cả đống vàng vào túi, Mặc Vũ tiếp tục dọc theo mạch suy nghĩ của mình xuất nhiều tiền thuê nhân công bắt kẻ ngày đêm chế tạo lò nung nhiệt độ cao cho xưởng rèn đúc.

Bởi vì không chịu được Mặc Vũ tiền tài nhiều nên trướng, nhân công tương đối ra sức, thành ra chỉ mất hai ngày thì lò nung nhiệt độ cao đã được hoàn tất mà Mặc Vũ đồng thời cũng bắt đầu dạy lại cho thợ rèn bên trong phương pháp tạo ra thép luyện.

Tuy là kỹ thuật có phần mới mẻ nhưng thợ rèn bên trong xưởng ít nhiều cũng là người có kinh nghiệm lâu năm, bọn hắn đều đối với kim loại khí tài rất đồi quen thuộc, cho nên không mất quá nhiều thời gian liền biết được tinh yếu bên trong đó, đồng loạt đối với Mặc Vũ kỳ tư diệu tượng giờ lên của mình ngón tay cái thần phục không ngớt.

Mặc dù là vì lần đầu tiếp xúc tới kỹ thuật luyện thép cho nên không tránh khỏi xảy ra sai sót, phải mất tới vài lần mới coi như đạt yêu cầu nhưng điều này hoàn toàn không thành vấn đề, Mặc Vũ chỉ cần xưởng rèn có thể tạo được ra thép thành phẩm vậy là đã quá đủ rồi, bởi lẽ so với một đám vũ khí sắt thì hiển nhiên vũ khí bằng thép mạnh vượt trội.

Còn lo lắng vũ khí bên trong xưởng rèn bán không được sao!?

Chất lượng tốt hay xấu, ai nhìn qua, thử qua đều có thể biết được rất rõ ràng, người tiêu dùng không phải tất cả đều là đồ ngu si, trái lại đôi khi còn quá đồi tinh minh, muốn lừa bọn họ?

Nghĩ cũng đừng nghĩ!

...

Ở bên trong Lăng Phong thành, công việc bận rộn khiến cảm giác về thời gian của Mặc Vũ cũng trở nên mờ nhạt, chỉ nháy mắt mà qua rất nhanh, nhaoáng cái đã gần nửa tháng trôi qua, hai loại sản nghiệp đều đã đi vào quỹ đạo không còn gì đáng lo, Mặc Vũ cũng không thể tiếp tục ở lại Lăng Phong thành.

Đáng nói là trong khoảng thời gian nửa tháng này, Mặc Vũ lại một lần nữa lên cấp.

Đúng vậy, hắn hiện tại đã là Kim đan cảnh hậu kỳ cường giả!

Một phần vì có sự kết hợp giữa [Tinh thạch] cùng [Cửu chuyển huyền công] hai thứ này khiến cho tốc độ tu luyện của hắn trở nên vô cùng nhanh, một phần còn lại đến từ việc Mặc Vũ mỗi ngày đều chăm chỉ bỏ ra thời gian tu luyện không một chút nào lơ là biếng, chính hai điều này là nguyên nhân để hắn có thể trong khoảng thời gian ngắn ngủi, không săn giết cường giả lấy Exp nhưng vẫn nhanh chóng thăng cấp.

Bởi vì đã là Kim đan cảnh hậu kỳ, Mặc Vũ nếu lúc trước còn có chút e ngại nếu Lăng Phong thành chủ kéo bầy phục kích thì giờ phút này, Mặc Vũ tự tin rằng cho dù toàn bộ mười hai tên khách khanh cùng bản thân Lăng Phong thành chủ tự mình tới hắn cũng có thể đem toàn bộ tiêu diệt.

Cho nên, lúc này chính là thời điểm Mặc Vũ trở lại Thiên Kiếm tông, không chỉ là trở về tiếp tục quản lý tông môn, mà còn có một chuyện quan trọng

khắc để hấn không thể không quay lại, đó chính là Nam Minh tông lúc này đã có đại động tĩnh.

Theo Lạc Tú Phương lời nói, nàng từ trong miệng tên nha hoàn nội gián truyền lại, Nam Minh tông đã đại quy mô điều động nhân thủ, thẳng tiến Thiên Kiếm tông mà tới.

Mặc Vũ biết rõ trong lòng Nam Minh tông lần này động tác lớn như vậy không chỉ vì đoạt lại [Tĩnh thạch] mà đồng dạng cũng có ý nghĩ giống hấn chính là đem đối phương nhỏ cò tận gốc, bởi lẽ [Tĩnh Thạch] thứ này, quyết không thể để lộ ra chút tiếng gió nào, nếu không chắc chắn chờ đón bọn hấn là gió tanh mưa máu cùng nguy cơ diệt tông.

Có điều lần này Mặc Vũ dự định một mình trở lại Thiên Kiếm tông, còn Lạc Tú Phương thì ở lại Lăng Phong thành, một là để điều hành quản lý hai loại sản nghiệp, mà thứ hai chính là vì chiêu thu đệ tử.

Mặc Vũ không quên rằng hấn còn có nhiệm vụ trong người, cho nên lần này biết chắc đối mặt với tập kích nhưng hấn hiện tại đã là Kim đan cảnh hậu kỳ, hoàn toàn không cần sợ hãi, trái lại nếu người đến tập kích hấn số lượng nhiều một chút, vậy chính là một bút thật lớn điểm kinh nghiệm.

Tất nhiên để mà thăng lên cảnh giới tiếp theo thì không phải chỉ mười hai tên kim đan sơ kỳ cùng một tên kim đan hậu kỳ là có thể đạt được, phải biết rằng lần thăng cấp tiếp theo này chính là một cái cảnh giới khác mà không phải cùng một cảnh giới bên trong tiểu cảnh giới, kinh nghiệm giá trị cần thiết vô cùng nhiều.

Lại thêm Mặc Vũ cũng đã là Kim đan hậu kỳ, cho nên giết chết Kim đan sơ kỳ, trung kỳ, kinh nghiệm thu về đã co rút lại nhiều rồi, không còn nhiều như trước nữa, cho nên để đạt tới cảnh giới tiếp theo hoàn toàn không phải là một sớm một chiều có thể làm được.

...

Từ cửa thành rời đi, quả nhiên chỉ mới cách Lăng Phong thành một đoạn, Mặc Vũ đã cảm nhận được tám đạo khí tức như ẩn như hiện bám theo, tất nhiên chính là đám khách khanh của phủ thành chủ mà không phải người nào khác.

Mặc Vũ cùng nhóm người này đồng dạng có một sự ăn ý là muốn rời đi Lăng Phong thành một khoảng cách nhất định sau đó mới động thủ, cho nên trong khoảng thời gian trước đó chính là tương đối bình yên đi qua, cho tới khi khoảng cách của Mặc Vũ và đám người này đã cách xa Lăng Phong thành mười mấy cây số, tám đạo khí tức nhanh chóng tăng lên tốc độ, không chút nào che dấu áp sát hấn.

Thái độ thông dong, Mặc Vũ cũng tương đối bình thản dừng lại, hai tay chấp lại phía sau, hai chân lẳng không mà đứng, sống lưng thẳng tắp như một thanh vô kiên bất tồi trường kiếm tỏa ra duệ khí yên lặng chờ đợi đối phương xuất hiện.

Mà không để hấn đợi quá lâu, ngay sau đó, tám đạo quang mang chính là tám vị Kim đan sơ kỳ khách khanh cường giả đã hiện ra trước mặt, lẳng lẽ đem Mặc Vũ bên trong vây lại, phong tỏa đường đi của hấn, hai mắt để phòng hấn chạy trốn.

Để bọn hấn cảm thấy kỳ quái là Mặc Vũ từ khi trông thấy bọn hấn xuất hiện đều không di chuyển một bước, trên mặt cũng không có nét kinh hoàng sợ hãi hay lo lắng, mà trái lại vô cùng trấn định cùng thông dong.

Mười sáu con mắt nhìn lấy nhau, có phần tương đối khó hiểu, bọn hấn không thể nghĩ ra làm sao Mặc Vũ có thể trấn định như vậy, chẳng lẽ Mặc Vũ có thể từ bên trong vây tám người bọn hấn rời đi hay sao?

Mặc dù có phần nghi ngờ thái độ của Mặc Vũ, thế nhưng đó cũng không phải điều bọn hấn cần quan tâm lúc này, cái bọn hấn quan tâm là Lăng Phong thành chủ lời nói lúc ra lệnh cho bọn hấn đem Mặc Vũ giết chết, đó là khi bọn hấn hoàn thành nhiệm vụ trở lại liền có trọng thưởng đón chờ, một quyền công pháp cao giai để tám người bọn hấn không thể có lý do gì cự tuyệt dụ hoặc.

Còn lúc này Mặc Vũ đang ở trước mắt, trong suy nghĩ của bọn hấn chẳng khác nào cá nằm trên thớt, chỉ chờ chực bị bọn hấn mổ xẻ, vậy thì còn chờ gì nữa?

Còn có gì phải e ngại!?

Chẳng lẽ tám người bọn hấn còn có thể bị một tên mao đầu tiểu tử trước mắt chạy thoát sao?

Nếu vậy tám người bọn hấn cái gọi là Kim đan cường giả cũng không quá đáng tiền!

Chỉ là, có một điều mà bọn hấn không bao giờ có thể nghĩ tới, cho dù đập phá đầu cũng nghĩ không ra đó là Mặc Vũ trong vòng mười lăm ngày liền tấn thăng lên Kim đan hậu kỳ, cảnh giới mà bọn hấn mười mấy năm qua chỉ có thể nghĩ mà không cách nào chạm tới được.

Mà đó chính là lý do giải thích cho thái độ vô cùng ung dung của Mặc Vũ lúc này, hấn thân nhiên nói:

“Là Lăng Phong lão tạp mao kia phái các ngươi mấy con chó già này tới phục kích chặn giết ta?”

Đột nhiên nghe tới lời này, tám người ban đầu liền瑟瑟 sò, nhưng ngay sau đó như mèo dẫm phải đuôi, tặc mao a!

Một đám sắc mặt trở nên đỏ bừng vì phẫn nộ, mồm năm miệng mười đối với Mặc Vũ oanh tạc lấy:

“Khốn kiếp, tiểu tạp chủng, ngươi dám mắng chúng ta?”

“Thằng nhãi ranh, thật sự chán sống rồi!”

“Quả đúng là nghề con mới sinh không sợ lão hồ, không biết trời cao đất rộng là gì!”

“Các người chút nữa cùng ta đem hán bắt lại, ta muốn tra tấn tiểu súc sinh này để cho hán hối hận sinh ra trên cõi đời này!”

“Đồng ý!”

“Đồng ý”

“Ta tán thành!”

Mặc Vũ: “...”

Mặc dù đám lão già này mang tiếng là phủ thành chủ khách khanh, thế nhưng ai mà không phải một dạng đều ngầm hiểu trong lòng bọn hán toàn bộ đều là phủ thành chủ chó săn mà thôi, bởi lẽ bọn hán khi tiếp nhận cái ghế khách khanh này thì cũng đồng dạng biến trở thành thủ hạ của Lăng Phong thành chủ, nói là chó săn cũng không có sai, ngay cả chính bọn hán sâu bên trong nội tâm cũng biết như vậy, có điều không ai ngay miệng dám nói ra, bình thường chẳng ai chỉ vì một câu nói với mục đích cho sướng miệng mà sau đó phải gánh chịu lấy nợ hỏa của mười mấy vị kim đan cảnh cường giả, hành động đó chẳng khách nào đi tìm chết.

Mười mấy tên kim đan cảnh cường giả này sau khi trở thành phủ thành chủ thủ hạ, bên ngoài khoác lấy cái mỹ danh khách khanh, mỗi tháng đều cố định nhận được tài nguyên cung ứng, vô cùng an nhàn, dần dần trái lại không cảm thấy nhục mà ngược lại còn tự lấy đó làm vinh, nhưng hiện tại Mặc Vũ đột nhiên xé ra bọn hán sâu thẳm bên trong nội tâm vết thương, còn nhân tiện xát thêm tý muối tiêu, bảo sao bọn hán không đều một dạng giống như bò điên đây?

Chỉ là thuận miệng một câu, Mặc Vũ cũng không nghĩ đến vậy mà kích thích dây thần kinh của đám lão già này, cho nên tương đối bất ngờ, sau khi bị một loạt ngôn ngữ oanh tạc, hán đột nhiên làm ra một động tác khiến tám tên kim đan cảnh cường giả giật tím mặt.

Cụ thể là hán ngón út giờ lên ngoáy ngoáy tai, thái độ trên mặt biến trở thành vô cùng lưu manh, sau đó khẽ thổi “phù~!” một cái, ánh mặt lộ ra vẻ khinh bỉ nói:

“Đền giết người mà còn bà bà mụ mụ nói chuyện dông dài, quát tháo chẳng khác đám đàn bà ngoài chợ, đều là Kim đan cảnh cường giả nhưng lão tử cũng không thể không thay các người cảm thấy mất mặt!”

“Một đám nam nhân mặc váy như các người, ta tự hỏi lão bà của các người ở nhà có biết hay không!? Có hay không thất vọng?”

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tới Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Một chiêu!

Đám khách khanh còn đang muốn tiếp tục chửi đổng một trận cho sướng cái miệng, dù sao lâu lâu mới có dịp được như các bà các chị chửi đổng, ai biết Mặc Vũ mở miệng nói câu này, cả đám đồng loạt lên ngẹn lời.

Mặc dù rất phẫn nộ với việc Mặc Vũ chửi xéo, thế nhưng cả tám người đồng thời trong nội tâm cũng cảm thấy như vậy không được, bọn hán dù sao cũng là Kim đan cảnh cường giả thế nhưng lại cùng một tên mao đầu tiểu tử tranh đua miệng lưỡi.

Như vậy so với bát phụ chửi đổng có khác gì nhau?

Đáng sao!?

Hiển nhiên không đáng!

Đã như vậy, bọn hán cũng không muốn tiếp tục miệng lưỡi chi tranh, dù sao Mặc Vũ sau đó cungx là người chết, mà cùng người chết hơn thua miệng lưỡi, ngay cả bọn hán cũng cảm thấy mất mặt.

Bên trong tám người, một vị khách khanh lão già, nhìn qua niên kỷ lão làng nhất mở miệng:

“Tiểu súc sinh, lão phu cũng không muốn cùng người tiếp tục đôi co miệng lưỡi, như vậy người...”

“...Đi chết đi!!!” Trầm quát một tiếng, lão già này trong tay liền xuất hiện một thanh trung phẩm pháp bảo, là một cây hoàng kim trường bổng, dẫn đầu hướng về phía Mặc Vũ công tới.

“Khai son toái nhạc!!!”

Một đòn mặc dù nhìn rất đơn giản, chỉ là từ trên cao phách xuống một bóng, thế nhưng một bóng này bên trong mang lấy một loại khí cơ khóa chặt lấy Mặc Vũ khiến hắn không cách nào né tránh, cảm giác như là hắn dù né ra bất cứ phương hướng nào cũng đều không thoát được một bóng này.

Mà cũng đúng như hắn cảm nhận được, một bóng này chính là tuyệt kỹ thành danh của lão giả trước mắt, là hắn lúc trẻ vẫn còn là tán tu bị cừu gia đuổi giết rơi xuống một tòa động phủ nằm ẩn nấp vô cùng bên trong một cái khe vực đạt được, đây cũng không phải tàn khuyết võ kỹ mà là nguyên bộ hoàn chỉnh do một vị tiền bối không biết danh tự thấy bản thân thọ nguyên hao hết đại nạn sắp tới mà để lại cho hậu nhân.

Đồng thời, bảy vị còn lại phản ứng cũng không chậm hơn lão giả bao nhiêu, dù sao Lăng Phong thành chủ trước đó đều đã nói qua, ai trong số bọn họ có thể đem đầu Mặc Vũ trở về liền coi như chiếm công đầu, ban thưởng ngoại trừ công pháp cao giai còn tăng thêm một viên [Phục Nguyên đan], chính là một loại tử phẩm đan dược giúp đề thăng pháp lực, mặc dù không giống [Phá Chướng đan] có thể để người phục dụng gần như chắc chắn phá tan bình cảnh tấn cấp nhưng hiệu quả cũng rất không tệ, có thể đề thăng pháp lực của bản thân, từ đó tu vi tăng tiến đồng thời nâng cao chiến lực.

Đối với bảy người này mà nói, bọn hắn trước đó đều là tán tu giống như lão giả kia, nhưng khác một chỗ là bọn hắn công pháp võ kỹ không hoàn chỉnh như lão, bởi lẽ không như đệ tử bên trong các tông môn định kỳ đều có tài nguyên tu luyện hay công pháp truyền thừa, cho nên công pháp mà bọn hắn tu tập cũng không phải rất tốt, có người còn phải tu luyện công pháp tàn khuyết không đầy đủ dẫn đến gặp rất nhiều bình cảnh, mà [Phục Nguyên đan] mặc dù không giúp bọn hắn ngay lập tức tiến cấp, thế nhưng dù sao ai cũng biết rằng tích tiểu thành đại, chỉ cần nhiều một chút cơ hội, vậy thì bọn hắn có thể tiến nhiều nhiều một bước, nếu may mắn tấn cấp, như vậy thọ nguyên cũng theo đó mà gia tăng.

Đã như vậy, lần này ai giết được Mặc Vũ thì [Phục Nguyên đan] liền là của người đó, thử hỏi như vậy làm sao bọn hắn có thể bình tĩnh không sốt sắng đứng yên mà nhìn để cho vị lão giả kia đoạt đầu người?

Bọn hắn không muốn quá sớm chết đi, bọn hắn muốn sống a!

Bảy người hai mắt đối với đồng bạn liếc qua một cái, đồng loạt xuất ra bình khí của mình, đồng dạng cũng chỉ là pháp bảo mà thôi, dù sao không phải ai cũng giống Mặc Vũ giàu nứt đố đổ vách, trong tay có tới tận hai thanh linh khí mà còn không phải bản mệnh linh khí.

Đáng nói hơn hết là cả tám người này vũ khí bên trong ngoại trừ lão giả đầu tiên là côn bổng thì bên trong có một người sử dụng pháp bảo quyền sáo, một người sử dụng một loại tựa như tam tiêu kích, người thì sử dụng đao, còn lại bốn người đều dùng pháp bảo là trường kiếm.

“Kim lão, nhiệm vụ lần này thành chủ là muốn tám người chúng ta cộng đồng hoàn thành, ta tới giúp người!”

“Không nên coi thường, coi chừng thăng nhải ranh này chạy thoát!”

“Đúng, Kim lão, tiểu súc sinh này nhưng là Kim đan sơ kỳ đỉnh phong!”

“Chỉ sợ Kim lão khinh thường mà ăn quả đắng, đều là người có nghĩa khí, chúng ta không thể để hắn như vậy được!”

“Nói không sai!”

“Đồng thời ra tay a!”

“Không thể để Kim lão ăn thiệt thòi, mất mặt a!”

“Tấn thành!”

Kim lão: “.....”

Hắn lúc này trong lòng cũng nhanh muốn đem bảy người kia chửi cái máu chó đầy đầu, cái mẹ gì mà sợ lão tử ăn thiệt thòi, tiểu tử này nhiều lắm chỉ là Kim đan sơ kỳ đỉnh phong mà thôi, lão tử cũng đồng dạng Kim đan sơ kỳ đỉnh phong, chẳng lẽ tiểu tử này còn có thể vượt qua lão tử?

Con mẹ nó, sợ lão tử ăn một mình thì cứ nói thẳng, còn có thể vô liêm sỉ như vậy sao!?

Thì ra lão giả nghịch bóng này họ Kim, đồng dạng bên trong cũng là người có chiến lực mạnh nhất, đạt tới Kim đan sơ kỳ đỉnh phong, không quá lạ lùng khi bảy người còn lại đều e sợ lão giả này đoạt đầu người.

Còn lúc này, Mặc Vũ trong tay Xích Diễm kiếm đã được hắn nắm trong tay, đối mặt với tám người công kích, dẫn đầu là một bóng thể trầm lực đại của họ Kim lão giả, hắn sắc mặt vẫn rất bình tĩnh, hoàn toàn không nhìn ra một chút lo sợ hay e ngại.

Cũng đúng thôi, để mà nói cùng thì người cần e ngại chính là tám người trước mặt mới đúng mà không phải là hắn, bởi lẽ hắn bây giờ đã là một tên hàng thật giá thật Kim đan hậu kỳ cường giả.

Tin tức của Lăng Phong thành chủ có phần lạc hậu a!

Một tên Kim đan hậu kỳ đối đầu với tám tên Kim đan sơ kỳ, mặc dù nhân số có chút nhiều, nhưng thế thì sao?

Điều đó chẳng nói lên được điều gì bất lợi cho Mặc Vũ, bởi lẽ hậu kỳ và sơ kỳ chênh lệch không phải một đám Kim đan sơ kỳ có thể biết được, ngoại trừ Mặc Vũ bản thân.

Mặc Vũ ngay sau đó liền nói cho bọn hắn biết được kết quả là như thế nào!

“Thanh Liên kiếm quyết, Thanh Liên nở rộ!!!” Quát lên một tiếng, Xích Diễm kiếm trong tay Mặc Vũ đột nhiên biến ảo thành một đóa thanh liên vô cùng khổng lồ đồng thời tràn ngập vô tận sát cơ.

Chiêu này bên trong kiếm quyết chính là một chiêu dành cho quần công mà sáng tạo ra, cho nên dùng trong tình cảnh hiện tại không thể thích hợp hơn.

Pháp lực từ trong cơ thể Mặc Vũ thông qua chiêu này đột nhiên bộc phát, chỉ thấy cả tám người ngay lập tức con người co rút lại, trên mặt không cách nào che dấu kinh hoàng, không cách nào kìm nén được thét lên:

“Cái gì!?”

“Đây là...?”

“Không thể nào...!!!”

“Hắn...hắn là Kim đan hậu kỳ!!!”

“Kim đan hậu kỳ!!!?”

Tám người bao gồm họ Kim lão giả lúc này, ngay khi sóng pháp lực trên thân Mặc Vũ bùng nổ, bọn hắn nếu còn không biết tiểu tử trước mặt tu vi ra sao, vậy thì e rằng mấy chục năm tu luyện đều tu luyện trên thân cầu rồi.

Nhưng chính vì biết được tu vi chân thực của Mặc Vũ, bọn hắn không những không vui vẻ gì, trái lại thay vào đó chỉ thuần một sắc kinh hoàng hiện hữu trên khuôn mặt, bởi điều này ý nghĩa ra sao, không nói cũng có thể biết được.

Lúc này họ Kim lão giả dù sao kinh nghiệm chiến đấu cũng vô cùng lão luyện, trong tình cảnh vô cùng nguy hiểm, hắn là người đầu tiên làm ra ứng đối, ngay lập tức đối với bảy người quát lên:

“Mau sử dụng toàn lực!!!”

Bảy người ngay sau đó không chút lè mề, toàn thân pháp lực bộc phát...

Quả thật tám người này trong lúc sinh tử lưỡng nan, nguy hiểm quan đầu bạo phát lực lượng hoàn toàn không phải bình thường mà có cảm giác như lên tới 120% công lực, nếu lúc này người đối diện không phải Mặc Vũ mà là một tên Kim đan trung kỳ bình thường nào đó, e rằng cũng không tránh khỏi phải chịu chút thương thế.

Chỉ là người mà bọn hắn gặp phải lại là Mặc Vũ, thêm vào đó Mặc Vũ còn là Kim đan hậu kỳ, lại cộng thêm hắn cũng không phải Kim đan hậu kỳ cường giả bình thường, nhục thân vô cùng kinh khủng, cho nên kết quả sẽ không như tám người mong muốn.

Mặc Vũ tuy rằng gặp tám người toàn lực một kích, chính là tám đạo công kích quang mang chói mù con mắt uy thế vô cùng kinh khủng, thế nhưng hắn, mặc dù là người trực diện đón đỡ, vẫn không có chút nào cảm giác cổ sức, thậm chí là lực cản cũng không có nổi.

Một chiêu thanh liên nở rộ hoàn toàn đối với tám đạo công kích bẻ gãy cùng nghiền nát, sau đó trong đồng tử tràn ngập sợ hãi cùng tuyệt vọng của tám người thể đi không giám xoắn tới.

“Oanh!!!”

Không có một tiếng kêu thảm dù là nhỏ nhất, tám tên Kim đan sơ kỳ nhục thân đã biến thành mạt phẫn, ngay cả nguyên thần cũng không kịp chạy thoát mà bị xoắn nát, triệt để hồn phi phách tán, tiêu biến khỏi cõi đời này.

“Đinh! Ký chủ tiêu diệt...”

“Đinh! Ký chủ tiêu diệt...”

“Đinh! Ký chủ thu được...”

...

Theo sau là một loạt thông báo của hệ thống, Mặc Vũ do đang gấp gấp chạy về Thiên Kiếm tông cho nên cũng không tiện tra xét xem bản thân đạt được cái gì, ngựa không dừng vó tiếp tục ngự lấy Xích Diễm kiếm nhắm thẳng hướng Thiên Kiếm tông mà đi về phía sau lưng một vùng đất bị cây cối lớn nhô, chính giữa là một cái hồ to bề mặt trơn láng như gương.

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Vô Dịch Kiếm Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

